

ŽI S PERSPEKTÍVOU VEČNOSTI

REVIDOVANÉ
A ROZŠÍRENÉ JUBILEJNÉ
10-ROČNÉ VYDANIE

Aby tvoj život
stál za to teraz,
aj vo večnosti

JOHN BEVERE

OBSAHUJE SADU MATERIÁLOV NA TÉMU
ŽI S PERSPEKTÍVOU VEČNOSTI

Drahý priateľu,

V Žalme 90:12 Mojžiš volal na Boha: “Pomôž nám počítať naše dni.” Akýkoľvek počet dní strávených na zemi je naozaj ničím v porovnaní s nekonečnou realitou večnosti, avšak naše správcovstvo chvíľ, ktoré prežívame na tejto zemi, rozhodne o tom, akej odmeny sa dočkáme, keď opustíme toto dočasné miesto.

Posolstvo knihy *Ži s perspektívou večnosti* je jedným z najmocnejších a najpremieňajúcejších zjavení, aké som kedy dostal od Ducha Svätého. Zbory, vedúci a jednotlivci, ktorí objavili tieto pravdy, našli nový zmysel, pohľad na život a zanietenie pre službu v Kráľovstve. Je mi výsadou, smieť sa s vami podeliť o tento materiál.

Túto knihu posiadam vám a ostatným vedúcim po celom svete ako malý prejav mojej lásky a podpory. Prosím vás, aby ste si tento materiál a všetky ostatné zdroje, ktoré sú dostupné na internete preštudovali a zdieľali ho so všetkými, ktorých poznáte. Túžim po tom, aby keď sa ponoríte do právd, ktoré sú zachytené na stránkach tejto knihy, ste dokázali uchopiť a porozumieť tomu veľkolepému plánu a zámeru, ktorý, ktorý má Boh pre váš život a vašu večnosť.

Milí priatelia, modlím sa, aby ste mohli zakúšať ten istý stupeň premeny, aký som zakúsil ja, keď som prijal toto posolstvo. Keď budete usilovne napredovať v odhaľovaní tajomstiev večnosti, verím tomu, že váš život, vaša rodina a vaša služba prejdú nezvratnou premenou. Veľmi rád by som počul, ako toto posolstvo ovplyvnilo vás a tiež ľudí, na ktorých vám záleží.

Váš brat v Kristovi

John Bevere
JohnBevere@ymail.com

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

ŽI S
PERSPEKTÍVOU
VEČNOSTI

≡ JOHN BEVERE ≡

„Je také ľahké sa nechať vtiahnuť do stresov nášho každodenného života a premeškať život, na ktorom záleží najviac. Mocná kniha Johna Bevereho *Ži s perspektívou večnosti* bude pre vás motiváciou, inšpiráciou a vystrojením k tomu, aby ste svoj život dnes žili tak, aby mal dopad na večnosť.“

— Craig Groeschel, Pastor zboru Life.Church a autor knihy *#Struggles: Following Jesus in a Selfie-Centered World* (#Zápasy: Nasledovanie Ježiša v selfie-orientovanom svete)

„*Ži s perspektívou večnosti* je odpoveďou na vaše hľadanie zmyslu života. Toto životodarné posolstvo vám pomôže uvažovať nad niečím viac než len nad každodennosťou. Povinné čítanie!“

—John C. Maxwell, úspešný autor a rečník

„Jubilejné 10-ročné vydanie knihy *Ži s perspektívou večnosti*, ktorej autorom je môj priateľ John Bevere, je skvelou pripomienkou, že život je viac než len suma našich dní. Nájdete pokoj a nádej, lebo táto kniha vám pripomenie, aby ste svoj život zladili s vyšším povolaním.“

— Steven Furtick, Pastor, *Elevation Church* a jeden z najpredávanejších autorov podľa New York Times

„V knihe *Ži s perspektívou večnosti* John používa Písmo na vysvetlenie toho, aké rozhodujúce je pre nás žiť so zameraním na večnosť. Verím, že toto učenie pomôže veriacim v Kristovi získať väčšiu múdrosť a pochopiť, ako môžu už dnes takto žiť.“

—Joyce Meyer, úspešná autorka a učiteľka Biblie

„*Ži s perspektívou večnosti* odvážne rozoberá jedno z veľkých „tajomstiev“ ľudskej existencie: večnosť. S jasnosťou a dôkladnosťou, ktoré sú charakteristické pre všetky jeho diela, skúma John Bevere biblickú múdrosť na túto tému a inšpiruje tým svojich čitateľov k životu, ktorý je sústredený na večnosť a ktorý ich presahuje.“

—Brian Houston, hlavný pastor *Hillsong Church*

„Knihu *Ži s perspektívou večnosti* by mali každý rok čítať všetci ľudia, ktorí chcú budovať večné dedičstvo a pomáhať rastu Božieho kráľovstva. S dôkladnou biblickou podporou John vyzýva a inšpiruje čitateľov k tomu, aby čo najlepšie využili svoj najvzácnejší zdroj – ich čas tu na zemi – aby mohli mať najväčší dopad na večnosť. Táto kniha patrí medzi novodobú klasiku!“

— Chris Hodges, hlavný pastor *Church of the Highlands* a autor knihy *Fresh Air and Four Cups* (Čerstvý vzduch a štyri poháre)

John Bevere v knihe *Ži s perspektívou večnosti* demystifikuje večnosť a presvedčivo zdôvodňuje, v akom zmysle naše dnešné rozhodnutia ovplyvňujú naše bytie aj po našom poslednom výdychu. Toto si nemôžete nechať ujsť.“

— Mark Batterson, jeden z najpredávanejších autorov podľa *New York Times*, autor knihy *The Circle Maker* a hlavný pastor zboru *National Community Church*

„V knihe *Ži s perspektívou večnosti* John Bevere vyzýva čitateľov k tomu, aby boli vždy motivovaní večnými vecami. John je môj drahý priateľ a je pre mňa ctou odporúčať túto knihu.“

— Jentezen Franklin, hlavný pastor zboru *Free Chapel*, Gainesville, GA, a jeden z najpredávanejších autorov podľa *New York Times*

„*Ži s perspektívou večnosti* zmení váš pohľad na čas a na to, ako ho využívať. John skvelo odkrýva biblické pravdy, ktoré vás zmocnia ku každodennému životu so zámerom, ktorý presahuje vašu dočasnú realitu.“

— Biskup T.D. Jakes, jeden z najpredávanejších autorov podľa *New York Times* a riaditeľ organizácie *TDJ Enterprises*

„Wow! Mocné, strhujúce, pokorujúce. Uchvátilo to moju pozornosť. Chcem, aby si to všetci prečítali. Vyhradte si na to čas, prosím.“

— Bill McCartney, *Promise Keepers*

ŽI S
PERSPEKTÍVOU
VEČNOSTI

REVIDOVANÉ
A ROZŠÍŘENÉ JUBILEJNÉ
10-ROČNÉ VYDANIE

Aby tvoj život
stál za to teraz,
aj vo večnosti

JOHN BEVERE

Driven By Eternity, Slovak by John P. Bevere, Jr.
Special 10th Anniversary Edition
MessengerInternational.org
Originally published in English as Driven By Eternity
ISBN: 978-1-937558-03-1
© 2017 Messenger International
Additional resources in Slovak by John and Lisa Bevere
are available for free download at: *CloudLibrary.org*
To contact the author: *JohnBevere@ymail.com*
This book is a gift from Messenger International and is **NOT FOR SALE**

Ži s perspektívou večnosti, v slovenskom jazyku od John Bevere, Jr
Jubilejné 10-ročné vydanie
MessengerInternational.org
Pôvodne vydané v anglickom jazyku s názvom Driven By Eternity
ISBN: 978-1-937558-03-1
© 2017 Messenger International
Ďalšie materiály v slovenskom jazyku sú dostupné na internetovej
stránke www.CloudLibrary.org
Autora môžete kontaktovať na adrese: *JohnBevere@ymail.com*
Táto kniha je dar od organizácie Messenger International,
je distribuovaná **ZADARMO** a nesmie byť predávaná.

Copyright© 2018 Syloam pre slovenský jazyk

Vydavateľ: SYLOAM – Kresťanská medzinárodná misia
Černyševského 11, 851 01 Bratislava
www.syloam-international.org
www.media.syloam-international.org

Preklad: Samuel Lacho

Jazyková úprava: Mgr. Ivana Pastiriková

Redaktori vydavateľstva: Miroslav Čobrda a Miroslav Fic

Grafika: Darko Brvenik

ISBN: 978-80-89414-90-1

Pokiaľ nie je vyznačené inak, citáty Písma sú prevzaté
z ekumenického prekladu Biblie.

©Slovenská biblická spoločnosť, Banská Bystrica, 2008

*Túto knihu venujem všetkým, ktorí sa neúnavne snažia
seba aj iných pripraviť na večnosť.
Nevzdávajú sa vo vašom úsilí!
On istotne príde a Jeho odmena s Ním.*

*„A večný život je v tom, aby poznali Teba, jediného
pravého Boha i Toho, ktorého si poslal, Ježiša Krista“
(Ján 17:3-4).*

OBSAH

O tejto knihe	11
Predslov	13
Úvod	15

1. Časť

1. Kapitola: Čo je večnosť	19
→ 2. Kapitola: Kráľovstvo Affabel: Život v Endeale	33
→ 3. Kapitola: Kráľovstvo Addabel: Deň súdu I	51

2. Časť

4. Kapitola: Večný príbytok mŕtvych	75
5. Kapitola: Podvedený stojí pred súdom	93

3. Časť

6. Kapitola: Veľké odpadnutie od Boha	121
7. Kapitola: Základy	147

4. Časť

→ 8. Kapitola: Kráľovstvo Affabel: Deň súdu II	161
9. Kapitola: Nebo	185
10. Kapitola: Kristova súdna stolica	203

5. Časť

11. Kapitola: Božia jedinečná stavba	219
12. Kapitola: Povolání Bohom	233

6. Časť

13. Kapitola: Znásobovanie	257
14. Kapitola: Osobný vplyv	283

Príloha: Ako prijať spasenie	299
Poznámky	302

O TEJTO KNIHE

Knihu *Ži s perspektívou večnosti* si môžete prečítať od začiatku do konca – presne tak ako ktorúkoľvek inú knihu. Pre tých z vás, ktorí chcú túto knihu používať na osobné alebo skupinové štúdium, sme knihu rozdelili na šesť častí, pričom na konci každej časti sa nachádza séria diskusných otázok. Toto štúdium bolo vytvorené tak, aby sa dalo zrealizovať v priebehu šiestich týždňov, no kľudne ho môžete prispôbiť svojim vlastným potrebám.

Jednotlivé časti a k nim prislúchajúce kapitoly sú rozdelené nasledovne:

1. časť – 1.-3. kapitola
2. časť – 4.-5. kapitola
3. časť – 6.-7. kapitola
4. časť – 8.-10. kapitola
5. časť – 11.-12. kapitola
6. časť – 13.-14. kapitola

Ak túto knihu čítate ako súčasť študijnej série *Ži s perspektívou večnosti*, odporúčame vám, aby ste si každý týždeň pozreli alebo vypočuli príslušné vyučovanie a aby ste v rámci skupiny zodpovedali príslušné diskusné otázky. Potom nech si každý ešte pred stretnutím skupiny prečíta príslušnú kapitolu z knihy. Ku každej kapitole v tejto knihe je vypracované jedno vyučovanie.

Na ilustráciu vyučovania obsiahnutého v knihe *Ži s perspektívou večnosti* využil John pútavý príbeh, ktorý je vlastne podobenstvom o Kráľovstve Affabel, ktorému vládne pozoruhodný Kráľ Jaylyn a ktoré obývajú ľudia, ktorých existencia a vplyv v kráľovstve je ovplyvnená ich každodenným životom. Je to pôsobivý a dynamický obraz posolstva knihy *Ži s perspektívou večnosti*, ktorý vďaka svojim

síce fiktívnym no realisticky vykresleným postavám uschopní vás, čitateľov, lepšie rozoznávať a porozumieť tajomstvám a záhadám Božieho kráľovstva.

Príbeh o Affabele môžete pohoťovo nájsť v 2., 3. a 8. kapitole tejto knihy. V obsahu knihy sú tieto kapitoly označené týmto symbolom ➔.

Tento príbeh bol tiež silne spracovaný vo forme rozhlasovej hry Affabel a je dostupný na Johnovej Beverovej internetovej stránke CloudLibrary.org spolu s ostatnými materiálmi a videami.

Užite si to!

PREDSLOV

Raz príde ten deň, keď každý z nás bude stáť pred Bohom. Otázne je, či budeme pripravení?

Písmo nás napomína: „Preto sa, bratia, tým väčšmi snažte robiť si pevným svoje povolanie a vyvolenie“ (2.Pt. 1:10; ROH). Kľúčovým slovom v tejto vete je slovo pevným.

Už ste niekedy boli pevne presvedčení o niečom, o čom ste neskôr zistili, že ste v tom nemali pravdu? Je to znepokojujúce. Ako typický muž som často pevne presvedčený o trase, ktorou mám ísť, o inštrukciách, o procesoch, o formulkách alebo o metódach – a neskôr zistím, že sa nachádzam v nesprávnej oblasti mesta alebo že s tým projektom, zhromaždením alebo formulkou musím začať odznova a tentokrát pri tom budem postupovať podľa pokynov. Je to frustrujúce. Medzitým som premrhal benzín, čas, zdroje alebo peniaze. Bol som si istý, že viem, no v skutočnosti som nevedel.

Vo vzťahu k večnosti som nechcel spraviť tú istú chybu.

Písanie tejto knihy ma ovplyvnilo viac ako ktorejkoľvek inej.

Od jej prvého anglického vydania pred desiatimi rokmi sa mne a môjmu tímu dostali do rúk nespočetné správy o zmenených životoch. Keď sme diskutovali o neľahkej úlohe revidovania a aktualizovania tejto knihy kvôli jej opätovnému vydaniu, vedel som, že to musíme spraviť. Bol som premožený pocitom, že posolstvo na týchto stránkach je jednak naliehavé a jednak absolútne kľúčové. Ako správcovia evanjelia nemáme väčšie povolanie než v milosti a pravde pripravovať iných na večnosť. Chcem, aby večnosť bola pre vás niečím pevným.

Hrozivou skutočnosťou je, že keď budeme stáť pred naším Stvoriteľom, bude už príliš neskoro na to, aby sme niečo naprávali. Mojou nádejou a modlitbou je, aby keď budete po prvý krát alebo opätovne čítať toto posolstvo, ho Duch Svätý použil na to, aby vás

posunul k vášmu najlepšiemu večnému potenciálu – aby ste boli navždy zmenení Jeho milosťou a milosrdenstvom.

S pozdravom

John Bevere
Máj 2017

ÚVOD

Čo nás tak fascinuje na predstave o večnosti? Ako je možné, že toto slovo dokáže ovplyvniť celú krajinu? Práve o tom svedčí príbeh austráľčana Arthura Stacea, ktorý sa narodil na prelome 19. a 20. storočia do atmosféry beznádeje. Od skončenia prvej svetovej vojny až po veľkú hospodársku krízu žil ako povaľač, alkoholik a vreckový zlodej. Všetko sa však zmenilo 6. augusta 1930, keď spoznal Ježiša. Krátko nato počul výkrik svojho pastora: „Kiežby som dokázal na každej ulici v Sydney hovoriť o večnosti!“ Arthur zatúžil zrealizovať toto pastorovo pranie.

Každé ráno zavčasu vstával, hodinu sa modlil a medzi piatou a šiestou vyrazil do tých častí mesta, kde cítil, že ho Boh vedie. Hodiny kráčal ulicami Sydney a približne každých tridsať metrov napísal na chodník jedno slovo – večnosť. Viac ako dvadsať rokov bola táto jeho práca pre všetkých veľkou záhadou. Kto písal na chodníky slovo, ktoré nútilo nespočetné tisíce ľudí zastať a zamyslieť sa nad jeho významom – tak bezprostredným ako aj dlhodobým? Podarilo sa tomuto záhadnému človeku zachytiť vplyv a aspoň časť moci tohto slova? Záhadu sa podarilo vyriešiť až v roku 1956.

V roku 1967, dva roky po Arthurovej smrti, uverejnil miestny básnik Douglas Stewart tieto slová, ktorými zvečnil slovo tohto grafitového kazateľa:

Arthur Stace, tajomný plachý básnik,
všetko do jedného slova zhrnul sťa hlásnik,
kráčal priestoru a času hlbunami
a tam to slovo stálo a udrelo sťa tsunami
VEČNOSTĚ, VEČNOSTĚ, znelo ako zvon,
sladko ako nebo, ako pekla ston.

Jednoslovná kázeň Arthura Stacea zasiahla celý národ. Architekt Ridley Smith uchoval jeho odkaz pre nasledujúce generácie vo forme medenej platne s nápisom VEČNOSTĚ na Sydney Square.

Neskôr toto slovo videli štyri miliardy ľudí na celom svete počas televízneho prenosu otváracieho ceremoniálu Olympijských hier v Sydney. Po druhý raz sa na televíznych obrazovkách objavilo v predvečer nového milénia, osvetlené ohňostrojom zo Sydney Harbour Bridge.

Večnosť púta pozornosť celého ľudstva. Žiadna rasa, kmeň alebo pohlavie nedokáže odolať jej vábivému hlasu. Boli sme stvorení s večnosťou v srdci a s vrozeným pocitom, že naša existencia má aj nepoznané rozmery. Preto je múdre hlbšie spoznávať to, čo náš Stvoriteľ hovorí o večnosti. V Písme čítame: „Ja som Boh od večnosti, nik sa nemôže vytrhnúť z mojej ruky“ (Iz. 43:13). Práve kvôli tomu ste vzali do rúk túto knihu. Myslím, že to bolo múdre rozhodnutie.

Skôr, než budete čítať ďalej, pomodlime sa. Takto som sa nahlas modlil vo svojej pracovni v očakávaní, že sa ku mne pridáte:

Bože Večnosti, Stvoriteľ všetkého a Pán vesmíru, prichádzam k Tebe v mene Ježiša Krista, Tvojho Syna. Spolu s Tvojím služobníkom Johnom Beverom Ťa prosím, aby si mi otvoril oči a uši a dal mi vnímavé srdce, nech môžem pochopiť, čo mi chceš touto knihou povedať. Vyznávam, že potrebujem Ducha Svätého, aby mi pomohol spoznať Tvoju vôľu pre môj život. Túžim Ťi robiť radosť každý deň svojho života a aj po celú večnosť. Zjav mi nielen svoje cesty, ale aj svoje srdce, aby som Ťa mohol spoznať, pretože večný život spočíva v tom, aby som dôverne spoznal Teba ako svojho nebeského Otca. Ďakujem Ti za Tvoju úžasnú vernosť, milosť a milosrdenstvo.

Vykročme spolu vo vedomí, že Duch Svätý vám zjaví to, na čo by ste vlastnými silami neprišli. Bude to veľké dobrodružstvo!

1. ČASŤ

1. KAPITOLA

ČO JE VEČNOSŤ?

*„Nauč nás počítat naše dni, aby sme získali múdre
srdce... Upevni dielo našich rúk,
upevni dielo našich rúk!“
(Žalm 90:12)*

 Väčšina ľudí túži po zmysluplnom živote – to je správna ambícia. Rovnakú túžbu vyjadril aj Mojžiš v uvedenom texte z Písma. Prosil Boha o múdrosť, aby dokázal správne využívať čas. Veľa vecí, ktoré sme stratili, dokážeme získať späť, alebo ich nahradiť; premárnený čas však nemožno vrátiť. Keď slnko zapadne, deň sa definitívne skončil.

Mojžiš uzatvára modlitbu prosbou „upevni dielo našich rúk“ a opakuje ju dvakrát. Prečo? Nemal problém ani so štylistikou, ani s pamäťou. Išlo o hebrejský literárny štýl. Opakovanie slúžilo na zvýraznenie dôležitej myšlienky. Ak chceme zvýrazniť význam slova alebo vety, môžeme to urobiť viacerými spôsobmi: tučným písmom, kurzívou, podčiarknutím, kapitálkami alebo výkričníkom. Týmito prostriedkami sa snažíme zamerať čitateľovu pozornosť na dôležitú informáciu. Hebrejskí autori zdôrazňovali dôležité slovo tak, že ho napísali dvakrát, a vieme, že nikdy nepreháňali, ani neplytvali slovami. Skutočnosť, že táto veta sa v Písme objavuje dvakrát za sebou znamená, že Bohu veľmi záleží na tom, aby sme boli úspešní. To On zvýraznil túto vetu v texte.

Boli sme stvorení pre úspech! Boh si praje, aby náš život bol významný! Je to v prvom rade Božia túžba, až potom naša. Pán nám to ukazuje v celom Písme. Uvediem iba dva príklady: „Hospodin, tvoj Boh, ťa nadbytkom požehná pri každom diele tvojich rúk“ (5.M. 30:9; ECAV). Všimnite si, že verš obsahuje slovo pri *každom*,

nie pri *niektorom*! A na inom mieste čítame: „Nech sa nevzdaľuje kniha tohoto zákona od tvojich úst! Premýšľaj o nej vo dne i v noci, aby si bedlivo zachoval všetko, čo je v nej napísané. Potom budeš mať šťastie a úspech vo svojom podnikaní. (Joz. 1:8; KAT).

Na to, aby sa človek dokázal tešiť z úspechu, potrebuje Božiu múdrosť. Písmo hovorí: „Kto rozvíja svoj um, má sám seba rád; kto si rozumne počína, nájde úspech“ (Príslovia 19:8; BOT). Vďaka múdrosti dokážeme robiť správne rozhodnutia vo vhodnom čase. Pravú múdrosť nedostávajú chytrí; tá je vyhradená tým, ktorí sa boja Boha a patria Kristovi. Ak chceme, aby náš život mal dosah na večnosť, potrebujeme na to Božiu múdrosť – to je hlavný odkaz tejto knihy.

Múdrosť plodí úspech a ten zase prináša trvalú spokojnosť a odmenu. „Ak si múdry, bude ti to na osoh (Prísl. 9,12; BOT). Pán túži nielen po vašom úspechu, On vás chce zaň aj odmeniť. „O život bezúhonných sa stará Pán a ich dedičstvo trvá naveky.“ (Žalm 37:18; KAT).

Cirkev v poslednom čase správne kladie dôraz na skutočnosť, že Boh chce, aby sa nám darilo. Často sa však stáva, že úspech nedefinujeme podľa Božích kritérií, ale podľa svetských. Naša spoločnosť posudzuje úspech z krátkodobého hľadiska, nie z pohľadu večnosti. To nás mátie a ženie za nesprávnymi cieľmi.

Jedného dňa sa postavíme pred Ježiša Krista, Sudcu sveta, a ak sa v živote budeme riadiť Božou múdrosťou, dostaneme večnú odmenu. Ak sa však necháme pomýliť, stihne nás trest, alebo utrpíme veľkú stratu. Preto je múdre skúmať, čo Boh od nás žiada.

Cieľom tejto knihy je predstaviť spôsob života, ktorý nebude mať iba krátkodobý význam, ale siaha až do večnosti. Biblia jasne učí, ako to dokázať. Ak nás má večnosť motivovať, musíme ju najprv pochopiť.

Večnosť

Pozorne si prečítajte tieto dva citáty:

„Pozri, Boh je taký veľký, že ho ani chápať nemožno, počet jeho rokov spočítať sa nedá”

(Jób 36:26 BOT).

„I večnosť dal do ich srdca”

(Kaz. 3:11; ROH).

Večnosť. Čo je to? Ako ju možno definovať? Ako ju pochopiť? Jeden zo slovníkov ju definuje ako *nekonečný čas*¹, kým iný ako *existenciu mimo času*². Ako môže jeden slovník definovať večnosť pomocou času, a iný tvrdiť, že to nie je možné? A prečo to nikto nespochybnil? Keby dve vedecké publikácie definovali niečo protichodným spôsobom, nevyvolalo by to v nás pochybnosti? Predstavme si, že by jedna kniha opísala rybu ako stavovca žijúceho vo vode, kým iná by tvrdila, že žije v suchozemskom prostredí. Okamžite by sme dospeli k záveru, že jedna z kníh sa mylí. Prečo rovnakým spôsobom nespochybňujeme jednu zo slovníkových definícií večnosti?

Pravda je taká, že večnosť nemožno pochopiť rozumom. Naše mysle sú obmedzené a nedokážu uchopiť myšlienky, ktoré v sebe zahŕňajú element večnosti. Vysvetlím vám to na príklade: skúste si predstaviť koniec vesmíru a jeho hranicu. Akú formu má táto hranica? Je to múr? Z čoho je postavený? Aký je hrubý? Tvorí konečný bod vesmíru? Ak áno, čo sa nachádza za ním? Opäť vesmír? Neznamená to teda, že vesmír pokračuje ďalej? Kde má koniec? Dokázate si predstaviť nekonečnosť vesmíru? A čo bezodná jama? Viete si predstaviť, že by ste spadli do diery, ktorá nemá dno? Nikdy by ste na jej dno nedovideli, ani naň nedopadli, iba padali a padali. Naše myslenie skratujú hneď dve veci: po prvé, jama nemá dno a po druhé, padali by sme v nej nekonečne dlhý čas. Nedokážeme si to predstaviť a znie to ako sci-fi, ale Písmo také miesto opisuje na siedmich miestach.

A čo Boh, Stvoriteľ človeka? Zamyslite sa nad Jeho začiatkom, alebo lepšie povedané nad tým, že On nemá žiadny začiatok. Písmo hovorí, že On trvá „od vekov naveky.“ Ak sa nenarodil, ak Ho nikto nestvoril, ako vznikol? Ako sa vyvíjal? Pravda je taká, že Boh sa nevyvíjal. Žalmista vyhlasuje: „Prv, než sa vrchy zrodili, prv, než vznikla zem a vesmír, od večnosti do večnosti si ty, Bože” (Žalm 90:2; BOT). Chvíľu nad tým premýšľajte. Zakrátko sa váš mozog unaví, pretože, ako hovorí Jób: „Počet jeho rokov spočítať sa nedá.“

Vložil nám ju do srdca

Čo naša myseľ nedokáže pochopiť, to nám Stvoriteľ vložil do srdca. Večnosť máme vpísanú v srdci, rodíme sa s ňou. Preto iba „blázon si v *srdci* hovorí: Boha niet!” (Žalm 14:1; *dôraz pridaný autorom*). Písmo netvrdí: „Blázon si hovorí v *mysli*.“ Existuje veľa ateistov, ktorí dôrazne popierajú existenciu Boha, ale v srdciach vedia, že Boh existuje, pretože to majú do nich vpísané. Ešte si nezatvrdili srdcia do úplne zdegenerovaného stavu.

Mám priateľa, ktorý bol pred rokmi zarytým ateistom, alebo si to o sebe aspoň myslel. Nikomu nedovolil, aby mu o Bohu svedčil a dokonca kolegovi vytrhol z ruky Bibliu, hodil ju na zem a šliapajúc po nej, preklíňal muža aj Písmo. Tohto kresťana nazýval slabochom s vymytým mozgom.

Po rokoch tvrdého ateizmu začal trpieť silnou bolesťou v hrudníku. Otvorili ho, aby preskúmali, čo sa deje. Po vyšetrení ho informovali, že mu ostáva menej ako dvadsaťštyri hodín života.

V tú noc si na nemocničnej posteli uvedomil, že speje na miesto, kde nechce skončiť. Odkiaľ to vedel, keď nikomu nedovolil, aby mu objasnil Písmo? Je možné, že pravdu o večnosti mal vpísanú v srdci? Biblia hovorí o všetkých ľuďoch, že „veď im je zjavné, čo možno poznať o Bohu; Boh im to totiž zjavil“ (Rim. 1:19).

Keď sa mu tej noci zastavilo srdce, jeho duch opustil telo a zostúpil do hlbkej temnoty. Tma bola veľmi hustá, neprenikol cez

ňu jediný lúč svetla. Dlhý čas padal, potom začul desivé výkriky mučených duší. Veľká sila ho priťahovala k bránam pekla, ale vtom sa vrátil do svojho tela. Lekárom sa podarilo oživiť ho.

Na druhý deň si dal zavolať jediného kresťana, ktorého poznal, svojho kolegu. Ten prišiel a zvestoval mu dobrú zvesť o spásе prostredníctvom Ježiša Krista. Len čo chorý prijal Ježiša do svojho života ako Pána a Spasiteľa, kolega sa modlil za jeho uzdravenie. O tri týždne neskôr odišiel z nemocnice a v čase písania tejto knihy ešte stále žije. Je chodiacim zázrakom.

Ako ateista vyhlasoval, že Boh neexistuje, ale v srdci mal vpísanú večnosť. Bláznom je však taký človek, ktorý Boha nepopiera iba v myšli, ale búri sa proti Nemu aj v srdci, až sa mu napokon úplne otupí svedomie. Takého človeka ťažko zasiahnuť. Jedna vec je veriť niečomu v myšli – to sa dá zmeniť; druhá vec je úplne si zatvrdiť srdce. *Ungerov biblický slovník* uvádza nasledovnú definíciu: „Písmo za blázna označuje človeka, ktorý odvrhol strach z Boha a myslí a koná tak, akoby mohol bez dôsledkov ignorovať večné princípy Božej spravodlivosti.”³

Blázon môže uznávať existenciu Boha v myšli, ale v srdci ju popiera. To sa napokon prejaví v jeho životnom štýle. Kým máme bázeň pred Bohom, dokážeme si otvoriť srdce pre Boží hlas. Ak ju stratíme, niet pre nás nádeje. Apoštol Pavol hovorí: „Mužovia, bratia, synovia z rodu Abrahámovho, a tí, čo sa medzi vami *boja* Boha, nám bolo poslané slovo tohto spasenia”“ (Sk. 13:26; ECAV, *dôraz pridaný autorom*). Iba tí, ktorí sa *boja* Boha, dokážu počuť Slovo večného života.

Definícią večnosti

Večnosť máme vpísanú do srdc, aj keď ju myslou nedokážeme pochopiť. Preto ak ju chceme definovať, musíme počúvať svoje srdce. To isté musíte spraviť, ak chcete mať úžitok z tejto knihy. Ako počúvať svoje srdce? V prvom rade musíte uznať, že potrebujete

pomoc Ducha Svätého a poproste Ho o ňu. On sa spojí s vaším najhlbším vnútrom, nie s myslou. Po druhé, ak vám v srdci zarezonuje nejaká myšlienka, rozjímajte o nej. Neprečítajte knihu na jeden dúšok, inak z nej nebudete mať veľký osoh. Ak chcete prijať plnosť večného Božieho Slova, dodržujte tieto dva princípy a zmení vás to. Dávid povedal: „V srdci si uchovávam tvoje výroky, aby som proti tebe nezhrešil.“ (Žalm 119:11; KAT). Nečítajte iba preto, aby ste veci pochopili myslou, pretože ich ľahko zabudnete. Nechajte Slovo Božie vsiaknuť do svojho srdca modlitbou a rozjímaním.

Večnosť je bezhraničná, nikde nekončí. Nejde tu však iba o záležitosť času, pretože večnosť existuje mimo neho. Večnosť presahuje dimenziu času. Keby sme o večnosti hovorili iba z hľadiska trvania, prišli by sme o jej celkový obraz.

Ak chceme zachytiť celú šírku večnosti, musíme sa pozrieť na samého Boha. On nie je obmedzený ani v moci, ani v múdrosti, ani v poznaní, ani v sláve - ani v ničom inom. On existuje nezávisle od všetkého ostatného; On je Bohom od vekov až naveky. Písmo Ho nazýva „večným Otcom“ (Iz. 9:5). Youngov doslovný preklad uvádza: „Otec večnosti“⁴. Na inom mieste ho označujú za „Kráľa Vekov“ (1.Timoteovi 1:17). Všetko, čo má večné trvanie, je v Ňom obsiahnuté. V skutočnosti On obsahuje celú večnosť. Všetko, čo je mimo Neho, je dočasné a podlieha zmene. Bez ohľadu na to, či je to dobré, vznešené, mocné alebo zdanlivo trvácne, všetko raz skončí. Dokonca aj zem a vesmír sa menia, ale On nie: „Ty, Pane, si na počiatku položil základy zeme a nebesia sú dielom tvojich rúk. Ony sa pomínú, ale ty zostávaš a všetci zostarnú ako odev. Zvinieš ich ako plášť, ako odev ich zameníš. Ale ty si vždy ten istý a tvoje roky sa nepomínú“ (Žid. 1:10-12; BOT).

Boh sa nielenže nezmení, ale naveky zostane rovnaký. Písmo vyhlasuje: „Lebo všetko telo je ako tráva, všetka jeho sláva ako kvet trávy: uschla tráva, opršal kvet, ale slovo Pánovo zostáva naveky. A toto je to slovo, ktoré sa vám zvestovalo ako evanjelium“ (1.Pt. 1:24-25; ECAV).

On je večný, preto aj všetko, čo vysloví, trvá naveky. Nemôže klamať, ani odvolať to, čo vyslovil. Keby to tak nebolo, všetko by padlo do tmy, pretože On je svetlo a všetky veci udržiava svojím Slovom. Jeho výroky sa nikdy nezmenia, inak by prestal byť večným Bohom. To je pevný základ, na ktorom môžeme postaviť svoje životy.

Večný súd

Mnohí dnes nestavajú svoje životy na večnom Božom Slove, ale na obraze Boha, ktorý vytvorila kultúra, tradície a ich vlastné pocity. To sa netýka iba nekresťanov, ale aj veľkého počtu veriacich. Je tragédiou, ak človek považuje niečo dočasné za večné. V takom prípade je základ, na ktorom stavia, chybný a odsúdený na zlyhanie. Takí ľudia veria klamstvu a sú podvedení.

Desí ma, koľko ľudí stavia svoje životy na niečom, čo nie je večné. Niektorí aj tvrdia, že veria v Boha a jeho Syna, ale Ten, ktorého hlásajú, nie je Ten, ktorý je zjavený v Božom Slove. Hlboko podľahli klamstvu. Ako sa môžu spoliehať na niečo, čo je výplodom ich vlastnej mysle sformovanej spoločnosťou, ktorá sa stavia proti Bohu? Ježiš povedal:

„Kto... neprijme moje slová, má svojho sudcu: slovo, ktoré som hovoril, bude ho súdiť v posledný deň. Lebo ja som nehovoril sám od seba, ale Otec, ktorý ma poslal, ten mi prikázal, čo mám hovoriť a čo rozhlásiť.“

(Ján 12:48-49; BOT)

Boh na začiatku stvorenia určil deň súdu (Sk. 17:31). V tento deň nebude ľuďom zjavená nová pravda, ale všetky veci sa budú posudzovať podľa toho, čo Boh už zjavil. V onen deň nás bude súdiť Slovo Božie, ktoré je teraz všetkým k dispozícii. Ono je večné a nemenné. Neexistujú preň žiadne výnimky, obmeny, úpravy. Nemali by sme teda vedieť, čo Boh hovorí, a žiť podľa toho? Nestačí sa iba domnievať, že vieme, čo povedal.

Rozsudok, ktorý bude v ten deň nad nami vynesený, bude *večný* (Žid. 6:2). O tom, ako prežijeme večnosť, sa rozhodne na základe toho, či sme žili v súlade s večným Božím Slovom! Toto rozhodnutie sa nikdy nezmení, pretože Písmo ho nazýva *večným súdom*.

Neveriaci, ale aj mnohí veriaci sa vôbec nezamýšľajú nad tým, že sa tento deň blíži. Uverili klamlivým tvrdeniam, ktoré sa nezakladajú na Biblii. Myslia si, že Boh bude na miskách váh vážiť ich dobré a zlé skutky a ak tie dobré prevážia, pôjdu do neba. Iní, ktorí tvrdia, že sú znovuzrodení, sa domnievajú, že sa neocitnú pred Ježišom ako Sudcom, pretože Ho prijali za svojho Spasiteľa. Veria, že sa na nich nevzťahuje žiadna forma súdu. Budú však veľmi prekvapení. Sú aj takí, ktorí veria, že Boh im všetko odpustí a spoliehajú sa na Bibliu nepodložené milosrdenstvo.

Ani jeden z týchto názorov sa nezhoduje s učením obsiahnutým v Novej zmluve. Tieto a im podobné tvrdenia, vytvorené ľudskou predstavivosťou, sú dočasné a v onen deň neobstoja. Zaskočení budú aj muži, aj ženy, a osobne si myslím, že väčší šok zažijú kresťania, nie neveriaci.

Dôvera v deň súdu

Pred súd nemusíme predstúpiť so strachom, ale s dôverou:

„Božia láska nám dáva istotu, že sa nemusíme báť jeho súdu, lebo sa usilujeme uvádzať do života jeho lásku.”

(1.Ján 4:17; NPK)

Z tohto verša vyplýva, že kľúčom k dôvere v súdny deň je Božia láska, ktorá sa v nás zdokonaľuje, dozrieva. V tomto bode však mnohí veriaci robia chybu. Božiu lásku vnímajú vo svetle pomínutelnosti, nie večnosti. Spoločnosť obdivuje istú formu lásky a dobroty, ktoré sú však v protiklade s Božou láskou. Uvediem niekoľko príkladov.

„Máme sa veľmi radi a plánujeme sa vziať.“ To je častá výhovorka dvoch ľudí, ktorí spolu sexuálne žijú mimo manželstva. Ide o hriech, aj keď sa títo dvaja nakoniec zosobášia. Často som však svedkom toho, že tí, ktorí toto vyhlasujú, sa nakoniec nevezmú. Zabudli na jasné napomenutie: „Manželstvo nech majú všetci v úcte a manželské lôžko nepoškvrnené, lebo smilníkov a cudzoložníkov bude súdiť Boh“ (Žid. 13:4; KAT). Biblia nehovorí, že Boh bude súdiť iba „smilníkov a cudzoložníkov, ktorí nechodia do kostola.“ Súd sa vzťahuje na všetkých, ktorí praktizujú takýto životný štýl.

„Viem, že to nebola úplná pravda, ale vďaka tomu uzavrieme obchod a každý nakoniec dostane férovú čiastku.“ Podnikatelia si často takýmto spôsobom zaisťujú zákazky. Aby klienta donútili urobiť krok, mierne pozmenia fakty. V prvom rade ide o hriech klamstva a v druhom rade z takého obchodu zvyčajne vyťažá iba jedna strana. Takíto podnikatelia zabudli na varovanie: „Všetci klamári budú mať podiel v jazere horiacom ohňom a sírou; to je druhá smrť“ (Zj. 21:8; ECAV).

„Čo je pravda, nie je hriech.“ Takto sa mnohí ospravedlňujú, keď ohovárajú svojho kolegu, známeho, nadriadeného atď. Môžu sa správať tak, akoby ich k tomu poháňala láska alebo starosť o danú osobu, ale aj tak ide o ohováranie. V skutočnosti môžete mať stopercentnú pravdu, a predsa sa z pohľadu večnosti totálne mylíť. Spomeňte si na Noemovho syna Cháma, ktorý svojich bratov pravdivo informoval o tom, že sa ich otec opil a leží v stane nahý. Napriek tomu padla na jeho rod kliatba, pretože svojho otca znevážil. Tí, ktorí ohovárajú a hanobia iných, zabudli na výstrahu veriacim: „Nesťažujte sa, bratia, jeden na druhého, aby ste neboli odsúdení. Pozrite, Sudca stojí pred dvermi“ (Jak. 5:9; BOT).

Príkladov je mnoho, ale ich spoločným menovateľom je skutočnosť, že sa protivia večnej Božej vôli. Desí ma to, že ľudia s takýmto životným štýlom a zdanlivo neškodnými vyjadreniami často navštevujú nejaký zbor, navonok vystupujú veľmi láskavo

a ostatní ich považujú za vzorných občanov. Ale ako obstoja v porovnaní s kritériami večnosti? Apoštol Ján dáva vo svojom liste odpoveď na otázku, ako v sebe zdokonaľiť Božiu lásku:

„Kto hovorí: Poznám ho, ale nezachováva jeho prikázania, je klamár a niet v ňom pravdy. Ale kto zachováva jeho slovo, v tom sa Božia láska stala naozaj dokonalou.“

(1.Ján 2:4-5)

Pripomeňme si, že je to práve dokonalá Božia láska, vďaka ktorej sa môžeme s dôverou postaviť pred svojho Sudcu. Apoštol Ján jasne hovorí, že Božia láska sa v nás stáva dokonalou vtedy, keď zachovávame jeho prikázania, a nie keď sa správame dobre v očiach spoločnosti. Nezabudnime, že Evu nevábila *zlá* časť stromu poznania dobra a zla, ale *dobrá!* „A žena videla, že strom je na jedenie chutný, na pohľad krásny a na poznanie *vábivý*“ (1.M. 3,6; KAT, *dôraz pridaný autorom*). Existujú veci, ktoré sú v ľudských očiach dobré a lákavé, ale protivia sa večnej Božej láske. Nie sú večné a nepretrvávajú.

Písmo tiež učí, že nemôžeme dodržiavať iba určité percento Božích prikázaní a domnievať sa, že v súdny deň sa pred Pána budeme môcť postaviť so smelou dôverou. Božia láska sa v nás stáva dokonalou iba vtedy, keď dôsledne dodržiavame celé Písmo. Preto nám Boh ponúka milosť; ona nám dáva silu žiť podľa Božieho slova tak, ako sa to Hospodinovi páči. „A tak keďže prijímame neotrasiteľné kráľovstvo, zachovajme si milosť a pomocou nej slúžme Bohu tak, aby sme sa mu páčili, s úctou a bázňou“ (Žid. 12:28; KAT).

Podstatné je vedieť, po čom túži Kráľ, nie to, čo sa zdá byť dobré z pohľadu ľudskej spoločnosti. Preto nám Boh hovorí: „Nepripodobňujte sa zmýšľaniu tohto sveta, ale nechajte sa premeniť Bohom úplnou obnovou vášho zmýšľania. Tak budete

môcť chápať, čo je Božia vôľa, totiž, čo je potrebné, jemu milé a dokonalé” (Rim. 12:2; BOT). To, čo sa môže zdať dobrým v našej kultúre, môže byť urážkou večných Božích túžob.

Uvediem príklad. Práve sa nachádzam v hoteli v Singapore, kde budem kázať takmer 22-tisícim ľuďom. V tejto krajine som bol už veľa rás. Niekoľkokrát som navštívil aj Holandsko, kde nie je protizákonné mať doma marihuanu. Ľudia ju môžu legálne fajčiť a nie sú za to právne stíhaní. Ak by vás však s malým množstvom drogy (a ide skutočne o veľmi malé množstvo) pristihli v Singapore, zatkli by vás a prísne potrestali. Ak u vás nájdú určitý druh drogy, hrozí vám smrť obesením! Po prilete do krajiny vás hneď na vstupnej karte, ktorú musíte vypísať, varuje nápis: „Priekupníci s drogami budú podľa singapurských zákonov potrestaní smrťou.”

Predstavte si, že mladý Holanďan, ktorý pravidelne fajčí marihuanu, príde do Singapuru a ponúkne cigaretu niekomu miestnemu: „Počuj, toto je skvelá vecička. Upokojí ťa a zabudneš na všetky starosti. Vezmi si.“

Okamžite ho zatknú a mladík je v šoku. „Prečo ma zatýkate?” To je prvá otázka, ktorú vyhrkne na policajtov. Nadíde deň súdu. Holanďan sa postaví pred sudcu a je presvedčený, že ide o nedorozumenie. Sudca ho však vyhlasuje za vinného a oznamuje mu výmer trestu.

Muž šokovane odpovedá: „Ctihodnosť, v krajine, z ktorej pochádzam, je povolené fajčiť marihuanu a ponúkať ju iným.“

Sudca na to reaguje: „Nie ste v Holandsku, ale v Singapore a tu je to protizákonné!“

Mladíkova sebadôvera splasne ako bublina; už sa nemá o čo oprieť. Pred najvyšším súdom tej krajiny ho nemá kto obhájiť.

Keď som bol pred niekoľkými rokmi v Singapore, zatkli mladého Američana za výtržnosti. Sudca mu vymeral trest v podobe niekoľkých úderov trstenicou. Bičovanie trstenicou namočenou v chemikáliách spôsobuje trvalé poškodenie organizmu. Dokonca aj prezident Spojených štátov amerických sa snažil dosiahnuť zmiernenie trestu – ale bezúspešne. Mladík porušil Singapurské zákony a musel si odpykať náležitý trest.

Všetci sa raz postavíme pred najvyšší súd vo vesmíre, ktorého rozsudok bude mať *večnú platnosť*. V ten deň bude mnoho ľudí prekvapených, no nemusí to tak byť. Ani vy nemusíte byť prekvapení. Ste pripravení? Božie Slovo hovorí, že sa pred Sudcu sveta môžeme postaviť s dôverou. Cieľom tejto knihy je pomôcť vám pripraviť sa na to. Keby sa spomínaný mladý Holanďan pred vstupom do Singapuru oboznámil s miestnymi zákonmi, bol by sa vyhol prísnemu trestu. O čo skôr sa my potrebujeme pripraviť na onen deň, keďže rozhodnutia Sudcu budú platiť naveky?

Odmena

V súdny deň sa bude konať viacero súdov: súd pre neveriacich, pre veriacich a dokonca aj pre anjelov. Odlišné budú aj rozsudky. Niekoho bude čakať trest, iného odmena. Podrobnejšie sa tým budeme zaoberať v nasledujúcich kapitolách, teraz chcem zdôrazniť iba to, že rozhodnutia tohto súdu budú mať večnú platnosť. Neviem, ako ešte viac by som to mohol zdôrazniť - skúste si znova predstaviť, že to nikdy neskončí. Boh chce, aby sme o tom vopred vedeli a snažili sa získať odmenu, ktorá je súčasťou pridržania sa Jeho Slova. Apoštol Pavol hovorí:

„Či neviete, že tí, čo bežia na závodisku, bežia síce všetci, ale iba jeden cenu dostáva? Tak bežte, aby ste ju dosiahli! A každý, kto závodí, zdržuje sa všetkého; oni preto, aby dostali porušiteľný veniec, my však neporušiteľný. Preto ja tak bežím, nie ako na neisto; tak zápasím, nie akoby som vzduch rozrážal, ale ukážňujem si telo a službe ho podrobujem.“

(1.Kor. 9:24-27; ECAV)

Apoštol jasne hovorí, že nebeží bezcieľne. Iný preklad uvádza: „Bežím priamo do cieľa a každý krok robím vedome.“ Presne to by sme mali robiť všetci: bežať do cieľa s úmyslom zvíťaziť. V tomto behu nesúťažíme jeden proti druhému, ale proti vlastnému telu.

Poháňa nás večnosť

Nestačí sa spoliehať na to, že v súdny deň nakoniec všetko dobre skončí. Nebudeme mať žiadne výhovorky, pretože Boh nám zjavil svoju vôľu. Budú tam zástupy ľudí, ktorí si v porovnaní s inými počínali dobre, ale nedovolili večnosti, aby udávala smer a bola hnacou silou ich života. Preto sa aj táto kniha volá *Ži s perspektívou večnosti* (alebo inak povedané: Nechaj sa poháňať večnosťou).

Poháňať znamená uvádzať do činnosti, nútiť k pohybu, ale aj viesť a riadiť. Čo riadi a motivuje náš život na zemi? Sú to večné, alebo iba dočasné hodnoty? Zakladajú sa na Božej múdrosti? Alebo sa riadime iba porovnávaním sa s inými, či lichôtkami a mýtmi, ktoré zaznievajú z niektorých kazateľníc? Obstojí to, na čom sme budovali svoj život pred Božou súdnou stolicou? Alebo všetky naše snahy vyjdú nazmar? Nezabudnime, že Boh nám už zjavil štandard, podľa ktorého nás bude súdiť: „Slovo, ktoré som hovoril, bude ho súdiť v posledný deň“ (Ján 12:48).

Mnohí kresťania budú šokovaní, keď budú stáť pred Ježišom Kristom v deň súdu. Budú to tí, ktorí sa sčasti spoľahli na to, čo učí Nová zmluva, ale zanedbali celkový obraz. Moja otázka znie: Chcete spoznať pravdu až po vynesení *večného* rozsudku, keď už bude neskoro, alebo chcete už dnes zistiť, na základe čoho budete súdení?

Nasledujúce kapitoly budú obsahovať alegóriu o kráľovstve Affabel. Prečítajte si ju pozorne a zapamätajte si aj detaily, pretože sa k nim budeme často vracáť. Príbeh sa uzavrie v ôsmej kapitole a dôležité pravdy, ktoré alegória obsahuje, si vysvetlíme v závere. Celá kniha sa točí okolo tejto alegórie, preto ju, prosím, nečítajte povrchno. Môžete sa k nej vrátiť aj neskôr.

Na väčšinu vecí, ktoré v knihe rozoberám, ma upozornil Boh. Prezradím vám mnohé z vlastných chýb, ktoré mi ukázal Duch Svätý. Dúfam, že Vás povzbudím k tomu, aby ste dôkladne skúmali Písmo a našli pevný základ, na ktorý sa postavíte v deň súdu. Budeme sa zaoberať aj najčastejšími chybnými predstavami našej spoločnosti, ktoré odvádzajú ľudí od Spasiteľa. Kniha vás bude miestami šokovať, iste aj karhať, ale vzápätí prinesie nádej, prisľúbenia a útechu.

Ak túžite poznať pravdu a vaše srdce bije pre Boha, pustite sa do čítania. Budete šťastní, že ste sa tak rozhodli! Vezmite si k srdcu nasledujúce povzbudenie:

„A tak už teraz môžeme mať podiel na večnom živote, ktorý túžobne očakávame. Všetko, čo som ti napísal, je pravda a môžeš sa na to spoľahnúť. Trvaj na tom, aby všetci, ktorí veria v Boha, usilovali sa konať dobré skutky. Je to nielen správne, ale aj užitočné.“

(Tít. 3:7-8; NPK).

2. KAPITOLA

KRÁĽOVSTVO AFFABEL

– ŽIVOT V ENDELE

*„Učil ich mnohému v podobenstvách;
takto ich vyučoval...“*
(Mk. 4:2; ECAV)

Kedysi existoval svet podobný tomu nášmu, no v mnohom sa predsa odlišoval. Neexistovali tam nezávislé krajiny, bolo iba jedno veľké kráľovstvo nazývané Affabel. Hoci sa kráľovstvo rozprestieralo po celom známom svete, malo iba jedno hlavné mesto, z ktorého bolo spravované celé kráľovstvo. To mesto sa volalo Veľké mesto Affabel a odteraz ho budeme volať iba Affabel.

Tomuto čarovnému mestu kraľoval Jalyn. Poddaní kráľa zbožňovali a obdivovali, pretože im prejavoval nevyčerpatelnú lásku. Bol silný a múdry, ale zároveň láskavý a rád sa smial. A hoci pôsobil veľmi vznešene, bol zároveň veľmi príjemný a prístupný. Všade naokolo šíril atmosféru dobroty. Jeho prítomnosť posúvala všetky aspekty ľudského života na vyššiu úroveň. Bol veľmi prezieravý a mal tajomnú schopnosť vidieť nielen činy, ale odhaľovať aj skryté pohnútky ľudských sŕdc.

Jalynovho otca, ktorý kráľovstvo Affabel založil, nazývali Zakladajúcim Kráľom Otcom. Len čo v kráľovstve nastolil poriadok, všetku vládu odovzdal synovi. Obyvatelia veľkého mesta Affabel pomáhali šíriť Jalynovu vládu do odľahlých častí kráľovstva. To dosiahli hierarchickým systémom vedenia v hlavnom meste. Mesto Affabel sa rozkladalo na približne 500 kilometroch štvorcových. Bolo tak dobre naprojektované, že hoci malo veľa obyvateľov, ulice nikdy neboli preľudnené. Pozostávalo z predmestských častí, miest, usadlostí a víl.

Domy, ktoré sa nachádzali v západnej, rovinatej časti mesta, boli skromnými príbytkami robotníkov. (Ich jednoduché domy by sme v našom svete nazvali extravagantnými.) Robotníci boli radi, že môžu žiť v kráľovskom meste, hoci ich práca bola náročná.

Hornaté územie na severnej a južnej časti hraníc mesta patrilo umelcom, ktorí sa venovali hudbe, literatúre a výtvarnému umeniu. Z ich víl bol nádherný výhľad na krajinu a boli samozrejme drahšie ako domy robotníkov.

Najkrajšiu časť mesta tvorila východná štvrť, v ktorej stálo veľa krásnych a veľkých domov. Táto oblasť sa nazývala Kráľovskou štvrťou, pretože bola domovom kráľa a jeho najbližších spolupracovníkov. Tu nielen pracovali, ale aj spoločne trávili čas.

Kráľovská štvrť bola ako drahokam na útese, z ktorého bol výhľad na pobrežie Veľkého mora. Od azúrového oceánu neustále povieval jemný vánok a osviežoval mesto. Krásu pláží s nádherným bielym pieskom prevýšili už iba kráľovské záhrady, ktoré sa vinuli celou kráľovskou štvrťou a každé ich zákutie obohacovalo štvrť o úžasné farby a pulzujúci život. Kráľovská štvrť bola najžiadanejšou lokalitou v celom meste. Všetky budovy v nej prevyšovali svojou elegantnosťou iba Kráľovský palác.

Uprostred mesta Affabel stál strom života. Jeho vynikajúce ovocie mohli ochutnať iba kráľovi poddaní. Plody stromu neboli len krásne a chutné, ale ich šťavnatá dužina mala zázračnú moc.

Endel

V západnej časti affabelských nížin, v dĺžke takmer sto kilometrov, sa rozprestierala veľká planina siahajúca až k rieke Adonga. Za ňou sa nachádzala ďalšia časť kráľovstva nazývaná Endel. Deti všetkých obyvateľov Affabelu prenášali hneď po pôrode do Endelu, kde ich zverili do opatery kráľovským vychovávateľkám. Keď deti dovŕšili päť rokov, nastúpili do endelskej školy, kde sa vzdelávali desať rokov. Učili sa o kráľovstve Affabel a o svojom veľkom kráľovi Jalynovi.

Iba učitelia a ošetrovatelky tejto školy mali privilégium sa osobne stretnúť s kráľom Jalynom. Každých päť rokov prichádzal kráľ potajomky do Endelu, aby sa presvedčil o tom, ako prebieha vzdelávací proces. Hoci kráľovu prítomnosť verejne neohlasovali, všetci v Endele a jeho okolí cítili kráľovu dobrotu.

Desaťročná školská dochádzka mala žiakov pripraviť na život. Keď dosiahli pätnásť rokov, dostali krátky čas na to, aby ukázali, čo sa naučili. Zverili im určitý majetok a zodpovednosť. Spôsob, akým spravovali tieto zdroje, rozhodol o ich ďalšom živote, ktorý v tom svete dosahoval až stopäťdesiat rokov. Obdobie skúšky trvalo presne päť rokov, ale to nikto zo študentov nevedel. Povedali im len toľko že skúška nepresiahne desať rokov. Po skúške sa každý dostavil pred kráľa, aby obhájil svoje životné rozhodnutia.

Tí, ktorí dodržiavali Jalynove nariadenia slovami aj skutkami, uznávali jeho panstvo. Mohli sa stať obyvateľmi Affabelu. Za svoje správne rozhodnutia dostali náležitú odmenu.

Ak sa študenti počas tohto skúšobného obdobia vzbúрили a žili pre seba a pre vlastné pôžitky, boli vyhnaní do Ríše osamelosti. Ríša osamelosti bola púšť, kde vládla temnota, opustenosť a zúfalstvo. Vzbúrenci tam trpeli v mukách a vo väzení do konca života.

Prvou osobou, ktorá bola vykázaná na toto opustené miesto, bol Dagon a z neho sa stal temný pán Ríše osamelosti. Hoci sa proti Jalynovi vzbúril už pred mnohými rokmi, obyvatelia Endelu stále pociťovali pozostatky jeho vplyvu. Endelčania uznávajúci Jalynovu vládu sa vyslobodili spod temnej Dagonovej moci. Avšak tí, ktorí odmietli slúžiť Jalynovi, zostali pod nadvládou tohto temného kniežaťa.

Aby kráľ Jalyn ochránil svoje kráľovstvo pred temnotou, vydal nariadenia, ktorých cieľom bolo chrániť integritu a sociálnu infraštruktúru Affabelu. Všetci, ktorí sa pridali na Dagonovu stranu

a slovom alebo skutkom odmietli Jalyna ako kráľa, museli zvyšok života stráviť v Ríši osamelosti.

Tu sa začína náš príbeh. Budeme sledovať život piatich študentov Endelu: troch mužov a dve ženy. Ich mená sú: Nezávislý, Podvedený, Zbabelá, Sebecký a Láskavá. Predstavím vám ich všetkých po jednom.

Nezávislý

Tento študent neustále spochybňuje existenciu mesta Affabel. Nedokáže uveriť tomu, že akýsi Jalyn, ktorého nikdy nevidel ani nestretol, od neho žiada vernosť a prísne dodržiavanie „zoznamu pravidiel.“ Má podozrenie, že ide o spôsob, ako študentov udržať pod kontrolou ich učiteľov. Opopvrhuje školou a odmieta chodiť na hodiny, kde sa vyučuje o tomto imaginárnom kráľovstve.

Nezávislý sa posmieva ostatným žiakom, že veria takým nezmyslom. Chce si žiť podľa seba a odmieta Jalynove zákony s výnimkou tých, ktoré mu vyhovujú. Tých by sa pridrižoval, ale aj to len preto, lebo by sa sám pre to rozhodol. Dáva najavo, že sa odmieta podriaďovať vôli niekoho iného.

Podvedený

Podvedený nepochybuje o existencii Affabelu. Verí v kráľa Jalyna a teší sa z jeho prísľubov. Mysľou aj slovami súhlasí s kráľovými nariadeniami, ale značná časť jeho života je s nimi v rozpore. Tvrdí, že sa kráľovi podriaďuje, a dokonca sa zapája aj do školských aktivít, ale iba vtedy, ak sú mu po chuti. Keď z niečoho nemá prospech, rýchlo mení názor. Jeho životný štýl sa líši od pravých Jalynových nasledovníkov. Vďaka svojej silnej osobnosti nenápadne láka iných študentov, aby kráčali v jeho šľapajach. Nikdy sa vážne nezamýšľa nad prichádzajúcim časom skúšky a súdu. Aj keď Podvedený a Nezávislý majú na otázku Jalynovej existencie rozdielny názor, vychádzajú spolu dobre. Podvedený je zábavným spoločníkom

a Nezávislý rád trávi čas v jeho spoločnosti, pretože majú veľa spoločných záujmov.

Zbabelá

Zbabelá je jednou z najusilovnejších študentiek. Na hodinách sa často hlási a dosahuje výborné známky. Je veľmi aktívna a organizuje mimoškolské aktivity, aby pomohla študentom zapojiť sa do života komunity. Každý, kto študentov hodnotil, by o nej povedal, že je najhorlivejšou nasledovníčkou kráľa Jalyna.

Sebecký

Aj Sebecký verí v Jalyna a jeho učenie. Nepochybuje o existencii Affabelu a nehanbí sa o tom nahlas hovoriť. Verí, že Jalyn je taký dobrý panovník a sudca, že k všetkým, ktorí mu prisahajú vernosť, bude zhovievavý. Zameriava sa však iba na svoje obmedzené vedomosti o Jalynovom učení. Zabudol, že Jalyn nie je len láskavý a milosrdný, ale aj spravodlivý a svätý. Sebecký si takto vytvoril vlastný, pokrivený obraz o Jalynovi. Verí, že Podvedený, Zbabelá aj Lásková budú súčasťou slávneho kráľovstva, aj keď o Nezávislom má isté pochybnosti vzhľadom na jeho očividný odpor.

Sebecký si myslí, že každý, kto slovami uznáva kráľa Jalyna a svojím životom neporušuje najdôležitejšie zákony, vstúpi do Affabelu. Ale ako už naznačuje jeho meno, vo všetkom pre seba hľadá výhody a k dobrým skutkom, ktoré koná, ho často motivuje vlastný prospech. Niekedy koná aj na základe súcitu; keď sa však situácia zhorší, opäť hľadá vlastné záujmy.

Lásková

Poslednou z päťice študentov je Lásková, ktorá sa riadi všetkými nariadeniami kráľa Jalyna. Nielenže sa ich všetky naučila, ale chce vedieť, čo je za každým z nich. Veľa času trávi tým, že sa snaží spoznať a pochopiť Jalynovu vôľu: dlhé hodiny trávi štúdiom a zapája sa

do dobročinných aktivít školy a mesta Endel. Vie, že keď dosiahne pätnásť rokov, bude mať krátky čas na to, aby vyplnila želanie veľkého kráľa. Jej cieľom je žiť na Jalynovu slávu a nedopustí, aby jej v tom zabránili sebecké túžby.

Láskavá miluje kráľa Jalyna a nevie sa dočkať dňa, kedy sa stretnú. Horlivo ho nasleduje a rozpráva iným o jeho добрote, za čo sa jej často posmievajú a odstrkujú ju. A hoci si za svoju neochvejnú vernosť Jalynovi veľa vytrpela, nič ju neodradí od poslušnosti voči kráľovi.

Absolventi

Všetci piati študenti dovŕšili pätnásť rokov. Nadišiel deň, keď spolu s dvomi tisíckami ďalších žiakov ukončili svoje štúdium. Každému z nich zverili konkrétne poslanie a tomu prislúchajúci začiatočný kapitál. Jalyn vopred určil sumu a riaditeľ školy ju žiakom odovzdal. Naši piati študenti dostali: Nezávislý - 55 000 dolárov, Podvedený a Zbabelá po 40 000 dolárov, Sebecký dostal najviac (až 75 000 dolárov) a Láskavej sa ušlo len 25 000. Nakoniec im riaditeľ dal ešte záverečné pokyny a študenti sa rozišli aj so svojimi peniazmi v rukách.

Obchodník

Hoci sa Nezávislý z hodín často ulieval, čo-to z Jalynových zákonov predsa pochytil. Občas sa dokonca zamýšľal nad tým, či niečo z toho šialenstva predsa len nie je pravda. Ak áno, ovplyvní jeho správanie sumu, ktorú mu zveria po ukončení školskej dochádzky?

Ruky Nezávislého sa triasli, keď si preberal obálku so zverenými peniazmi. Keď ju otvoril, musel potláčať svoj údiv a zároveň uspokojenie z toho, akú sumu dostal. Bol ešte nadšenejší, keď si uvedomil, že dostal o 15 000 viac ako Zbabelá a vyše dvojnásobok sumy, ktorú mala k dispozícii Láskavá. Pomyslel si: *Láskavá a Zbabelá presedeli dlhé hodiny na nudných voliteľných predmetoch a nakoniec z toho nič nemajú. Bola to iba strata času!*

To ho iba utvrdilo v tom, že Jalyn neexistuje. Myslel si, že peniaze, ktoré má vo vrecku, mu zanechali rodičia. Teraz si bol už celkom istý, že všetko bol iba podvod, ktorý na žiakoch urobilo vedenie školy, aby im zabránilo slobodne myslieť.

Po niekoľkých týždňoch bujarých osláv si Nezávislý uvedomil, že by mal začať podnikáť. Peniaze sa mu míňali rýchlejšie, ako plánoval a dostávalo ho to do paniky. Začal s predajom jazdených áut a zistil, že je výborným obchodníkom. V podnikaní sa mu veľmi darilo. Mnohí z čerstvých absolventov školy využili svoj počiatočný kapitál na to, aby si od Nezávislého kúpili jazdené, ba dokonca aj úplne nové auto. Získané peniaze investoval do ďalších sfér podnikania a aj v nich dosiahol úspech. Vďaka tomu si mohol dopriať čoraz luxusnejší život. Rýchlo prišiel na to, že peniaze sú vynikajúcim zdrojom zisku a dokážu mu zaručiť šťastie. Bohatstvo, luxus a rastúci luxus mu pritiaхло aj pozornosť žien a to mu dodávalo ešte väčšiu chuť do života.

Nezávislý sa nezúčastňoval na pravidelných týždenných stretnutiach Endelčanov, ale všetci ho považovali za vzorného občana, pretože podporoval rôzne projekty. Zdalo sa, že tomuto mladíkovi sa už ani nemôže lepšie dariť.

Stavbár a developer

Aj Podvedený niekoľko týždňov oslavoval spolu s Nezávislým. Hoci nedostal toľko peňazí ako iní spolužiaci, bol rád, že má aspoň viac ako Láskavá. To v ňom utvrdilo jeho pokrivený obraz o Jalynovi ako o milosrdnom kráľovi, ktorému na niektorých veciach vôbec nezáleží.

Mal dva neviazané intímne vzťahy so spolužiačkami, aj keď to bolo v rozpore s tým, čo sa učil v škole. Podvedený v tom však nevidel problém, pretože stále pevne veril v Jalyna a jeho kráľovstvo. Vytvoril si vlastnú životnú filozofiu: „*Pokiaľ budem tvrdiť, že sa podriadujem Jalynovi a nikomu vážne neublížim, budem na tom*

dobře.“ Odôvodňoval to tým, že Jalyn určite chápe, že každý má svoje potreby a nikto nie je dokonalý. Bol si istý, že Jalyn v súdny deň prikryje všetky jeho chyby svojím milosrdenstvom, pretože mu verí celým srdcom.

Niekoľko týždňov po ukončení školy si aj Podvedený založil firmu. Stal sa z neho stavbár. Spočiatku nevedel nájsť zákazníkov. Jeho vzorový dom bol vynikajúci vo všetkých ohľadoch, no nikto si ho nechcel kúpiť. Niektorým sa zdali jeho ceny privysoké, iní si nemohli dovoliť také pekné bývanie. To ho donútilo znížiť ceny.

Nadalej lákal zákazníkov na svoj vzorový dom a sľuboval im tie isté veci ako predtým, ale pri stavbe používal lacnejšie materiály, než predtým zákazníkom ukazoval alebo sľuboval. Niektoré z nich dokonca nespĺňali ani predpísané normy Endelu. Ospravedlňoval si to tým, že zákonodarcovia, ktorí normy vymysleli, boli prehnane opatrní. Bol si istý, že materiály, ktoré pri stavbe používal, odolajú akejkolvek záťaži a negatívnym poveternostným vplyvom. Obyvateľom Endelu sa akciová cena jeho domov páčila a dopyt po nich rapídne vzrástol. Podvedenému sa konečne začalo dariť. Po niekoľkých rokoch sa z neho stal developer, pretože už mal po krk sťažností zákazníkov. Domnieval sa, že len čo nejaký pozemok predá, bude ho mať definitívne z krku a už nebude musieť riešiť reklamácie.

Podvedený bol úplne nadšený, keď natrafil na jeden neuveriteľne lacný pozemok: meter štvorcový stál iba niečo vyše štyroch dolárov. Znelo to až príliš dobre. Neskôr zistil, že ide o záplavové územie. To však vedel iba on a zopár jeho priateľov. Presvedčil úradníka, ktorý bol kamarátom Nezávislého, aby vydal stavebné povolenie bez podrobnejšieho geologického prieskumu. Koniec koncov, počas celého jeho života na tom mieste záplavy neboli. Prečo z toho niekto robí takú vedu? Povolenie mu udelili bez najmenších problémov a mladému podnikateľovi sa zdalo, že život už ani nemôže byť lepší.

Učiteľova asistentka

Zbabelá sa hneď po ukončení školského roka rozhodla stráviť víkend nákupmi s niekoľkými spolužiačkami. Okrem toho, že tým chcela osláviť ukončenie štúdia s najbližšími priateľkami, zároveň si chcela nakúpiť oblečenie a pomôcky, ktoré bude potrebovať pre svoje zamestnanie. Jej najväčšou túžbou bolo stať sa asistentkou učiteľa na endelskej škole. Nič viac si nepriala. Pracovný pohovor ju čakal najbližší piatok.

Zbabelá sa v druhý deň nakupovania dozvedela od svojej spolužiačky Ohováračnej, že ich spoločná priateľka Klebetná povedala riaditeľovi, že Zbabelá spávala s jedným z mladších študentov. Zbabelá sa strašne rozčúlila, keď sa dopyčuila tú správu. To by mohlo vážne ohroziť jej šance získať pozíciu asistentky. Okrem toho, bolo to absurdné klamstvo bez štipky pravdy. Zbabelá počas celého štúdia zostala čistá. Bola si istá, že Klebetná to spravila z čistej závidosti a možno aj z nenávidosti.

Zbabelá zúrila a zvyšok víkendu ju zožierala myšlienka, že ju zradila osoba, ktorú považovala za priateľku. Zapisahala sa, že Klebetná za to zaplatí.

Nadišiel deň pohovoru a Zbabelú prekvapilo, že dostala miesto asistentky. Riaditeľ ju informoval o tom, že sa k nemu tie klebety skutočne dostali, ale keď sa povypytoval na minulosť bývalej študentky, usúdil, že nie sú pravdivé.

Zbabelá nielenže dostala pozíciu asistentky, ale priradili ju k jednému z jej najobľúbenejších učiteľov. Volal sa Dvojtvárný a patrilo k najtalentovanejším Jalynovým učiteľom. Mal dvadsaťpäť rokov a už niekoľko rokov sa venoval výučbe Endelčanov. Zbabelá nemohla uveriť tomu, že ju vybrali za asistentku takého dynamického lídra.

Začal sa semester a všetko išlo ako po masle. Zbabelá sa však stále hnevla na svoju bývalú priateľku a nedokázala sa povzniesť nad jej zradu. Hoci navonok všetko vyzeralo výborne, pod pokrievkou to

začínalo vriieť. Učiteľ sa nevolal Dvojtvárny pre nič za nič. V škole sa správal vzorne, ale v súkromnom živote bol iným človekom. Keďže patrilo medzi učiteľov a teda mal právo osobne vidieť Jalyna, čakal ho za to veľmi prísny súd.

Raz večer boli Zbabelá a Dvojtvárny sami a učiteľ jej začal dávať ľúbostné návrhy. Šokovaná a znechutená asistentka okamžite odišla. Dvojtvárny sa však nevzdal a obletoval ju ďalších niekoľko týždňov. Zbabelá začala premýšľať o tom, či na začiatku nezareagovala príliš ostro, a pomaly mu sadla na lep. Je to predsa taký skvelý a vzdelaný muž! Lichotilo jej, že jej venuje toľko pozornosti. Bol nežný a láskavý a ženy ho považovali za jedného z najpríťažlivejších mužov v Ende. Po dlhom vnútornom boji mu darovala svoje panenstvo a tak sa začala ich milostná aféra.

Zbabelá nikdy nezažila také povznášajúce pocity, vášeň a lásku, ako cítila v spoločnosti svojho nadriadeného. Vždy, keď zbadala Dvojtvárneho, zatajil sa jej dych. Nemyslela na nič iné, iba na ich schôdzky. Na istý čas dokonca zabudla na hnev, ktorý cítila voči Klebetnej.

Po štyroch mesiacoch sa s ňou Dvojtvárny nečakane rozišiel. Zbabelá bola na dne, úplne zničená a chcela vedieť, prečo sa to stalo. V hlave si prehrávala všetky ich stretnutia a žiadala od neho vysvetlenie. Dvojtvárny nakoniec povedal, že počul Klebetnú rozprávať o tom, ako sa Zbabelá počas štúdia zaplietla so spolužiakom. To však pre neho nebol skutočný dôvod rozchodu; jednoducho ho začala nudiť. Začal už totiž flirtovať s inou mladou dámou z Endelu. Dievčatá iba ťažko odolávali zvodným rečiam prominentného učiteľa.

Zbabelá bola rozhorčená. Nedokázala si predstaviť, že by sa s ním mala každý deň stretávať v práci. Nevedela v tom ďalej pokračovať a preto okamžite dala výpoveď a odišla zo školy. Po niekoľkých dňoch smútenia si z peňazí, ktoré jej zvýšili, otvorila kozmetický salón. Prestala sa zúčastňovať na pravidelných zhromaždeniach v škole, hoci Jalyn prikázal, aby ľudia nezanedbávali tieto stretnutia.

Zbabelá sa nechcela stretávať s pokrytcami a väčšina ľudí na tých stretnutiach jej pripadala ako pokrytci.

Jej srdce bolo každým dňom tvrdšie. O škole a Jalynovi hovorila čoraz menej. Horlivosť za kráľa, ktorého kedysi často spomínala v rozhovoroch s inými, sa z nej vytratila a nahradil ju nezáujem a cynickosť. Keď sa jej niekto opýtal na Jalyna, vyhlásila, že mu slúži, ale v srdci ho vinila za to, že dopustil, aby v jeho škole učil taký zvrhlík.

Keď sa pominuli dni jej skúšky, bola z nej zatrpknutá žena, aj keď si to odmietala priznať. Zvyšok života sa snažila pomstiť tým, ktorí jej ublížili.

Starosta Endelu

A teraz prichádza na rad Sebecký. Žasol nad sumou, ktorú mu po ukončení štúdia zverili. Aj on oslavoval, ale pretože poznal Jalynovo učenie, rýchlo sa z večierkov vytratil. Po niekoľkodňovom odpočinku začal investovať. Obchodovanie mu išlo od ruky a tak zakrátko znásobil to, čo dostal. S rastúcim bohatstvom stúpala aj jeho popularita medzi rovesníkmi.

Kúpil si dom v najkrajšej štvrti Endelu a pozýval k sebe najvplyvnejších obyvateľov: predstaviteľov mesta, profesionálnych športovcov, podnikateľov a iné významné osobnosti. Netrvalo dlho a Sebecký si získal množstvo dôležitých kontaktov.

Po troch rokoch sa rozhodol kandidovať na post starostu Endelu a vďaka svojmu bohatstvu a kontaktom ľahko vyhral. Keď nastúpil do úradu, čakalo ho veľa rozhodnutí. Jedným z nich bola aj otázka endelskej školy, ktorá v dôsledku rastúcej populácie potrebovala nové priestory. To znamenalo kúpu pozemku, zabezpečenie stavebníka, výdavkov na stavbu a všetkého potrebného vybavenia.

Prvým krokom bolo získať prostriedky. Na pravidelných zhromaždeniach mesta Sebecký počul o potrebe získania ďalších peňazí. Konala sa aj zbierka, do ktorej Sebecký prispel tisíckou

dolárov. Nakoniec sa vedeniu školy podarilo získať dostatok peňazí na kúpu konkrétneho pozemku. Bol to výborný obchod a cena pozemku zodpovedala ich rozpočtu. O pozemok ale v tom čase prejavil záujem aj istý veľký obchodný reťazec, a preto bolo potrebné spraviť jedno ťažké rozhodnutie. Mestské zastupiteľstvo sa pri rozhodovaní rozdelilo. Keďže škola bola neziskovou organizáciou, neplatila by mestu žiadne dane. Obchodný reťazec by, na druhej strane, priniesol do mestskej pokladnice veľký zisk a obyvateľom mesta poskytol nové pracovné miesta.

Pre nezhody v zastupiteľstve dostal rozhodujúci hlas primátor: Sebecký sa ocitol medzi dvomi mlynskými kameňmi. Majitelia obchodného reťazca finančne podporili jeho kampaň a podporili ho aj svojím vplyvom. Zároveň boli častými hosťami u neho doma.

Sebecký napokon hlasoval v prospech obchodného reťazca. Verejnosti zdôvodnil svoje rozhodnutie tým, že tak urobil pre blaho všetkých obyvateľov Endelu. Vydláždil tým cestu pre viac pracovných miest a zvýši sa tým aj príjem mesta. Škole odporučil, aby uvažovala o vybudovaní prístavby k súčasnej budove, hoci vedel, že to nebude možné. Jalynových úprimných nasledovníkov jeho rozhodnutie sklamalo, ale ostatní obyvatelia mesta ním boli nadšení.

Sebeckého dvojročný mandát mal každú chvíľu vypršať a blížili sa nové voľby. Poháňaný výčitkami svedomia, venoval škole 5 000 dolárov. Zároveň sľúbil, že nájde pozemok na novú budovu. Tým si znovu naklonil priazeň mnohých Jalynových nasledovníkov. Zdalo sa, že tento mladý líder ľahko zvíťazí vo voľbách aj po druhýkrát.

Majiteľka reštaurácie

Po ukončení štúdia darovala Láskavá 3 000 dolárov na príjazdovú cestu k endelskej škole. Chcela tak vyjadriť svoju vďačnosť učiteľom, ktorí ju mnohému naučili. Zvyšných 22 000 dolárov použila na otvorenie vlastnej reštaurácie.

Láskavá milovala všetko, čo nejako súviselo s kulinárskym umením. Zároveň bola prezieravou podnikateľkou, a preto usúdila, že spojením týchto dvoch obdarovaní dokáže obyvateľom mesta poslúžiť najlepšie. Podarilo sa jej získať najvychýrenejších kuchárov z krajiny, ktorí jej pomohli zostaviť výnimočný jedálny lístok. Jej reštaurácia bola úspešná od samého začiatku.

Keď jej podnik dostal viacero ocenení, Láskavá vždy pripisovala úspech Jalynovej múdrosti. V rozhovoroch pre médiá opakovane ďakovala svojim učiteľom a chválila vlastných zamestnancov. Nechvastala sa osobnými úspechmi, pretože vedela, že všetko dokázala iba vďaka Jalynovi.

Láskavá využila svoj zisk na pomoc mestu a endelskej škole. Sponzorovala školskú vývarovňu pre bezdomovcov a často im sama po večeroch vydávala stravu. Zaviazala sa, že 25% zo zisku venuje škole. Po piatich rokoch skúšky venovala tejto inštitúcii viac ako 200 000 dolárov.

Láskavá vždy pomáhala tým, ktorí napriek usilovnej práci nemali dostatok peňazí. Okrem finančnej pomoci im hovorila o Jalynových princípoch múdrosti a úspechu. Tým, ktorým pomáhala, neustále zdôrazňovala, že bez Jalyna by nič nebola nedokázala. Napriek tomu, že jej reštaurácia bola úspešná, Láskavú nikdy nepozvali na večierok do Sebeckého domu, ani jej neponúkli miesto vo vedení Endelu. Z pohľadu zastupiteľstva bola príliš radikálne oddaná Jalynovi. Skutočnosť, že ju vylúčili z kruhu vplyvných obyvateľov mesta, ju nikdy neznechutila. Jej cieľom bolo pomáhať chudobným. Rada sa zúčastňovala na pravidelných zhromaždeniach v škole a ochotne pomáhala, kde bolo treba. Žila naplneným životom.

Stanovený deň súdu

Nadišiel deň súdu. Endelčania, ktorí sa mali čoskoro postaviť pred kráľa, vedeli, že súd nastane v najbližších piatich rokoch, keďže prvých päť rokov už mali za sebou. Nikto však nečakal, že to

bude tak skoro. Posledný deň ich pobytu v Endeled začal ako každý iný, ale skončil sa úplne odlišne. Neskoro v noci, kým obyvatelia Endelu spali, kráľovské vojská Affabelu uniesli dvetisíc bývalých študentov. Týchto dvetisíc mladých obyvateľov mesta muselo prejsť tajným tunelom popod rieku Adongu. Potom ešte dva dni putovali pustatinou. Hlavný strážca im cestou dával všetko, čo potrebovali: jedlo a vodu a iné potreby. Vojaci boli zdvorilí, ale rezervovaní. Všetku svoju energiu zameriavali na splnenie úlohy, ktorú mali pred sebou. Mladí Endelčania sa od nich čo-to dozvedeli, ale na niektoré otázky im strážne nesmeli odpovedať. Zakaždým dostali rovnakú odpoveď: „Čoskoro sa všetko dozviete.“ Tým sa zvedavosť pútnikov ešte zvyšovala, a preto si takmer ani nevšimli nevľúdnu pustatinu okolo seba, ktorou sa uberali do dlho-očakávaného mesta. Na tretí deň ráno vyšli na kopec a tam sa pred nimi ukázala silueta veľkého mesta. Affabel bol veľkolepejší, ako si ktokoľvek z nich predstavoval.

Čím bližšie boli k mestu, tým viac si uvedomovali jeho krásu. Všetko, čo dovtedy poznali, sa nedalo porovnávať s tým, čo videli teraz. Endel bol v porovnaní s predmestiami Affabelu iba ako zrnko prachu.

Keď vstúpili do centra mesta, zistili, že v ňom všetko prekvitá životom. Bolo to čarovné miesto: vtáčiky nielenže spievali, ale dokonca aj hovorili. Ich melodické piesne ospevovali krásu mesta a šírili jeho slávu. Obyvateľov Endelu to až natoľko neprekvapilo, keďže cestou už počuli rozprávať kone strážcov. Tie sa nerozprávali iba medzi sebou, ale aj so svojimi jazdcami. Z ich rozhovorov bolo zjavné, že medzi nimi vládne láska. Zrazu bolo všetkým jasné, že všetky zvieratá v Affabele majú dar reči a schopnosť prežívať radosť a lásku. Kamkoľvek sa mladí obyvatelia Endelu otočili, videli samú krásu. Nádhra Affabelu ich úplne okúzli. Aj samotný vzduch v meste ich vzpružoval. Vyčistil im myseľ a dodal silu po dlhej púti. Zaujala ich voda, ktorá pretekala korytom rieky: zdala sa im hustejšia ako voda v Endeled, ale prekypovala životom. Ulicami mesta znela príjemná hudba, ktorá naplňovala srdcia pokojom. Všetko

od najdrobnejších rastliniek až po samotný vzduch malo schopnosť dávať život. Každý aspekt tejto zázračnej krajiny prekypoval plnosťou.

Mladí pútnici z Endelu nemohli odolať nutkaniu dotknúť sa všetkého, na čo dosiahli pri prechode mestom. Túžili sa rozbehnúť a objavovať krásy mesta, ale vedeli, že to zatiaľ nemôžu.

Strážcovia ich najskôr zaviedli do veľkej predsiene mohutného auditoria. Tu mužov a ženy rozdelili. Tento výnimočný priestor, do ktorého boli mladí ľudia privedení, im pripadal taký obrovský, ako keby mal neobmedzenú kapacitu. Jeho mramorové miestnosti by bez problémov pojali aspoň stotisíc ľudí.

Počas poobedia Endelčanom umožnili okúpať sa vo voňavých kúpeľoch. Potom všetci dostali odev, v ktorom mali predstúpiť pred kráľa. Radi zo seba zhodili zaprášené endelské šaty. Ich staré oblečenie pôsobilo v tomto krásnom meste ošumelo. Každý prichodzí z Endelu hlboko zatúžil žiť v tomto meste a mal zvláštny pocit, akoby prišiel domov.

Keď sa všetci vykúpali a prezliekli, znovu sa zhromaždili, aby sa najedli. Hostinu im pripravili na nádhernom nádvorí, kde sa mohli nielen nasýtiť, ale aj porozprávať. Po jedle skupinu opäť rozdelili, tentoraz podľa mien. Lásková, Sebecký a ďalších približne päťsto ľudí sa odobralo do sály napravo. Zbabelú, Podvedeného a Nezávislého odvedli spolu so zvyškom skupiny do sály naľavo. Pri vstupe do sál si všimli, že nad miestnosťou bol vyrytý jej názov. Tie pomenovania boli čudné a boli v jazyku, ktorý Endelčania nepoznali.

Jedna zo sál sa nazývala sieňou života, druhá sieňou spravodlivosti.

Sála spravodlivosti a života

Keď Nezávislý prekročil prah miestnosti naľavo, pocítil zvláštny nepokoj, ba až strach. V spomienkach sa vrátil do svojich školských

čas a snažil sa utešiť tým málom, čo sa o Jalynovi naučil. Všetko mu to pripadalo dosť mátuce. Uvedomil si, že cíti ľútosť nad tým, že tak často chodieval poza školu. Bola to chyba, keďže mesto a kráľ očividne existujú. Snažil sa potlačiť svoj rastúci strach a zamerať sa na to, čo si pamätal o Jalynovej láske a milosrdenstve. V tej chvíli nemal chuť myslieť na kráľovu spravodlivosť a svätosť, aj keď práve tieto vlastnosti si uvedomoval čoraz viac. Utešoval sa tým, že bol dobrým občanom a podporoval dobrovoľnícke aktivity mesta.

Nezávislý sa zhlboka nadýchol a obzeral si ľudí, s ktorými sa ocitol v miestnosti. Nemohol prehliadnúť skutočnosť, že sa ocitol medzi najhoršími vyvrhelmi Endelu. V dave spoznal zlodejov, podvodníkov a opilcov. Boli medzi nimi takí, ktorí zriedkakedy pracovali, ale aj takí, ktorí všetko robili iba pre vlastný prospech. Keď jeho obavy narastali a takmer už podľahol panike, zbadal Zbabelú. Privrel oči a s úľavou si vydýchol. Pamätal si ju ako jednu z najvýrečnejších a najhorlivejších Jalynových nasledovníčok vo svojej triede. Nepracovala náhodou aj v endelskej škole? Ak je s ním v tejto miestnosti aj ona, všetko sa napokon dobre skončí.

Keď k nej vykročil, narazil do Podvedeného. Ďalšie dobré znamenie! Aj keď Nezávislý Zbabelú už dávno nevidel, o Podvedenom vedel, že je hlboko veriacim človekom. Kedysi sa predsa kvôli Jalynovi aj pohádali. Nálada sa mu okamžite zlepšila, keď sa objal so starým priateľom.

Podvedený bol pozitívne naladený. Strach razom opadol a muži sa pustili do rozhovoru. Jalynovo milosrdenstvo musí byť oveľa väčšie, ako si obaja predstavovali. Stačí sa pozrieť na ľudí v miestnosti, ktorým Jalyn odpustil aj to, čo by Nezávislý nikdy netoleroval. A nestojí tamto aj učiteľ Dvojtvárný? Teraz si bol Nezávislý už istý, že všetko bude v poriadku. Trochu ho však znepokojovalo, že nikde nevidí Láskavú a Sebeckého. Zároveň nemohol prehliadnúť ani plač a výkriky niektorých ľudí, ktoré sa ozývali z kútov miestnosti. Možno ich len dojala Jalynova dobrota.

Aj susedná sála bola nabitá emóciami. Priatelia, ktorí sa od skončenia školy nevideli, sa s radosťou pozdravovali. Všetci s nadšením hovorili iba o jednom: čoskoro uvidia Jalyna! Nastal čas, aby vstúpili do zaslúbeného života.

Krása mesta ich nadchla. Vedeli, že bude krajšie ako Endel, ale prvé dojmy z Affabelu prevyšovali ich najodvážnejšie sny. Nevedeli celkom ani spracovať svoje dojmy. Je možné, že zvyšok života prežijú na tomto nádhernom mieste? Každý z nich by bol za také privilegium ochotný aj umývať podlahy! Všetci v tejto sále vedeli, že nasledovali Jalyna, ale premýšľali nad tým, či obstoja pred jeho spravodlivým súdom. Postupne zavládla v miestnosti vážna atmosféra. Boli verní? To sa čoskoro dozvedia. Áno, v srdciach týchto pokorných služobníkov sa miešalo nadšenie so strachom pri očakávaní na stretnutie s ich Kráľom.

Prví boli súdení tí, ktorí čakali v Sále života. K nim sa ale vrátíme až neskôr. Najskôr nás náš príbeh povedie do Sály spravodlivosti.

Predvolanie

Bolo poludnie. Zhromaždení v sále spravodlivosti sa ako-tak upokojili a dospeli k záveru, že všetko sa dobre skončí. Utešovali sa tým, že Jalynovo milosrdenstvo prikryje všetky ich prešľapy. Takéto zdôvodnenie ich ukludnilo.

Ako prvého z tisícpäťsto prítomných predvolali Nezávislého. Do veľkej súdnej siene ho prišli odprevadiť štyria kráľovskí strážcovia. Aby trochu odľahčil atmosféru, usmial sa a žmurkol na jedného z nich, ktorý mu náhodou pozrel do tváre, keď vychádzali z miestnosti. Prekvapilo ho, že strážca nijako nezareagoval. Len čo sa za ním dvere zabuchli, v hlave sa mu spustila lavína otázok. Srdce mu bilo v hrudi ako zvon. Búšilo tak nahlas, až si myslel, že ho počujú aj strážcovia. Ak to aj počuli, nedali to na sebe poznať. Kiežby tu s ním mohol byť aj Podvedený! Čoskoro sa ocitne pred sudcom, ale nechcel byť pred ním sám. Nezávislý rýchlo strácal svoju sebaistotu.

Pred vstupom do veľkej súdnej siene ho jeden zo strážcov stručne oboznámil s protokolom. Nezávislý síce prikyvoval, no zároveň sa bál, že si nezapamätá, čo mu povedal. V ušiach nepočul nič okrem tlkotu vlastného srdca. Strážca vzal na vedomie, že Nezávislý pochopil pokyny a dvere sa otvorili.

Keď Nezávislý začal vstupovať do tej obrovskej siene, cítil, ako sa mu chveje telo. Na čelo mu vystúpili kropaje potu. Keď sa porozhliadol po miestnosti, cítil sa úplne dezorientovaný, pretože to, čo uvidel, ho úplne omráčilo!

3. KAPITOLA

KRÁĽOVSTVO AFFABEL

– DEŇ SÚDU I

*„Toto všetko hovoril Ježiš zástupom v podobenstvách. Bez podobenstva im nehovoril nič, aby sa splnilo, čo predpovedal prorok: Otvorím si ústa v podobenstvách, vyrozprávam, čo bolo skryté od stvorenia sveta.“
(Mt. 13:34-35; BOT)*

Predtým, než budeme pokračovať v našej alegórii, chcel by som znova zdôrazniť Ježišov výrok, týkajúci sa prichádzajúceho súdu. V Jánovi 12:48 oznámil: „Slovo, ktoré som hovoril, bude ho súdiť v posledný deň.“ Už vieme, na základe čoho budeme súdení pred Jeho trónom: na základe Písma svätého.

Kvôli tomu sa pri mnohých nasledujúcich Jalynových výrokochoch zo súdnej siene objavia horné indexné čísla. Tieto čísla sú odvolávkou na texty Písma z rôznych prekladov, ktorých odkazy sa dajú nájsť na konci tejto knihy. Väčšina Jalynových slov pozostáva z textov Písma, ktoré sú pospájané tak, aby sa týkali jednotlivých postáv v našom príbehu.

S týmto na myslí sa vráťme do Affabelu.

Súd nad Nezávislim

Veľká sieň bola oveľa honosnejšia ako Nezávislý očakával. Keby mal možnosť opísať svoju skúsenosť ostatným tisícpäťsto čakajúcim zo siene spravodlivosti, nenašiel by na to dostatočne výstižné slová, ani by to nemal k čomu prirovnať. Architektúra v Endeale bola v porovnaní so súdnou sieňou zastaraná. V sále bolo aspoň stotisíc ľudí. Taký dav ešte nikdy nevidel.

Keď podišiel bližšie, všimol si obyvateľov Affabelu. Najprv postrehol, že im žiaria tváre, vzápätí si uvedomil ich ohromujúcu krásu. Vyzerali, akoby prišli z iného sveta. Táto zmena u nich nastala vďaka tomu, že mohli jesť zo stromu života.

Je možné, že sú to bývalí obyvatelia Endelu?, pýtal sa v duchu Nezávislý. Zrazu v dave zahliadol ženu, ktorú kedysi poznal. Volala sa Dobrotivá. Bola od neho o niekoľko rokov staršia a spomínal si, ako si z nej spolužiaci utáhovali pre jej nepríťažlivý vzhľad. Teraz vyzerala úžasne. Črty tváre sa jej nezmenili, takže ju spoznal, ale teraz bola oslnivejšie krásna než akákoľvek iná Endelčanka. V skutočnosti každý, koho zazrel – aj tí najmenej krásni – boli krajší než ľudia, ktorých v živote poznal.

Keď sa spamätal z prvotného šoku, všimol si, že všetci prítomní sa pozerajú na miesto pred ním. Nič podobné dovtedy nevidel.

Stál tam trón, majestátny trón, ktorý nemožno slovami opísať, lebo to bol ten najslávnejší trón zo všetkých. Pohľad mu padol na sediaceho na tróne a Nezávislý okamžite pochopil, odkiaľ sa v meste vzala všetka tá sláva. Vyžarovala z tejto osoby. To musí byť Jalyn, pomyslel si. Zrazu uveril v toho, ktorého existenciu tak dôrazne odmietal.

Jalynova tvár sa mu na okamih zdala pekná, ale prísna, neskôr nádherná, a zároveň desivá. Jeho výzor bol očarujúci, ale s každým krokom, ktorý Nezávislý urobil smerom k nemu, v ňom narastala hrôza. Akákoľvek sebadôvera, ktorú dovtedy mal, pominula. Čo sa s ním stane? Nezávislý sa snažil udržať si chladnú hlavu a v duchu si opakoval, že predstupuje pred milosrdného kráľa. Zároveň však začal pochybovať, že ho očakáva priaznivý rozsudok.

Prikázali mu, aby zastal na úzkom pódiu, ktoré bolo uprostred miestnosti. Nad ním sa vypínal Jalynov trón. Kráľ, stelesnenie rozhodnosti, prehovoril k zhromaždeniu:

„[Všetci] spoznajú, že ja som ten, čo skúma vnútro i srdcia (myšlienky, pocity a zámery), a každému z vás odplatím podľa jeho skutkov”
(Zj. 2:23).¹

Nezávislý počúval spolu s ostatnými, keď vtom mu Jalyn pozrel priamo do očí a povedal: „Vydaj počet zo svojho šafárenia.”²

Skôr, ako Nezávislý stihol otvoriť ústa, objavilo sa nad trónom veľké plátno, na ktorom sa premietal jeho život od prvého dňa v škole až po včerašok. Zástup svedkov videl každý jeho skutok, slovo a pohnútku. V tej chvíli pochopil dôležitú pravdu o Jalynovi: „A nieto tvora skrytého pred Ním, všetko je obnažené a odkryté očiam Toho, ktorému sa budeme zodpovedať.”³

Nezávislý sa krčil od hanby, keď na plátne sledoval svoje hlúpe, hriešne a sebecké správanie. Všetko sa to neočakávane odohrávalo pred zrakmi toľkých divákov, a preto to bolo pre neho o to šokujúcejšie a trápnejšie. To, čo v Endele vyzeralo nepodstatné a dokonca neškodné, bolo v prítomnosti sudcu a obyvateľov Affabelu ohyzdné. Jeho vlastné skutky ho desili. Ako mohol byť taký pomýlený, necitlivý a hlúpy? Pocítil iskierku nádeje: mal pocit, že v živote vykonal viac dobra ako zla.

Keď sa záznam jeho života skončil, uľavilo sa mu, aj keď očakával výčitky a nejakú formu trestu. Stačilo by, keby mu prideliť posledné miesto v dave. Bol si istý, že Jalyn uvidí, že jeho dobré skutky prevýšili zlé.

Potom sa Jalyn opýtal hlavného pisára: „Je meno Nezávislého zapísané v knihe života?”

Hlavný pisár bez zaváhania odpovedal: „Nie je, pán môj.”

Jalyn potom prehovoril: „Nezávislý, si vinný z toho, že si zvolil zlo, a preto budeš odvedený na miesto zatratenia do Ríše

osamelosti, kde stráviš zvyšok svojho života a kde ťa bude trápiť temnota, zúfalstvo a opustenosť.“

Nezávislý v šoku vykrikol: „Ale, prečo, pane?“

„Neveril si vo mňa,“ odpovedal Jalyn. „V škole si počul: ‚Ak totiž neuveríte, že ja som, zomriete vo svojich hriechoch.‘⁴ A učili ťa aj toto: ‚A nieto spasenia v nikom inom, lebo nebolo dané pre ľudí iné meno pod nebom, v ktorom by sme mali dôjsť spasenia.‘“⁵

Nezávislý pokračoval: „Kráľ Jalyn, a čo moje dobré skutky? Neprevážili azda nad tými zlými?“

Kráľ odpovedal: „Nezáleží na tom, či si zákon porušil v malom alebo vo veľkom, pretože ‚keby niekto zachoval celý zákon, ale prestúpil by ho v jednom prikázaní, previnil by sa proti všetkým.‘“⁶

Nezávislý nabral odvahu a protirečil kráľovi: „Ako potom môže človek dosiahnuť spásu?“

Jalyn hneď neodpovedal, ale pozrel sa na jednu obyvateľku Affabelu, ktorá vyzerala ako Jalynova pomocníčka, pretože sedela na podobnom, no menšom tróne. Žena povedala: „V škole ťa predsa učili, že ‚ste spasení milosťou skrze vieru. A to nie je z vás, je to Jalynov dar. Nie zo skutkov, aby sa nikto nevystatoval!‘“⁷

Jalyn ju doplnil: „Dávno som zaplatil za priestupky všetkých obyvateľov. Nikto sa hriechu nevyhol a nikto sa sám nemohol spasiť, preto som z lásky k ľuďom za všetkých zaplatil. Moja spása je dar, ktorý sa nedá kúpiť, ani získať dobrými skutkami. Spása je z viery vo mňa, je to dar, ktorý sa nedá zaslúžiť; nemohol by si spraviť dostatok dobrých skutkov, aby si si zaslúžil občianstvo v Affabele. Tvoj prístup spočíva vo viere vo mňa. Ty si ale odmietol, čo som pre teba urobil v záujme tvojej záchrany.“

Nezávislý chvíľu mlčal, potom povedal: „Chápem.“ Zdalo sa mu, akoby sa mal každú chvíľu utopiť v mori zúfalstva. Chytil sa poslednej slamky a opýtal sa: „Takže všetko dobré som robil zbytočne?“

Jalyn odvetil: „Je napísané: ‚Lebo živí vedia, že umrú, ale mŕtvi nič nevedia, a nemôžu očakávať odmenu, lebo ich pamiatka je zabudnutá. Aj ich láska, aj ich nenávisť a žiarlivosť zanikla a nemajú už podiel na ničom.‘“⁸ A na inom mieste: ‚Lebo zlý nemá v budúcnosti nijakej odmeny; svieca bezbožných zhasne.‘“⁹

Jalynove slová ho zarazili tak, že stratil reč. Nezávislý ľutoval, že vymeškal toľko vyučovacích hodín. Keby nebol chodieval poza školu, možno by bol počul pravdu a nedopustil by sa v živote toľkých osudných chýb.

V tichu, ktoré nasledovalo, mu napadla ešte jedna myšlienka; tá, ktorou sa po celý deň utešoval. Znovu pozbieral všetku odvahu a vyhlásil: „Áno, všetko, čo si povedal, je pravda, ale ty si predsa milosrdný kráľ! Ako ma môžeš poslať na miesto zatratenia, ak si milosrdný?“

„Som milosrdný, a práve preto ťa tam posielam,“ odvetil Jalyn. „Životom, aký si si zvolil v Ende, si sa rozhodol navždy žiť pod vládou temného kniežata Dagona. Ako by som mohol byť milosrdným, čestným a milujúcim kráľom, keby som dovolil, aby si svojou nemravnosťou poškrnil toto čisté mesto? Tým by som obyvateľov Affabelu vystavil nebezpečenstvu. Tvoja prirodzenosť by sa čoskoro prejavila a poškrnila tisícky čistých životov. Sám si si to vybral. Za svoje rozhodnutie ťa čaká odplata, akú dostal aj tvoj vodca Dagon. Keby som ti dal menej ako jemu, bol by som nespravodlivý kráľ. A taký ja nie som!“

Jalyn sa potom obrátil k celému zhromaždeniu a citoval jedno zo starodávnych prísloví svojho otca: „Kto dohovaraním pohŕda, zahynie; kto si váži príkazy, bude v bezpečí.“¹⁰

To, čo sa stalo potom, zanechalo celé zhromaždenie v ponurej atmosfére. „Vtedy kráľ povedal sluhom: „Zviažte mu nohy a ruky a vyhoďte ho von do tmy. Tam bude plač a škrípanie zubami. Lebo je veľa povolaných, ale málo vyvolených.“¹¹

Nezávislý vydesene kričal, kým ho strážcovia spútavali a odvádzali k bočnému východu zo siene. Nikto z tých tisícov zhromaždených nevydal ani zvuk. Celé zhromaždenie mlčalo a so zármutkom sledovalo toho, ktorý tak nerozumne premárnil svoj život a teraz bude musieť znášať večný trest.

Keď vyšiel z budovy, umiestnili ho do veľkej čakárne. Nachádzalo sa v nej množstvo ciel, v ktorých mali väzni čakať až do chvíle, kým sa nenaplní počet všetkých odsúdených. Nad vstupom do čakárne visel nápis:

„Blahoslavení sú tí, čo si perú rúcha, aby získali prístup k stromu života a vošli bránami do mesta. Vonku zostanú psy, čarodejníci, smilníci, vrahovia, modloslužobníci a každý, kto miluje a pácha lož“.¹²

Nezávislý civel na nápis a kypela v ňom zlosť. Teraz sa ocitol pod bezvýhradným vplyvom svojej hriešnej prirodzenosti. Akékoľvek dobro, ktoré v sebe predtým mal, zmizlo. Jeho správanie sa rýchlo zhoršilo, až sa napokon správal ako besný pes. Bez vplyvu kráľa úplne podľahol svojej zatratenej mysli.

Podvedený pred Jalynom

Prešlo niekoľko hodín. Zo sály spravodlivosti už povolali mnohých. Medzi stovkami čakajúcich bol aj Podvedený, Zbabelá a Dvojtvárny. Podvedený bol ešte vždy pozitívne naladený a tým dodával nádej aj ostatným.

Otvorili sa dvere a znova sa zjavili štyria strážcovia. Tentokrát zavolali Podvedeného. Zmocnilo sa ho napätie a začal sa triasť;

nadišla jeho hodina. Aby zakryl svoju nervozitu, povedal: „Takže, ľudkovia, prišlo na rad moje číslo!“

Keď mu objasnili zásady protokolu, dvere súdnej siene sa otvorili, Podvedeného voviedli dnu a hlavnou uličkou sa blížil k trónu. Prežíval rovnaké pocity ako Nezávislý. Aj on si všimol veľkosť a krásu siene a výzor obyvateľov mesta. Kráčajúc uličkou, spoznal medzi nimi niektorých z endelskej školy, ktorí ukončili štúdium rok či dva pred ním. Spoznal viac ľudí ako Nezávislý, pretože nevynechal takmer ani jedno zhromaždenie v škole.

V zástupe si všimol aj jedného muža, ktorý sa na vyučovaní objavil iba zriedkakedy. Volal sa Bezohľadný. Patril k najpodlejšším obyvateľom mesta. Podvedený zastal a divil sa: Čo tu robí tento? Strážca mu pokynul, že ak chce, môže sa s mužom porozprávať. Podvedený k nemu podišiel a opýtal si: „Ty si Bezohľadný?“

Muž odvetil: „Kedysi ma volali Bezohľadný, ale kráľ Jalyn mi pri súde zmenil meno na Zmierení.“

„Ako si sa sem, prepánajána, dostal?“ vyblafol Podvedený.

„V meste ťa všetci považovali za jedného z najväčších darebákov. Nikdy si nechodil do školy a nepoznal som iného človeka, ktorý by sa tak búril proti Jalynovi ako ty.“ Zmierení odvetil: „Áno, to je pravda, ale hnusilo sa mi, aký som bol. Keďže som nechodil do školy, nikdy som nepočul Jalynovu zvesť, ktorá mi mohla zmeniť život. Ale týždeň pred súdnym dňom som zašiel na večeru do reštaurácie pani Láskevovej. Vedela, že môj život je v troskách a vycítila, že trpím. Zaplatila mi večeru pod podmienkou, že sa s ňou porozprávam. Potom mi dve hodiny hovorila o Jalynovi, o jeho добрote, spáse a o tomto mieste, ktoré sa volá Affabel. Povedala mi, že nie je neskoro, aby som kráľovi odovzdal svoj život a že môžem prijať odpustenie a stať sa občanom Jalynovho kráľovstva. Ohromila ma veľkosť Jalynovej lásky a ja som mu úplne podriadil svoj život. Hoci som

mu v Endele slúžil iba týždeň, robil som to celým srdcom. Navštívil som tých, ktorých som zranil alebo okradol, a požiadal som ich o odpustenie. Vrátil som im viac, ako som im vzal.“

Podvedený sa nezmohol na slovo. Pozrel sa na strážcu, ktorý mužove slová potvrdil kývnutím hlavy. Zmierení sa vrátil na svoje miesto a Podvedený pokračoval v ceste k trónu.

Premýšľal o tom, čo sa práve dozvedel. Počul o Jalynovom milosrdenstve, ale to, čoho bol svedkom pred chvíľou, ho ohromilo. Tento chlap bol jedným z najhorších ľudí, akých poznal, a teraz si tu žije honosne ako ostatní. Podvedený mal teraz ešte väčšiu istotu, že u Jalyna nájde priazeň, pretože bol lepším veriacim ako tamten.

Keď sa Podvedený ocitol pred trónom, dostal rovnaký príkaz ako Nezávislý: „Vydaj počet zo svojho šafárenia.“

Tak ako Nezávislý, aj on videl na plátne svoj život od prvého dňa v škole až po včerajšok – všetko bolo premietané na trojdimenzionálnom holograme. Uľavilo sa mu pri pohľade na vzornú školskú dochádzku a verejné vyhlásenia vernosti Jalynovi.

Uľavu však čoskoro vystriedal šok. Usvedčil ho vlastný život. Svoje rozhodnutia si vždy vedel obhájiť, ale teraz sa ukázali v pravom svetle pred zrakom majestátneho sudcu a čistých duší. Podvedený sa veľmi hanbil. Keď sa na plátne pred týmto kráľovským zhromaždením objavili aj dôkazy jeho promiskuity, najradšej by zaliezol do myšacej diery.

Najavo nevyšli iba jeho skutky, ale aj zámery a pohnútky. Ako to všetko môže Jalyn vedieť? Ako ho môže súdiť za veci, o ktorých nevie nikto iný? Jeho najskrytejšie tajomstvá prestali byť tajomstvami. Celé zhromaždenie videlo jeho chamtivosť pri obchodovaní a predajoch domov a pozemkov. Videlo, ako často sa uchyľoval k ohováraniu a osočovaniu, aby získal to, po čom túžil. Zdalo sa, že

všetky jeho činy motivovala túžba vlastniť čoraz viac. Vo všetkom sledoval vlastné záujmy a všetko chcel robiť podľa seba. Faktom síce nemohol odporovať, ale v duchu sa utešoval tým, že na tom aj tak nezáleží, veď verí v Jalyna a prisahal mu vernosť.

Keď si prezrel celý život, Jalyn sa otočil na kráľovského pisára s otázkou: „Je Podvedený zapísaný v knihe života?”

„Nie je, pán môj,” odvetil pisár.

Jalyn vyhlásil: „Podvedený, si vinný z toho, že si ma poprel, preto ťa odvedú na miesto zatratenia do Ríše osamelosti, kde ťa po zvyšok života bude sužovať temnota, beznádej a opustenosť.”

Podvedený nevedel, čo povedať. V mysli mu znelo: *Nie, to musí byť omyl. To predsa nemôže byť pravda! Ja verím v Jalyna. Čo tým myslel, keď povedal, že som ho zaprel?*

„Čím som ťa zaprel?“ vyhrkol.

Jalyn odpovedal: „Nepočúval si učiteľov, keď ťa varovali pred tými, ktorí tvrdia, že poznajú Boha, ale skutkami to popierajú.”¹³

„Ale ja som chodil do školy,” protirečil Podvedený. „Nevymeškal som ani jednu hodinu a zapájal som sa do mnohých mimoškolských aktivít. Dokonca som ťa nazýval svojím pánom!”

Jalyn mu na to okamžite odvetil: „Prečo ma oslovuješ: ‘Pane, Pane,’ a nerobíš to, čo hovorím?”¹⁴ Nepočul si, keď som hovoril, že nie všetci, ktorí používajú náboženský slovník, sú skutočne zbožní? Môžu ma volať Pánom, a predsa sa do Affabelu nedostanú. Rozhodujúce je totiž to, či poslúchali môjho Otca... Mnohí mi v deň súdu povedia: ‘Pane, Pane, iným sme hovorili o tebe a používali tvoje meno...’ Ale ja im odpoviem: ‘Nikdy som vás nepoznal. Odíďte odo mňa vy, čo páchate nepravosť.’”¹⁵

Podvedený bol celý bez seba: „Ale mal som vieru... veril som v teba. Podľa tvojho slova by som mal byť spasený!“

Jalyn bol trpezlivý, ale neoblomný. Pozrel sa na jedného z obyvateľov Affabelu, bývalého učiteľa, ktorý teraz sedel na nižšom tróne: „Prečítaj Podvedenému, čo si učil na svojich hodinách.“

Muž prečítal z posvätnej knihy: „Čo osoží, bratia moji, ak niekto hovorí, že má vieru, ale nemá skutky? Či ho môže taká viera spasit?... Tak aj viera: Ak sa nedokazuje skutkami, sama osebe je mŕtva. Ale niekto povie: Ty máš vieru, ja mám skutky. Ukáž mi svoju vieru bez skutkov a ja ti ukážem vieru zo svojich skutkov. Ty veríš, že je jeden Jalyn, a dobre robíš. Ale aj démoni veria, a trasú sa. Nerozumný človek, chceš si vôbec uvedomiť, že viera bez skutkov je neúčinná?“¹⁶

Jalyn zopakoval: „Vravíš, že máš vieru, ale viera nie je vierou, pokiaľ ju nesprevádzajú aj skutky poslušnosti. Nestačí povedať, že veríš, veď aj démoni veria, ale nie sú spasení. Tí, ktorí skutočne veria, majú novú prirodzenosť a už neprinášajú zlé ovocie. Ty si však neprestal prinášať ovocie podlého kniežata Dagona, čo iba svedčí o tom, že vo mňa naozaj neveríš.“

Podvedený to nedokázal pochopiť. „A čo ten zloduch Bezohľadný? Ja som žil lepšie ako on! Ako si mohol vpustiť do mesta jeho a mňa nie? To nie je férové!“ ohradil sa.

Jalyn odpovedal: „Ty namietaš, že moje počínanie nie je správne. A nie je skôr tvoje počínanie nesprávne? Ak sa bezbožný odvráti od svojej bezbožnosti, ktorú páchal, a bude uskutočňovať právo a spravodlivosť, ten si zachová dušu pre život. Keď uvidí a odvráti sa od všetkých svojich priestupkov, ktorých sa dopúšťal, určite bude žiť, nezomrie.“¹⁷

Podvedený sa nahnevane a frustrovane rozkrikoval: „Ale ja som predsa o tebe hovoril iným. Dokonca som sa zapájal do dobrovoľníckych aktivít a pomáhal v tvojej škole!”

Jalyn prísne odvetil: „Akým právom odriekaš moje prikázania a moju zmluvu berieš do svojich úst, ale nenávidíš poučenie a moje slová odmietaš? Keď vidíš zlodēja, hneď sa s ním priateľíš a s cudzoložníkmi sa spolčuješ. Svoje ústa používaš na zlo a svojím jazykom spriadaš klamstvá. Pri vysedávaní rozprávaš proti bratovi, na vlastného brata kydaš hanu. Toto všetko si popáchal a ja mám mlčať? Vari si myslíš, že som podobný tebe? Teraz ťa obviňujem, všetky hriechy ti vypočítam do očí.“¹⁸

Podvedený stíchol. Myslel mu pracovala na plné obrátky, ale nevedel, čo viac povedať na svoju obranu.

Po chvíli kráľ povedal sluhom: “Zviažte mu nohy a ruky a vyhoďte ho von do tmy. Tam bude plač a škrípanie zubami.”¹⁹

Keď k nemu podišiel hlavný strážca, Podvedený vychrlil spŕšku oplzlostí na adresu Jalyna, strážcov a obyvateľov Affabelu. Rozhnevaný rozhadzoval okolo seba rukami. Keď vyšla najavo jeho skutočná prirodzenosť, pohltila všetko dobro, čo v sebe ešte mal.

Zviazali mu ruky aj nohy a vyniesli ho von. Podobne ako Nezávislého, aj jeho zavreli do klietky, kým sa neskončí súd všetkých ľudí.

Keď Podvedeného vyniesli zo siene, Jalyn povedal zhromaždeným svedkom: „To je pokolenie, ktoré je čisté vo svojich očiach, a predsa nie je umyté od svojej nečistoty.“²⁰

Zbabelá pred Jalynovým trónom

V sále spravodlivosti bolo sotva sto ľudí, medzi nimi aj Zbabelá a Dvojtvárny. Zbabelá sa od neho držala tak ďaleko, ako to šlo, pretože v srdci voči nemu stále cítila hnev. Dvojtvárny sa jej tiež vyhýbal.

Vošli štyria strážcovia a zavolali Zbabelú. Mala obavy z toho, kam ju vedú, no na druhej strane ju tešilo, že odíde od Dvojtvárneho. Ako ostatných pred ňou, aj ju pred vstupom do súdnej siene poučili o protokole a voviedli ju dnu.

Keď prechádzala okolo zástupu obyvateľov Affabelu, tiež medzi nimi spoznala mnohé tváre. Väčšina z nich nebola počas štúdia taká horlivá vo viere ako ona. Žasla nad tým, že sa sem dostali aj takí, o ktorých by si to nikdy nepomyslela.

Zbabelá predstúpila pred Jalynov trón a všimla si, že ho obklopujú menšie tróny. Na nich sedeli niekoľkí z jej učiteľov a iných ľudí, o ktorých predpokladala, že budú mať v kráľovstve výsadné postavenie. Prekvapilo ju však, že na trónoch sedeli nielen menej vplyvní, ale aj veľmi bohatí obyvatelia Endelu. *Ako sa na trón dostali títo boháči?* pomyslela si v duchu.

Skôr, než si sama stihla odpovedať, začula Jalynov hlas. „Vydaj počet zo svojho šafárenia.“

Na obrovskom plátne sa začal premietiť jej život. Zbabelú tešili zábery zo školských čias: jej dobrovoľnícka práca, štúdium navyše a úloha predsedníčky triedy svedčili v jej prospech. Bola pyšná na svoju odvahu a usilovnosť. Nálada jej však ihneď klesla, keď sa na plátne objavila jej reakcia na klamstvo Klebetnej. Bolo zjavné, že jej odmietla odpustiť. Na to, čo mala v srdci, nebol pekný pohľad.

Potom sa začala jej aféra s Dvojtvárnym. Nikdy sa nekajala za ich pomer. Vždy sa cítila ako obeť a všetko kládla za vinu Klebetnej a Dvojtvárnemu. Kvôli tomu nikdy neprevzala zodpovednosť za svoje rozhodnutia. Jej ďalší život bol poznačený hnevom, horkosťou a túžbou pomstiť sa. Hoci sa jej podarilo časť negatívnych pocitov potlačiť, nikdy sa nezaoberala ich koreňom. To sa prejavilo nielen v tom, že Dvojtvárnemu a Klebetnej neodpustila, ale dokonca začala za svoje problémy obviňovať Jalyna. Ako mohol dovoliť mužovi,

ako bol Dvojtvárný, učiť v jeho škole? Jej hnev a neodpustenie sa neúprosne ukázali v pravom svetle.

Keď sa video skončilo, bolo zjavné, že Zbabelá je zatrpknutá žena, ktorej chýba láska k ľuďom. Napriek všetkému, čo toto zhromaždenie o jej živote zistilo, Zbabelá si bola istá, že jej prvotné nadšenie pre Jalyna jej zaručí kráľovu priazeň. Obávala sa, že ju mierne pokarhá, ale netušila, čo sa stane.

Jalyn sa opýtal kráľovského pisára: „Je Zbabelá zapísaná v Knihe života?“

„Nie je, pán môj,“ odvetil pisár.

Jalyn vyslovil rozsudok: „Zbabelá, previnila si sa tým, že si odpadla od spravodlivosti a zaprela si ma, preto zvyšok života prežiješ na mieste zatratenia v Ríši osamelosti, kde ťa bude mučiť temnota, zúfalstvo a opustenosť.“

Zbabelá od úžasu onemela. Nikto z predvedených nebol taký šokovaný ako ona. To nemôže byť pravda! Ocitla sa v zlom sne; nie, v nočnej more a teraz sa musí nejako prebudiť! Možno kráľa len zle pochopila.

Neveriacky sa opýtala: „Jalyn, povedal si, že ma odvedú do tej hroznej Ríše osamelosti?“

„Áno, Zbabelá, počula si správne,“ odvetil kráľ.

„Ako je to možné, kráľ Jalyn? Ja predsa v teba verím. To videli všetci prítomní. Konala som aj dobré skutky. Viem, že mi srdce zatvrdlo a láska vo mne vyhasla, ale nebola to moja vina. Za všetko môže Klebetná a Dvojtvárný. To oni spôsobili, že som sa vzdala.“

Jalyn odpovedal: „Zabudla si na výstrahy svojich učiteľov? Pretože nepravosť vyvrcholí, ochladne láska mnohých. Ale kto vytrvá až do konca, bude spasený.“²¹ Ty si nevytrvala až do konca.“

Zbabelá pokračovala: „Ale, kráľ Jalyn, ja som spravodlivá, pretože v teba verím. Áno, ochladla som, ale vždy som verila, že keď je raz človek spasený, je spasený navždy a už to nikdy nestratí. Dokonca aj niektorí učitelia to hlásali. Podľa nich ma nikto nemôže vytrhnúť z tvojej ruky.“

„Áno, to je pravda. Nikto mi ťa nevytrhne z ruky,“ prisvedčil Jalyn a pokračoval, „ale to neznamená, že z nej sama nemôžeš odísť. Rozhodnutie je na tebe. V posvätnnej knihe si určite čítala: „Ak teda tí, čo poznaním nášho Pána a Spasiteľa Jalyna unikli skazenosti sveta, znova sa do nej zapletú a dajú sa premôcť, ich konečný stav je horší, ako bol prvý. Pre nich by bolo lepšie, keby neboli poznali cestu spravodlivosti, ako ju poznali, a odvrátili sa od svätého prikázania, ktoré im bolo zverené.“²²

Ak som povedal, že by pre nich bolo lepšie, keby neboli poznali cestu spravodlivosti, ako si mohla veriť, že spásu nemožno stratiť? Ak by to nebolo možné, ako by ich koniec mohol byť horší ako začiatok? Prečo si počúvala učiteľov, ktorí kázali v rozpore s mojím slovom? Starostlivo som spísal svoju vôľu, aby všetci mohli spoznať cestu spravodlivosti. Prečo si sa nechala oklamať? Keby si bola verila tomu, čo som povedal, zaoberala by si sa horkosťou vo svojom srdci. Namiesto toho si jej dovolila nekontrolovane rásť a utešovala si sa istotou spasenia. Teraz musíš čeliť rozsudku, ktorému si sa mohla vyhnúť.“

Zbabelá namietla: „A čo všetky tie dobré skutky, ktoré som vykonala?“

Kráľ Jalyn odpovedal: „Nečítala si, čo som povedal ústami proroka? „Ak sa spravodlivý odvráti od svojej spravodlivosti, spácha nepravosť podobnú ohavnostiam, ktoré páchal bezbožný; ak to robí, má žiť? Nijaká jeho spravodlivosť, ktorú uskutočnil, sa nebude pripomínať pre jeho nevernosť, ktorej sa dopustil, ale zomrie pre svoj hriech, ktorý spáchal. Avšak namietate: Cesta Pánova nie

je správna! Počúvajte, dom Izraela! Nie sú správne moje cesty? Nie sú nesprávne vaše cesty? Ak sa spravodlivý odvráti od svojej spravodlivosti, a pácha nepravosť a zomrie preto, zomrie pre svoju nepravosť, ktorej sa dopustil.²³ Bude to presne tak, ako som to zapísal v posvätnnej knihe: na tvoje dobré a spravodlivé skutky sa zabudne a nepripočítajú sa ti k dobru.“

„Pane, ale veď si povedal, že ak ťa vyznám ako svojho Spasiteľa, moje meno bude zapísané v knihe života! Ako je možné, že v nej nie je? Prečo ho tvoj pisár nevie nájsť? Ako z nej mohlo zmiznúť?“

Kráľ Jalyn odpovedal trpezlivo, ale rozhodne: „Nepočula si azda, čo som povedal? ‚Kto vytrvá do konca, bude spasený.‘²⁴ Tí, ktorí vytrvávajú až do súdneho dňa, zvíťazia. O nich som povedal: ‚Kto zvíťazí, bude oblečený do bieleho rúcha a jeho meno nevymažem z knihy života!‘²⁵ Ak som povedal, že ich mená nevymažem z knihy života, znamená to, že je možné ich vymazať. Keby to tak nebolo, povedal by som, že meno toho, kto ma vyzná za svojho pána, bude navždy zapísané v knihe života.“

„Ako ma môžeš poslať na miesto zatratenia, kam odchádzajú duše mŕtvych?“ naliehala na kráľa Zbabelá.

Jalyn dal pokyn jednému z tých, čo sedeli na menších trónoch: „Prečítaj zo starobylych spisov, ktoré boli známe všetkým obyvateľom Endelu.“

Otvoril Knihu Prísloví 21:16 a čítal: „Človek, čo zblúdil z cesty múdrosti, (čoskoro) bude v ríši mŕtvych spočívať.“²⁶

Zbabelá nevedela, čo odpovedať. Vtedy kráľ povedal sluhom: „Zviažte jej nohy a ruky a vyhoďte ju von do tmy. Tam bude plač a škrípanie zubami. Lebo je veľa povolaných, ale málo vyvolených.“²⁷ Keď k nej podišiel strážca, Zbabelá začala Jalyna preklínať. Premohla ju vlastná zúrivosť a zatrpknutosť. Bola ako strom na jeseň, vykorenený a bez ovocia spravodlivosti (pozri Júda 12).

Zviazali jej ruky aj nohy, odniesli k bočnému východu a zavreli ju do klietky. Keď odišla, kráľovský pisár povedal zástupu svedkov:

„Veď ak dobrovoľne hrešíme po tom, čo sme poznali pravdu, nemôžeme počítať s nijakou obetou za hriechy, ale iba s hrozným súdom a žiarou ohňa, ktorý strávi odporcov... Veď poznáme toho, kto povedal: 'Mne patrí pomsta, ja sa odplatím.' A inde: 'Pán bude súdiť svoj ľud. Hrozné je padnúť do rúk živého Jalyna.'“²⁸

Súd nad Dvojtvárnym

Posledného predvolali Dvojtvárneho. Poznal Jalynove zákony, preto vedel, že jeho rozsudok nebude priaznivý. Čoskoro zistí, ako draho zaplatí za svoje chyby.

Cestou k súdnej sieni sa mu podlamovali nohy a strážcovia ho museli podopierať, aby sa vôbec postavil pred Jalynov trón. Jeho život premietli všetkým prítomným a aj on počul smutnú správu, že jeho meno sa nenachádza v knihe života.

Jalyn rázne oznámil: „Dvojtvárny, previnil si sa velezradou, odpadol si od spravodlivosti a bol si kameňom, o ktorý sa potkýnali ďalší, preto ťa odvedú na miesto zatratenia do Ríše osamelosti, kde dostaneš ten najprísnejší trest a muky.“

Dvojtvárny ho vydesene počúval a potom sa začal obhajovať: „Pane, bol som učiteľom v tvojej škole. Obetoval som ti celý život.“

Jalyn odpovedal: „Bol si učiteľom, preto si určite čítal: ‚Bratia moji, nechcete mnohí byť učiteľmi, veď viete, že budeme Jalynom prísnejšie súdení.‘“²⁹

„Ako som bol kameňom, o ktorý sa iní potkýnali?“ namietol Dvojtvárny.

Jalynov hlas sprísnel: „Kvôli tebe sa mnohí z mojich maličkých potkli a spadli. Zbabelá bola jednou z nich. Zverili ti ju. Dal som

ti autoritu, aby si ju chránil, nie zneužil pre vlastné potešenie. Svoj vplyv si využíval na to, aby si nasýtil svoju žiadostivosť. Zneužil si ju a aj mnohých iných ľudí. Bola zranená a ty si jej mal pomôcť uzdraviť sa, no namiesto toho si ju využil. Pripravil si ju o vieru, preto skončila na mieste zatratenia. Určite si spomínaš na túto výstrahu: „Kto by navádzal na hriech jedného z takýchto malých, čo veria vo mňa, pre toho by bolo lepšie, keby mu na krk zavesili mlynský kameň a hodili ho do mora.“³⁰

Dvojtvárný prosíkal: „Viem, že skončím na mieste zatratenia, ale prečo ma stihne najprísnejší trest? Prečo si ku mne taký tvrdý? Bol som predsa jedným z tvojich sluhov, nie neveriaci. Nebol som ako Nezávislý, ktorý s tebou nechcel nič mať. Tak prečo?“

Jalyn bol neoblomný. „Poznal si starobylé spisy a sám si podľa nich učil. Prečo mi potom kladieš takéto otázky? Pripomeniem ti, čo sa píše v posvätnej knihe: „Ale keby si ten sluha v srdci povedal: „Môj pán voľajako nejde,“ a začal by biť sluhov a slúžky, jesť, piť a opíjať sa, pán toho sluhu príde v deň, keď to najmenej čaká, a v hodinu, o ktorej nevie, oddelí ho a dá mu podiel medzi nevernými. Toho sluhu, ktorý poznal vôľu svojho pána, no nepripravil sa a nesplnil jeho vôľu, veľmi zbijú. Toho, ktorý ju nepoznal a urobil niečo, za čo si zaslúži bitku, menej zbijú. Kto mnoho dostal, od toho sa bude mnoho požadovať, a komu veľa zverili, od toho budú viac žiadať.“³¹

Jalyn pokračoval: „Obaja ste mali poznatky, ale Nezávislý si oveľa menej uvedomoval svoje pochybenia. Tvoj trest však bude prísnejší ako jeho. Pre teba je naveky pripravená mrákava najhlbšej tmy.“³²

Potom prikázal strážcom: „Zviažte mu nohy a ruky a vyhodte ho von do tmy. Tam bude plač a škrípanie zubami. Lebo je veľa povolaných, ale málo vyvolených.“³³

Len čo sa k nemu priblížil Hlavný strážca, začal sa Dvojtvárný rúhať Jalynovi a preklínať strážcov aj obyvateľov mesta Affabel.

Bol rozzúrený, a dokonca sa pokúsil strážcom vytrhnúť, aby Jalyna fyzicky napadol. Teraz sa naplno ukázal v pravom svetle. Akékoľvek dobro, ktoré v ňom ešte ostalo, pohltila jeho dvojtvárnosť.

Zviazali ho a vyniesli von zo sály za jeho neustáleho preklínania. Pripojil sa k ostatným tisícpäťsto väzňom, ktorých okamžite previezli na miesto zatratenia do Ríše osamelosti.

Len čo sa za Dvojtvárnym zavreli dvere, kráľovský pisár zatvoril knihu a zvolal: „Spravodlivý si ty, ktorý si a ktorý si bol, že si vyniesol takýto rozsudok... Zaslúžili si to!“ Potom sa od oltára ozval hlas: „Správne a spravodlivé sú tvoje súdy!“³⁴

Miesto zatratenia - Ríša osamelosti

Tisícpäťsto odsúdených obyvateľov Endelu sa pod velením stráže vydalo na dvojtýždňovú cestu na miesto zatratenia. Museli prejsť veľkou ohnivou púšťou, kde vládla neznesiteľná horúčava. Vtom sa pred nimi v diaľke objavila vysoká hrozivá budova. Keď sa k nej priblížili, odsúdení uvideli na nej nápis: Miesto zatratenia – Ríša osamelosti. Zblízka bolo vidno, že budova nemá ani okná, ani žiadne otvory, iba veľkú vstupnú bránu. Keď ňou vošli, začuli výkriky tisícov ľudí. Doľahli k nim prosby väzňov, ktorých celý sa nachádzali blízko vchodu. „Nebolo to už dosť dlho? Pros, aby nás kráľ omilostil. Náš trest je príliš tvrdý a neznesiteľný!“ prosíkali hlavného strážcu. „Ako dlho tu už sú?“ opýtal sa Nezávislý jedného zo strážcov.

„Od jedného roka po stodvadsaťdeväť.“ Podvedený bol v šoku. Uplynulé dva týždne dúfal, že to všetko je len zlý sen. Opýtal sa toho istého strážcu: „Tu strávim zvyšok svojho života?“

„Áno, bude to presne tak, ako ťa varovali v Ende.“

Tých, ktorým kráľ vymeral prísnejší trest, odvedli na vyššie poschodia tejto kovovej budovy, kde bolo teplo ešte intenzívnejšie.

Tí, ktorí nepoznali pravdu, ale za svoje skutky si zaslúžili trest, mali cely na prízemí. Ale ani tam sa nedalo vydržať ani deň, nieto viac ako sto rokov!

Hrôza cely, do ktorej zavreli Dvojtvárneho, bola nepredstaviteľná – dokonca väčšia ako osudy tých, ktorí sa nachádzali na najvyšších poschodiach budovy. Zaviedli ho do temného podzemia, blízko k žeravým sírovým skalám. Ich pach bol neznesiteľný a bolo tu teplejšie než kdekoľvek inde. Dvojtvárny sa totiž nenachádzal v budove, ale hlboko v útrobach zeme. Bolo to miesto najväčšieho utrpenia, ktoré bude musieť znášať úplne sám. To miesto bolo dosť veľké na to, aby každý jeden odsúdený bol oddelený od ostatných, ktorí boli rovnako potrestaní. Nachádzali sa tu aj iní väzni, ale každý z nich počul iba vlastný hlas.

Keď všetkých odsúdených umiestnili do ciel, strážcovia sa pobrali k východu. Keď sa za nimi zabuchli masívne železné dvere, do budovy neprenikol ani najmenší lúč svetla. Tieto úbohé duše strávia viac ako stopäťdesiat rokov v čírej tme a samote. Svetlo uzrú iba raz v roku, keď privedú nových väzňov. A to iba tí, ktorých cely sú blízko pri vchode. Ostatní, ako napríklad Dvojtvárny, nikdy neuvidia denné svetlo. Jeho trestom bude mrákava temnoty.

Úvahy

Títo štyria občania Endelu do konca života ľutovali svoje rozhodnutie neposlúchnuť pravdu. V samote si vyčítali, že pozorne nepostupovali podľa Jalynových slov, ktoré počúvali v Ende. Teraz by dali čokoľvek za to, aby dostali šancu vrátiť sa späť a zmeniť svoj život. Kiežby neboli počúvali väčšinový názor doby! Teraz vedeli, že mali čítať starobylé spisy, ktoré nikdy nepodľahli zmene a nestratili svoju platnosť.

Odsúdených mučili spomienky na nádherné a pozoruhodné kráľovstvo Affabel. V mysli sa im vynárali obrazy krásneho mesta,

aj keď v ňom strávili iba niekoľko okamihov. O to intenzívnejšie si uvedomovali svoje súženie. Horúčava, štiplavý zápach a temnota Ríše osamelosti boli v ostrom protiklade s krásou, ktorú mohli vlastniť, nebyť ich nerozumných rozhodnutí.

DISKUSNÉ OTÁZKY:

PRVÁ ČASŤ – 1.-3. KAPITOLA

1. Predtým, než ste začali čítať túto knihu, ako by ste boli zadefinovali úspech? V akom zmysle boli vaše ciele, priority a návyky odrazom tejto definície? V akom zmysle je váš pohľad spochybnený alebo potvrdený tým, čo ste sa dočítali v tejto časti?
2. Keď sa zamyslíme nad závažnosťou pojmu večnosť, zdá sa nám takmer absurdné pomyslieť na to, že by niekto mohol s istotou pristupovať k súdu, v ktorom bude rozhodnuté o našom večnom osude. Túto myšlienku budeme rozvíjať v ďalších častiach, no mohli by ste na základe toho, čo už teraz viete vysvetliť, odkiaľ by človek mohol vziať takú istotu?
3. V tejto časti ste sa zoznámili s kráľovstvom Affabel, ktoré slúži ako obraz vzťahu medzi životom na zemi a našimi večnými osudmi. Čo vás najviac zaujalo na tomto kráľovstve a na tom, ako je spravované? Nadchlo vás niečo alebo vás niečo prekvapilo? Aké svetlo vlieva Písmo na jednotlivé prvky tohto príbehu?
4. Porozprávajme sa o obyvateľoch Endelu. Ako ste zareagovali na prvé štyri rozsudky? Očakávali by ste, že sa budú vyvíjať inak? Ak áno, prečo?
5. Aké sú vaše najnaliehavejšie otázky alebo čo vás najviac trápi vo vzťahu k nášmu ďalšiemu štúdiu?

2. ČASŤ

4. KAPITOLA

VEČNÝ PRÍBYTOK MŔTVYCH

„Jeho učeníci sa ho pýtali, aké je to podobenstvo. On im povedal: „Vám je dané poznať tajomstvá Božieho kráľovstva. Ostatným hovorím len v podobenstvách, aby hľadeli, ale nevideli, aby počúvali, ale nechápali.“
(Lk. 8:9-10; KAT)

 nasledujúcich štyroch kapitolách sa budeme zaoberať rozsudkami, ktoré dostal Nezávislý, Podvedený, Zbabelá a Dvojtvárný. Potom sa opäť vrátíme k alegorickému príbehu a zameriame sa na Sebeckého a Láskavú. V závere knihy vyložíme pravdy vyjadrené ich životmi. Väčšiu časť knihy venujeme otázke večnej odmeny pre tých, ktorí nasledujú Ježiša Krista.

Základné pravdy

Jalyn z nášho alegorického príbehu predstavuje Ježiša Krista a Otec Kráľ Všemohúceho Boha Otca. Dagon je Satan, život v Endelevi znázorňuje pozemský život človeka a Affabel je obrazom Božieho nebeského mesta. Miesto zatratenia, nazývané tiež Ríša osamelosti, stelesňuje Ohnivé jazero, kde strávi večnosť každý človek bez spásnej milosti Ježiša Krista. Jednotlivé postavy obyvateľov Endelevy sú ukázkou možných scenárov posledného súdu nad tými, ktorí budú naveky odsúdení. Božie Slovo ich opisuje celkom jasne.

Áno, prečítali ste to dobre: naveky odsúdení. Keď som sa pripravoval na napísanie tejto knihy, dlho som premýšľal nad tým, ako vám, svojim čitateľom, opísať to, čo Písmo nazýva „večným súdom.“ Pozorne si prečítajte nasledujúce verše:

„Preto nechajme teraz začiatky učenia o Kristovi a venujme sa tomu, čo vedie k dokonalosti. Nekladme znova základy o pokání z mŕtvych skutkov a o viere v Boha, z učenia o krstoch, vkladaní rúk, zmŕtvychvstaní a o večnom súde.“
(Žid. 6:1-2)

Ako vidíte, vynechal som päť základných právd, ktoré zahŕňajú pokánie z mŕtvych skutkov a vieru v Boha, aby som zdôraznil, že posledný súd a trest patria medzi elementárne prvky Kristovho učenia.

Jeden slovník definuje slovo *elementárny* ako „pozostávajúci z prvotných, najpodstatnejších, základných častíc.“¹ Ide teda o nevyhnutný východiskový prvok, na ktorom môžeme stavať ďalej. Predstavte si, napríklad, náš vzdelávací systém. V základnej škole získavame kľúčové nástroje na to, aby sme mohli ďalej študovať: učíme sa čítať, písať a počítať. Bez tohto základu nedokážeme vo vzdelávaní napredovať. To isté platí aj o veriacich: ak nepochopíme pravdu o večnom súde, nedokážeme si vybudovať správny život v Kristovi. Bolo by to tak, akoby sme sa bez schopnosti čítať a písať, zrátavať alebo odčítavať pokúšali študovať na vysokej škole.

Počas dvadsiatich rokov cestovania po celom svete som sa presvedčil, že mnohým, a teraz hovorím o oddaných nasledovníkoch Ježiša Krista, sú tieto veci neznáme. V jednom z anglických prekladov Biblie nasleduje za uvedeným citátom tento verš: „O tom všetkom by ste mali už dávno vedieť.“ Autor Listu Židom nehovorí, že o týchto otázkach by sme mali mať zbežné vedomosti, ale musíme si ich *plne uvedomovať*. Keď používa spojenie „už dávno,“ naznačuje tým, že ide o základné pravdy viery, rovnako ako je čítanie a písanie základom vzdelávania.

Zakrátko vysvetlíme, prečo je „večný súd“ základným prvkom, ktorý potrebujeme na vybudovanie zdravého kresťanského života. Majte to celý čas na pamäti pri ďalšom čítaní tejto knihy. Bez tohto

pochopenia budete iba ťažko vedieť prijať to, o čom budeme ďalej hovoriť a môžete podľahnúť myšlienke: *Na čo je toto dobré?*

Peklo – Obrazné pomenovanie alebo skutočnosť?

Skôr, než som sa pustil do písania tejto knihy, zápasil som s nasledujúcou myšlienkou: *Ako mám tejto generácii, ktorá žije pre dnešok, hovoriť o Sudcovi vesmíru a o večnom súde, pred ktorý sa raz postaví každý z nás?* Po niekoľkých dňoch vnútorného zápasu mi v modlitbe napadla myšlienka: Keď Ježiš vysvetľoval ľuďom duchovné pravdy, používal na to príbehy. Vtedy sa zrodil nápad použiť alegóriu mesta Affabel.

Keď som písal o súde tých jednotlivých postáv v Affabele a o ich celoživotnom treste v Ríši osamelosti, celý som sa vo vnútri chvel. Tú časť príbehu som napísal v jednu nedeľu večer počas letu domov. V ten deň som mal za sebou tri kázania. Moji asistenti spali, ale ja som nemohol prestať písať. Keď som po polnoci dorazil domov, nedokázal som zaspáť. Prežíval som strach o tých, ktorí sa jedného dňa ocitnú v strašnom ohnivom jazere. Podľa Ježiša to bude väčšina ľudstva:

„Vchádzajte tesnou bránou, lebo priestranná brána a široká cesta vedie do zahynutia, a mnohí ňou vchádzajú; ale do života vedie tesná brána a úzka cesta, a málo je tých, ktorí ju nachádzajú.“

(Mt. 7:13-14; ECAV)

Keď som v ten večer ležal v posteli, spomenul som si, ako ma pred niekoľkými rokmi požiadali, aby som kázal v istom prísne stráženom africkom väzení. Spomínam si, ako som vošiel do tej hroznej budovy.

Páchlo tam, všade bola špina, na stenách viseli kondómy a v celách žilo po dvadsať až tridsať mužov, ktorých prične boli od seba vzdialené len pár centimetrov. Predtým som už navštívil niekoľko

amerických väzňíc, ale také strašné podmienky som ešte nevidel. V porovnaní s týmto väzením vyzerajú tie americké ako spoločenské kluby.

Nevedel som si predstaviť, že by som na tom odpornom mieste prežil týždeň, nieto štyridsať alebo päťdesiat rokov (väčšina väzňov bola odsúdená na doživotie). Na tvárach tých, ktorí neverili v Ježiša, som videl výraz čistého zúfalstva. Takmer som počul ich myšlienky: *Raz ma odtiaľto vyslobodí smrť*. Na druhej strane mali hrôzu z toho, čo ich čaká po smrti. Táto dilema v nich vyvolávala pocit zúfalstva. Ak ste raz zažili život na slobode (každý z nich mal tú skúsenosť), tak život na tom mieste bol čistým utrpením.

Keď som tam bol, napadlo mi, že hoci tá väznica je odporná, v porovnaní s peklom je krásna. Väzni aspoň v celách neboli sami a cez zamrežované okná k nim prúdilo svetlo. V pekle je človek úplne sám a bez svetla s výnimkou večne horiaceho ohňa. V ohnivom jazere neexistuje chvíľa odpočinku, duše v ňom ustavične trpia! V pekle si človek nemôže pomyslieť: *Raz sa odtiaľto dostanem*. Peklo je *večným* trestom!

Keďže išlo o jedno z jeho základných učení, Ježiš hovoril o pekle často, oveľa častejšie ako dnešní kazatelia. Opis pekelných múk a skutočnosť, že utrpenie tam nikdy nekončí, nepovažoval za prejav nedostatku súcitu. Práve naopak, ako Dobrý pastier to považoval za dôležité a hovoril o tom z lásky k nám. Všetko, čo Ježiš učil, vychádzalo z jeho súcitu. Preto sa pýtam: Prejavujeme ľuďom lásku, ak dnes o pekle nehovoríme? Je to skutočná láska?

Písmo používa na popísanie pekla viacero názvov. *Šeol* sa používa iba v Starej zmluve, *Hádes* a *záhrobie* sú názvy, ktoré popisujú dočasné oblasti smrti a *Gehenna* a *Ohnivé jazero* znamenajú večné peklo. Rozdielom medzi tými dočasnými a večnými oblasťami sa budeme ešte zaoberať.

Písmo tvrdí, že peklo je reálne miesto, nie iba obrazné pomenovanie, ako sa nám to snaží vnútiť naša spoločnosť. V 16. kapitole 4. knihy Mojžišovej sa fyzicky otvorila zem a pred zástupom svedkov sa do šeuolu prepadli tri rodiny. V Novej zmluve sa o antikristovi a falošnom prorokovi hovorí toto: „Oboch hodili zaživa do ohnivého jazera, horiaceho sírou“ (Zj. 19:20). Do Ohnivého jazera neuvrhli iba ich duše, ale celé telá.

Lazár a boháč

Ježiš v Evanjeliu podľa Lukáša rozpráva skutočný príbeh o bohatom mužovi, ktorý žil iba pre seba a ignoroval bedára žobrajúceho každý deň pred jeho domom. Vieme, že nejde o podobenstvo, pretože Ježiš začína rozprávanie slovami: „Bol istý bohatý človek.“ Potom použil Abrahámovu meno a žobráka nazýva menom Lazár. Ježiš vo svojich podobenstvách nezvykol spomínať ani mená, ani skutočné osoby.

Keď obaja muži zomreli, anjeli zanesli Lazára do Abrahámovho lona (v Starej zmluve to bolo miesto útechy pre svätých dovtedy, kým im Ježiš neotvoril cestu do Božej prítomnosti v nebi) a boháč sa ocitol v Hádese. Čítame:

„Potom v pekle v mukách pozdvihol oči a zďaleka uzrel Abraháma a Lazára v jeho lone. I zvolal: Otec Abrahám, zľutuj sa nado mnou a pošli Lazára, nech si namočí aspoň konček prsta vo vode a ovlaží mi jazyk, lebo sa v tomto plameni hrozne trápiť.“

(Lk. 16:23-24)

Všimnime si, že boháč bol v podsvetí (Hádes) vo veľkých mukách. Iné preklady používajú slová agónia, úzkosť a mučenie. Inak povedané, to utrpenie muselo byť obrovské. Peklo je miestom vedomého súženia. Boháč spoznal Abraháma aj Lazára a aj oni ho spoznali. Ľudia v pekle zostávajú ľudskými bytosťami: majú

schopnosť myslieť, rozhodovať sa, majú fyzické črty a aj zmysly. Boháč videl, počul a cítil bolesť. Ľudia tam majú aj istú formu tela, veď čítame, že muž si túžil schladiť jazyk. Ježiš povedal, že v pekle bude zahubené telo aj duša (Mt. 10:28). Inými slovami, ľudské telo budú neustále trýzniť plamene ohňa a červy.

Všimnite si, že boháč prosil o milosť, rovnako ako väzni na mieste zatratenia v našom príbehu. Peklo je miesto, z ktorého niet úniku! A nikto sa nedostane dnu, aby utešil tých, čo v ňom sú, aj keď budú po tom veľmi túžiť. Zdá sa, že obyvatelia pekla to nikdy úplne nepochopia, pretože vidíme, ako Abrahám musel boháčovi pripomenúť: „A okrem toho je medzi nami a vami veľká priepasť, takže nik — čo ako by chcel — nemôže prejsť odtiaľto k vám ani stamodtiaľ prekročiť k nám” (Lk. 16:26). Poznám ženu, ktorá zažila peklo. Tvrdila, že každý, koho tam videla, kričal, že je to neznesiteľné miesto. Presne to isté kričal aj tento bohatý muž v uvedenom verši.

Ďalej čítame: „No Abrahám odpovedal: Syn môj, rozpomeň sa, že ty si za svojho života dostával všetko dobré a Lazár zasa zlé. Teraz on sa tu teší a ty sa trápíš... Tu povedal: Prosím ťa, otče, pošli ho do domu môjho otca. Mám totiž piatich bratov. Nech im vydá svedectvo, aby sa nedostali aj oni na toto miesto múk.“ (Lk. 16:25, 27-28).

Ľudia niekedy škodoradostne hovoria: „Keď ja, tak aj ty!” Prečo to neplatí aj v tomto príbehu? Prečo boháč nechcel, aby tam s ním trpeli aj iní? Preto, lebo v pekle je človek úplne opustený. Niektorí si myslia, že v pekle budú večierky, iní sa nazdávajú, že tam budú so svojimi priateľmi. Keby to tak bolo, boháč by chcel, aby sa k nemu pridali aj jeho najbližší priatelia. Čítame však, že sa horlivo snažil zabrániť tomu, aby sa dostali na to miesto múk. Peklo je miestom opustenosti a zúfalstva. Zároveň je to miesto, kde sa človeku neustále pripomína jeho minulosť, čo osobne považujem za jednu z najhorších múk.

Vypočujte si Abrahámovu odpoveď na boháčovu prosbu za jeho bratov: „Abrahám mu odpovedal: Majú Mojžiša a prorokov, nech ich poslúchajú. Ale on povedal: Nie, otec Abrahám. Ale ak príde niekto z mŕtvych, budú sa kajať. Odpovedal mu: Ak neposlúchajú Mojžiša a prorokov; nedajú sa presvedčiť, ani keby niekto vstal z mŕtvych“ (Lk. 16:29-31).

Tieto verše vyjadrujú veľkú pravdu. Mnohí žiadajú nezvyčajné zážitky ako dôkaz pravdivosti evanjelia. Ježiš však hovorí, že na to, aby mal človek takú vieru, ktorá mu dá silu nasledovať Boha až do konca, nepotrebuje nič iné okrem Písma. Nechápte ma zle: väčšinu ľudí by taká skúsenosť vydesila a dočasne ich zmenila. Ich srdce by však aj napriek takýmto skúsenostiam zostalo trvalo nezmenené.

Keď som bol tínedžer, žil som bez Boha a často som chodieval na rôzne večierky. V tom čase ma otec vzal do kina na film *Desať Božích prikázaní* s Charltonom Hestonom v hlavnej úlohe. Živo si spomínam, ako som civel na plátno, keď sa zem otvorila a pohltila ľudí. Ten obraz mnou hlboko otriasol. Z kina som vyšiel úplne premenený. Asi týždeň som sa správal slušne, ale potom som sa opäť vrátil na staré chodníčky. Prečo? Pretože som nepočul Božie Slovo, nekajal som sa zo svojich hriechov a neodovzdal svoj život Ježišovi tak, aby ma mohla premeniť Jeho milosť.

S priateľmi som zažil niekoľko nadprirodzených zážitkov, ale žiaden ma natrvalo nezmenil. To sa stalo až vtedy, keď ma raz na vysokoškolskom internáte navštívil spolužiak a zvestoval mi evanjelium Ježiša Krista. Písmo jasne hovorí: „Teda viera je z počutia, počutie však skrze Kristovo slovo“ (Rim. 10:17). A na inom mieste: „Veď ste sa znovu zrodili nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného: z Božieho Slova, živého a večného“ (1.Pt. 1:23). Preto je dôležité, aby sme kázali Božie Slovo, a nie iba vlastné zážitky.

Keď už sme si toto vyjasnili, dovoľte aby som zároveň zdôraznil nasledujúcu skutočnosť: *Ak skúsenosti dopĺňajú Božie Slovo alebo ho pomáhajú objasniť, sú úžasné a dokonca potrebné. Svedectvá*

zohrávajú obrovskú úlohu pri hlásaní evanjelia, ale trvalú premenu zaručí jedine to, ak človek uverí Božiemu slovu a prijme ho.

„Prečo idem touto cestou?“

Chcem sa s vami podeliť o svedectvo, ktoré doplní to, čo sme doteraz čítali v Písme. Jedného dňa sme s manželkou sedeli v obývačke jedného nášho priateľa a ten nám rozpovedal dramatický zážitok z obdobia svojho dospievania. Vyrástol v Karibiku. V období dažďov raz spadol do jamy na zachytávanie dažďovej vody. Jeho brat skočil za ním a pokúsil sa mu pomôcť, ale nepodarilo sa mu to. Vyliezol teda z jamy a bežal po pomoc, pretože náš priateľ nevedel plávať. Kým pomoc dorazila, bol už asi pol hodiny mŕtvy.

Povedal nám, že keď duch opustil jeho telo, všetky zmysly zostali neporušené. Cítil, ako ho niečo ťahá nadol, do hlbokej temnoty. Temnota bola taká tmavá, že si nedoviedel ani na koniec nosa. „Veľmi som sa bál a myslel som si, že *horšie to už ani nemôže byť*, ale čím hlbšie som padal, tým sa strach stupňoval. Nikdy predtým som nič strašnejšie nezažil. Ani to nedokážem slovami opísať.“

Pokračoval: „Potom som zbadal mihotajúce svetlá a v tom som vedel, že mierim do pekla. Začal som kričať: „Prečo idem tam dole? Veď som kresťan!“ Jeho rodičia boli hlboko veriaci, ale on chodieval do kostola iba preto, že mu to prikazovali.

Potom nám povedal že počul desivé výkriky trýznených ľudí. Živo si spomínam na jeho slová: „John a Lisa, existujú normálne výkriky, no sú aj také, pri ktorých tuhne krv v žilách. Také výkriky som počul. Potom som videl bytosť pokrytú šupinami, ktorá mi opakovala: ‚Pod’ ku mne, si môj.‘ Bojoval som s ňou. Spočiatku som od strachu ani nedokázal prehovoriť, potom som však zreval: Nechaj ma na pokoji, pusti ma!“

Neskôr sa prebral v nemocnici – práve kričal a hrýzol lekára, ktorý mu do hrdla strkal prst (aspoň tak mu to neskôr mama povedala).

Tá v tom čase sedela na nemocničnej chodbe a modlila sa: „Otče, ak mi vrátiš syna, navždy ti ho darujem!“ Neskôr tento náš priateľ založil novú službu v Karibiku.

O jeho zážitku môžete pochybovať, ale existuje mnoho mužov, žien a detí, ktorí mali podobnú skúsenosť. Keďže väčšina zážitkov blízkych smrti sa odohráva v prítomnosti lekárov, niektorých podnietila k tomu, aby ich začali skúmať. Jedným z nich bol aj Dr. Melvin Morse, ktorý študoval zážitky blízke smrti u detí. Sledoval dve skupiny detí: prvú tvorilo 121 pacientov vo vážnom stave, ale nie v ohrození života. Ich liečba nezahŕňala intenzívnu starostlivosť, silné lieky ani asistované dýchanie. Vek pacientov sa pohyboval od troch do šestnástich rokov. Ani jeden z nich nenahlásil, že by mal mimotelový zážitok.

Druhú skupinu tvorilo dvanásť detí podobného veku, ktoré zažili zástavu srdca z dôvodu utopenia, dopravnej nehody či choroby. Každý pacient z tejto malej skupiny mal mimotelový zážitok. Niektorí videli svoje telo a dokázali popísať lekárov a procedúry, ktoré na ňom vykonali.

Nieкто by mohol namietat, že môj priateľ mal iba halucinácie; výskum spomínaných detí však tvrdí pravý opak. Navyše, ako mohol mať halucinácie, keď bol už tridsať minút klinicky mŕtvy?

Hádes verzus Ohnivé jazero

Náš priateľ a ďalší ľudia, o ktorých viem, že zažili peklo, videli dočasné miesto utrpenia nazývané Hádes.¹ To nie je večný príbytok nespasených, ale miesto, kde v mukách čakajú na Súdny deň pred Veľkým bielym trónom. Konečné miesto, kde ľudské bytosti, démoni a padlí anjeli strávia večnosť po súdnom dni sa nazýva Ohnivé jazero. Písmo o tom jasne hovorí: „Potom som videl veľký, biely trón a Toho, ktorý sedel na ňom... Aj more vydalo mŕtvych,

---

¹ anglický preklad Biblie obsahuje na týchto miestach slovo *Hádes* (pozn. prekl.).

ktorí boli v ňom, i smrť i podsvetie vydali mŕtvych, ktorí boli v nich, a každý bol súdený podľa svojich skutkov. Smrť a podsvetie boli zvrhnuté do ohnivého jazera. To je druhá smrť, ohnivé jazero. A ak niekto nebol zapísaný v knihe života, zvrhli ho do ohnivého jazera“ (Zj. 20:11, 13-15; ECAV).

V prvom rade chcem poukázať na to, že všetci, ktorí sa nachádzajú na dočasnom mieste múk, v Hádeze, sa postaví pred súd. Po skončení súdu hodia do ohnivého jazera všetko, čo pohoršovalo, a každého, kto nebol zapísaný v knihe života, vrátane padlých anjelov a Hádesu samotného.

Videnie ohnivého jazera

Jedna naša priateľka pochádza z Grécka a volá sa Joy. Je treťou v generačnej línii veľkých Božích služobníkov. Jej babička, Efrosyni, sa narodila a vyrástla v Grécku a už od detstva hľadala Boha. Okolie na jej otázky reagovalo nezúčujmom a výsmechom. Chcela ísť do kostola, ale vraveli jej, nech s tými nezmyslami prestane, pretože Boh neexistuje.

Jedného dňa, keď Efrosyni s priateľkami počas osláv na námestí tancovala ľudové tance, prehovoril k nej akýsi hlas: „Efrosyni, hľadaj večný tanec.“

Vydesilo ju to. *Kto to povedal?* divila sa v duchu. Okamžite prestala tancovať a bežala domov v nádeji, že sa jej to doma nejako ujasní. Cestou na ňu začala padať ako keby obrovská ťažoba.

Keď Efrosyni dobehla domov, vbehla do svojej izby, padla na kolená a začala plakať. Chcela sa s tým hlasom rozprávať. Kto to je? Čo znamenali tie slová, ktoré počula? Čo sa jej snažili komunikovať? Takéto otázky trápili jej myseľ, no odpoveď nenechala na seba dlho čakať.

Len čo klesla na podlahu, cítila, že do miestnosti vstúpilo niečo

ako oheň a pohltilo ju. Prevalila sa na chrbát a mala videnie. Podišla k nej anjelská bytosť v bielom odeve. Zdvihla ju na ruky a preniesla na miesto, kde bolo iba matné svetlo a potom odišla. Keď sa Efrosyni porozhliadla okolo seba, udivená zistila, že sa nachádza na Golgote. Ježiš visel na kríži a z rán mu tiekla krv. Na jeho tvári bolo vidieť, ako veľmi trpí.

Efrosyni súčasne začula z diaľky výkriky. Otočila sa a uvidela veľkú priepasť oddeľujúcu kríž a miesto, kde zo zeme vystupovali obrovské ohnivé jazyky. Bol to ohnivý oceán. Počula výkriky veľkého davu ľudí, ktorí preklínali Boha. Cítila, ako jej akási sila tlačí hlavu dole do priepasti, a hlas, ktorý už predtým počula, vyhlasoval: „Aj ty tam patíš.“

Preľakla sa, začala plakať a prosiť o milosť. Padla na kolená pod kríž a na pleciah cítila veľkú ťažobu. Dlhý čas tam kľačala a plakala. Prihovoril sa jej láskavý a súcitný hlas: „Urobil to pre teba! Zomrel za teba! Ak poprosíš o odpustenie a prijmeš jeho obeť, nebudeš tam musieť ísť [myslel tým ohnivé jazero]!“

Pri tých slovách sa ešte väčšmi rozplakala a ihneď prosila o odpustenie. V tej chvíli jej ťažoba spadla z pliec a odkotúlala sa pod kríž.

Efrosyni zdvihla hlavu a videla pred sebou Ježiša v oslávenej podobe. Zdvihol ju na ruky a zanesol k najkrajšiemu zelenému kopcu, aký kedy videla. Teraz sa s Ním mohla v srdci rozprávať. Kládla Mu otázky a On jej odpovedal. Bolo to úžasné! Spýtala sa Ho, kam idú. „Na stretnutie s tvojím nebeským Otcem!“ odpovedal.

Keď sa priblížili k vrcholu, videla svetlo vychádzajúce z akejsi brány. Z kvetov a stromov naokolo sa šírila nádherná anjelská hudba a spev. Prešli bránou a krása, ktorú za ňou videla, bola neopísateľná! Kráčali priamo k trónu. Božiu tvár nevidela, pretože ju zahaľovali oblaky, ale videla veľkú knihu a ruku, ktorá do nej niečo písala.

Efrosyni nazrela do knihy a žasla nad tým, že ruka písala jej meno! (V tom čase ešte nevedela, že ide o Knihu života.)

Keď nebeský Otec zapísal jej meno do Knihy života, povedal: „Vitaj v rodine“ a pobožkal ju na čelo. Anjeli naokolo začali tancovať a radostne spievať. Počula, že spievajú jej meno. Pridala sa k nim a spomenula si na Pánove slová: „Hľadaj večný tanec!“ Až neskôr zistila, že anjeli usporiadali oslavu na jej počesť, pretože bola spasená.

Po chvíli jej Pán povedal, že je čas vrátiť sa na zem, pretože pre ňu naplánoval veľké dielo. Kvôli jeho menu však bude musieť prejsť tvrdou skúškou, ale On bude s ňou. A keď sa všetko skončí, vráti sa k Nemu a navždy budú spolu. Vtom sa ocitla späť vo svojej izbe. Bola sklamaná, že po úžasnom výlete do neba je opäť na zemi; ale o tom nemohla rozhodnúť.

Keď sa po dedine rozchýrilo, čo Efrosyni zažila, začalo sa prenasledovanie. Otec sa jej vyhrážal, že ak sa nezriekne toho, čomu verí, zabije ju sekerou. Odpovedala mu, že sa nikdy nemôže zriecť toho, čo prežila.

Prenasledovanie sa stupňovalo, až ju jedného večera sestra varovala, že na druhý deň ju dedinčania chcú chytiť a predviesť na námestie pred pravoslávny chrám. Tam prinesú ikonu Panny Márie a ak sa jej Efrosyni odmietne klaňať a pobožkať ju, polejú ju benzínom a zapália.

Efrosyni neverila, že by boli schopní zísť až tak ďaleko. Dedinčania naozaj chceli svoj úmysel uskutočniť, pretože tej noci ju zobudil Pánov anjel. Keď sa dievča prebudilo, anjel jej prikázal, aby sa obliekla a šla k predným dverám. Poslúchla a keď vyšla na verandu, cítila, že ju ktosi zdvihol zo zeme. Anjel ju fyzicky preniesol do bezpečia, do dediny vzdialenej niekoľko kilometrov.

Nepredstaviteľné muky

Babička našej priateľky Joy nevidela Hádes, ale Ohnivé jazero,

ktoré sa nazýva aj druhá smrť. Jej život sa radikálne zmenil, pretože sa rozhodla celým srdcom nasledovať Ježiša Krista. Písmo hovorí:

„Ale zbabelci, neveriaci, nemravníci, vrahovia, smilníci, čarodejníci, modloslužobníci a všetci luhári budú mať podiel v ohnivom jazere, horiacom sírou; to je tá druhá smrť.“

(Zj. 21:81)

Všimnite si, že ide o Ohnivé jazero horiace sírou. Síra je chemický prvok, ktorý pri spaľovaní vydáva nepríjemný zápach. Mnohí, ktorí opisovali peklo, spomínali, že tam priam neznesiteľne zapácha. Popisujú to ako „neznesiteľné.“ Ľudia, o ktorých viem, že to miesto videli, mi povedali, že ľudskou rečou nemožno vystihnúť tie muky a hrôzu, čo vnímali zmyslami.

Druhým zaujímavým pojmom je *druhá smrť*. Ježiš povedal: „Kto má uši, nech počúva, čo Duch hovorí cirkvám.“ (To, čo sa chystá povedať, adresuje cirkvám, nie neveriacim). „Kto zvíťazí, tomu *druhá smrť* neuškodí“ (Zj. 2:11; dôraz pridaný autorom).

Možno sa vám zdá zvláštne, že niečo také hovorí cirkvám. Z uvedených veršov vyplýva, že v ohnivom jazere skončia tri skupiny ľudí: tí, ktorí sa Bohu obrátili chrbtom, tí, ktorí Mu boli neverní, a napokon hriešnici, ktorí s Ním nikdy nechodili. Prvé dve skupiny opisujú ľudí, ktorí kedysi boli súčasťou cirkvi. Spomeňte si na prvé tri postavy alegorického príbehu: Zbabelú, Podvedeného a Nezávislého. Dvaja z nich sa aktívne zapájali do života endelskej školy, ktorá predstavovala cirkev. Čoskoro sa budeme ich príbehom zaoberať podrobnejšie.

Druhá smrť znamená večné utrpenie v Ohnivom jazere. Spomeňte si na prvú kapitolu, v ktorej sme hovorili o večnosti. Toto utrpenie bude trvať navždy a naveky, bez úľavy či možnosti úniku! Niektorí si myslia, že peklo raz zanikne, ale to je v rozpore s Božím Slovom, ktoré učí: “Tam budú mučení vo dne v noci na veky vekov“

(Zj. 20:10).

Ježiš túto pravdu potvrdzuje tým, čo povedal o ľuďoch, ktorí neposlúchali jeho slovo: „A títo pôjdu do *večného trápenia*, ale spravodliví do večného života” (Mt. 25:46; dôraz pridaný autorom). Všimnite si slovné spojenie *večné trápenie*. Inými slovami, pôjde o trest, ktorý nikdy neskončí, ale bude trvať večne! Ježiš hovorí:

„A ak ťa zvádza na hriech tvoje oko, vylúp ho: je pre teba lepšie, keď vojdeš do Božieho kráľovstva s jedným okom, ako keby ťa mali s obidvoma očami vrhnúť do pekla [Gehenna].“

(Mk. 9:47; KAT)

Ježiš tu hovorí o Ohnivom jazere – o Gehenne. Niektoré preklady pridávajú k uvedenému veršu aj dodatok:

„A ak ťa zvádza na hriech tvoje oko, vylúp ho: je pre teba lepšie, keď vojdeš do Božieho kráľovstva s jedným okom, ako keby ťa mali s obidvoma očami vrhnúť do pekla [Gehenna], kde ich červ neumiera a oheň nezhasína.”

(Mk. 9:47-48; KAT)

Všimnite si, že červy, o ktorých sa tu hovorí, nikdy neumierajú. To znamená, že vždy majú čo požírať. Porovnajme to s prírodou. Keď človek fyzicky zomrie, červy rozložia jeho telo, až zostanú iba kosti. Potom odumrú aj samotné červy. Ale červy v Gehenne nikdy nezomierajú, pretože to, čo požírajú, nikdy neprestane existovať. Jeden z ľudí, ktorí navštívili peklo, tvrdil, že videl obrovské červy požírať telá mučených ľudí. Bez ohľadu na to, ako dlho boli mučení v pekelných plameňoch, stále mali telo, ktorým sa červy sýtili.

Áno, rozumiete tomu správne – to miesto je nepredstaviteľne

hrozné! Nezabudnime, že Boh nestvoril ohnivé jazero pre ľudské bytosti. Vypočujme si, čo Ježiš povedal tým, ktorí sa svojím životom náhli na to strašné miesto:

„Potom povie aj tým, čo budú zľava: ,Odídte odo mňa, zlorečení, do večného ohňa, ktorý je pripravený diablovej a jeho anjelom!“

(Mt. 25:41; BOT)

Boh stvoril Ohnivé jazero pre padlých anjelov, nie pre ľudí. Diabol však mnohých klame a ťahá so sebou do večného zatratenia. Podobne sme to videli aj v alegórii, Dagonov vplyv spôsobil, že veľa ľudí podľahlo klamstvu. Jalynov hnev pôvodne určený iba pre Dagona, padol aj na tých, ktorí podľahli vplyvu temného kniežaťa. Keby sa tak nestalo, Jalyn by nebol spravodlivým panovníkom.

Navěky bez problémov

V predchádzajúcej kapitole sme videli, že Jalynov hnev je skutočný. Písmo hovorí, že človek, ktorý pije „z vína Božieho hnevu... bude mučený ohňom a sírou pred svätými anjelmi a pred Baránkom. Dym ich múk vystupuje na veky vekov“ (Zj. 14:10-11). Spomeňte si na to, čo sme v úvode knihy povedali o večnosti. Dokáže si človek predstaviť nekonečno? Mysľou to nejde, ale srdcom áno. Preto Boh nariekal nad celou generáciou, ktorá Ho odmietla počúvať:

„Kto im to vnukol? Kiežby mali vždy také srdce, aby sa má báli a zachovávali všetky moje príkazy po všetky dni, aby sa navždy dobre vodilo im a ich deťom.“

(5.M. 5:29)

Všimnite si slovo *navždy*. Túžim po tom, aby sa táto generácia nechala motivovať tým, čo pretrvá večnosťou! Boh si želal aby všetky Jeho príkazy zachovávali po všetky dni. Nepovedal, že treba

dodržiavať *iba niektoré príkazy* a *iba v určitom období*; máme ich plniť *vždy* a *všetky*. Našou úlohou je plniť Božiu vôľu.

Možno vám napadlo: *Ak som nedodržiaval všetky Jeho prikázania, v deň súdu neobstojím!* Boží zákon dokazuje, že sme všetci zlyhali a v deň súdu nás uznajú za vinných. Nikto sa nemôže postaviť pred Boha a povedať: „Žil som tak, že mám nárok na Tvoje kráľovstvo a nezaslúžim si večný trest.“

Dôvod ľudského zlyhania nachádzame v rajskej záhrade: človek vedome neposlúchol Boha, čím prijal hriešnu prirodzenosť. Tým, že Boha zradil, stal sa satanovým otrokom a spod jeho vplyvu sa nedokáže sám vyslobodiť. Túto hriešnu prirodzenosť zdedil každý Adamov potomok, teda celé ľudstvo.

Boh zo svojej čistej lásky sľúbil ľuďom, že hoci si za svoj stav môžu sami, pošle Spasiteľa, aby ich zachránil. Tým Spasiteľom je Ježiš Kristus. Stovky rokov pred jeho príchodom proroci predpovedali, že sa narodí z panny (Iz. 7:14). Jeho Otcom je Boh a matkou panna menom Mária, žena z Dávidovho rodu. Muselo sa to stať takto, pretože keby obaja Ježišovi rodičia boli ľudia, Ježiš by sa bol narodil s Adamovou prirodzenosťou. Ako otrok hriechu by nemohol žiť dokonalým životom, a tak by nás ani nemohol vykúpiť. Musel sa však narodiť zo ženy, pretože človek padol a človek musel zaplatiť cenu za zradu. Ježiš bol stopercentným Bohom a stopercentným človekom.

Keď Ježiš šiel na kríž, vzal na seba všetky hriechy sveta, preliat svoju nevinnú krv, čím zaplatil cenu za hriech. A keďže žil dokonalým, spravodlivým životom, Otec Ho vzkriesil z mŕtvych a posadil po svojej pravici. Kráľ Dávid, ktorý bol prorokom a zároveň Ježišovým predkom, s tisícročným časovým predstihom predpovedal, čo sa stane po Ježišovom ukrižovaní. Peter citoval v deň Letníc jeho slová:

„Ale keďže bol prorok a vedel, čo mu Boh pod prísahou sľúbil, totiž, že z jeho potomstva posadí

na jeho trón, predvídal a predpovedal vzkriesenie Kristovo, že ani Jeho duša nezostala v podsvetí, ani Jeho telo nevidelo porušenie. Tohto Ježiša vzkriesil Boh a my všetci sme svedkami toho.”

(Sk. 2:30-32; ECAV)

Ježiš bol vzkriesený z mŕtvych, aby nás oslobodil. Všimnite si, že Peter hovorí, že Ježiš nezostal v Hádese, čo automaticky znamená, že tam bol. Kedy tam bol? Niekedy v čase medzi ukrižovaním a vzkriesením. Ježiš okúsil smrť a peklo namiesto nás, aby sme nemuseli prijať večný trest. Keď sa zriekneme svojho sebeckého života a naplno sa odovzdáme Ježišovi, vykúpi nás svojou krvou a ospravedlní pred Bohom. Vďaka tomu sa môžeme v súdny deň s dôverou postaviť pred Jeho trón. Nech je za to Bohu chvála naveky!

Preto je v Písme explicitne povedané: „Lebo milosťou ste spasení skrze vieru. A to nie sami zo seba; je to dar Boží; nie zo skutkov, aby sa nikto nechválil“ (Ef. 2:8-9; ECAV)

Ak ste sa doteraz ešte nekajali zo svojich hriechov a nepodriadili sa Ježišovi Kristovi, nalistuje si jednu z príloh, ktorá sa nachádza na konci knihy. Dozviete sa z nej o Božom pláne spásy a nájdete tam aj modlitbu prijatia Ježiša Krista za svojho osobného Pána a Spasiteľa.

Väčšina veriacich sa dobre vyzná v tom, čo som písal na týchto posledných stranách, no zistil som, že to, čo bude predmetom nasledujúcich kapitol, mnohí nechápu. Mnohí kresťania budú šokovaní jednoduchými pravdami, ktoré Písmo obsahuje. Spoločne zistíme, prečo je pre zdravý rast kresťana nevyhnutne dôležité, aby vedel o večnom súde.

5. KAPITOLA

PODVEDENÝ STOJÍ PRED SÚDOM

*„A my vieme, že Boží súd sa koná podľa pravdy.“
(Rim. 2:2; BOT)*

Ježiš prišiel, aby sme za svoje hriechy nemuseli zaplatiť večným trestom, ktorý bol pôvodne určený Satanovi a jeho prívržencom. Skutočnosť, že Ježiš obetoval za nás svoj život, je dôkazom úžasnej Božej lásky.

Zamyslite sa nad tým: Boh na začiatku stvoril zem a všetky zvieratá, vtáky, hmyz, morské živočíchy a napokon aj človeka. Písmo hovorí: „Boh videl, že všetko, čo utvoril, bolo veľmi dobré“ (1.M 1:31). Potom toto dokonalé stvorenie zveril človekovi, aby ho chránil a zveľaďoval. Žalmista píše: „Nebesia si Pán vyhradil pre seba, ale zem dal synom človeka“ (Žalm 115:16; KAT). Adamovou úlohou bolo chrániť seba aj celé stvorenie pred Luciferom, úhlavným Božím nepriateľom.

Boh nechcel, aby v záhrade žili roboty, ktoré by nemali možnosť slobodne sa rozhodnúť milovať Ho a poslúchať, preto uprostred množstva stromov zasadil jeden, o ktorom povedal: „Môžeš jesť zo všetkých stromov záhrady, ale nejedz zo stromu poznania dobra a zla, lebo v deň, v ktorom by si z neho jedol, určite zomrieš“ (1.M. 2:16-17).

Boh tu nehovoril o fyzickej smrti – veď Adam zomrel starý (tiež v dôsledku neposlušnosti); Boh človeka upozornil, že ak bude jesť zo zakázaného stromu, zahatá si cestu k Božiemu životu a prijme na seba Luciferovu prirodzenosť, ktorou je smrť.

Po istom čase Lucifer zvedol Evu tým, že v jej očiach pokrivil obraz Boha. Dosiahol to, že ju zrazu nezaujímali žiadny iný strom v záhrade, iba ten zakázaný. Keď videla, že strom je na pohľad dobrý a krásny, jedla z neho, pretože Boha už nevnímala ako „darcu,“ ale ako toho, kto ju chce o niečo obráť. Stvorenie však padlo až vtedy, keď zo stromu ochutnal aj jej muž. Preto bol jeho hriech väčší: Eva bola oklamaná, ale Adam nie (pozri 1.Tim. 2:14).

Adam svojím hriechom zapríčinil pád celého stvorenia, ktoré okamžite prijalo prirodzenosť smrti. Pred Adamovou zradou sa zvieratá neživilo mäsom, ani nezomierali. Neexistovali tornáda, zemetrasenia, hurikány, hladomor, choroby ani nákazy. Toto všetko vzniklo ako dôsledok ľudského zlyhania - človek neustrážil to, čo mu Boh zveril. Prirodzenosť smrti prešla z ľudstva na celé stvorenie. V Písme čítame: „Lebo stvorenie bolo podrobené márnosti - nie z vlastnej vôle, ale z vôle toho, ktorý ho podrobil a dal mu nádej, že aj samo stvorenie bude vyslobodené z otroctva skazy, aby malo účasť na slobode a sláve Božích detí“ (Rim. 8:20-21; KAT).

Príroda sa teda nedostala pod kliatbu smrti z vlastnej vôle, ale v dôsledku neposlušnosti ľudstva voči Bohu. Človek neochránil to, čo mu Boh zveril do opateru. Adam podrobil prírodu, seba, svoju ženu aj všetky budúce pokolenia kliatbe, ktorá bola pôvodne určená iba Luciferovi - a to je trvalé odlúčenie od Boha. Aká veľká zrada!

Boh mohol v tomto bode povedať: „Ľudstvo, ktoré som stvoril dokonalé, ktoré som miloval a požehnával, si namiesto mňa zvolilo Lucifera, preto ho uvrhnem do ohnivého jazera a my (Otec, Syn a Duch Svätý) začneme odznova. Stvoríme nový vesmír a bytosti, ktoré nám zostanú verné a budú Nás milovať tak ako My ich.“

Keby to Pán bol urobil, zachoval by sa spravodlivo. Vo svojej úžasnej láske však ľudstvu sľúbil, že pošle Vykupiteľa, ktorý ho vyslobodí z otroctva, do ktorého samo padlo. Tým Vykupiteľom bude Jeho vlastný Syn, s ktorým stvoril nebo aj zem. On vzal na seba trest za náš hriech a našu smrteľnú prirodzenosť, a pritom On nespravil nič zlé - len nás od samého začiatku miloval. To je úžasná láska!

Preto šiel aj na Golgotu. Nechápem, ako sa kresťania dostávajú do pomykova pri otázke: „Ako môže milujúci Boh poslať do pekla ľudí, ktorí nepočuli evanjelium?“ Moja odpoveď je jednoduchá: „Nie je to Jeho vina, ale naša.“ Ježiš zaplatil strašnú cenu, aby ľudstvo vykúpil a potom nám, ktorí poznáme Jeho dobrú zvesť, prikázal ísť do celého sveta a hovoriť tým, ktorí o Ňom ešte nepočuli, že On ich vykúpil spod kľatby uvalenej na stvorenie za jeho neposlušnosť. Boh splnil svoju úlohu. Za svoju generáciu zodpovedáme my!

Preberáme na seba Božiu prirodzenosť

Ježiš nás nielen zachraňuje pred večným trestom, ale ponúka nám aj novú prirodzenosť, podobnú Božej. Keď človek odovzdá svoj život Ježišovi, prestáva byť otrokom hriechu a stáva sa novým stvorením.

„Preto ak je niekto v Kristovi, je novým stvorením.
Staré veci pominuli, nastali nové.“

(2.Kor. 5:17)

Keď človek prijme Ježiša Krista za svojho Pána, doslova zomrie. Jeho stará prirodzenosť je totiž v Božích očiach ukrižovaná spolu s Kristom a rodí sa celkom nová osoba, ktorá má Božiu prirodzenosť. Takáto premena sa deje pri znovuzrození. Písmo hovorí: „Krstom sme teda s ním boli pochovaní v smrť, aby sme tak, ako bol Kristus vzkriesený z mŕtvych Otcovou slávou, aj my žili novým životom... Veď vieme, že náš starý človek bol s ním ukrižovaný, aby bolo hriešne telo zničené, aby sme už neotročili hriechu. Lebo kto je mŕtvy, je oslobodený od hriechu“ (Rim. 6:4, 6-8; BOT). Môžeme žiť podľa Kristovej prirodzenosti, nie podľa tej, ktorú na nás Adam uvrhol svojím hriechom. Ide o prejav veľkej neznalosti, ak kresťan očakáva charakterný životný štýl od človeka, ktorý neprijal Ježiša za svojho Pána. Takýto nespasený človek má vo svojej duchovnej DNA vpísaný hriech a podľa toho sa aj správa. Zvláštna a neprirodzená je však to, ak vedome a často hreší „veriaci.“ Slovo *veriaci* som dal do úvodzoviek preto, lebo osoba, ktorá praktizuje hriech, môže

vyhlasovať Ježiša za svojho Spasiteľa a Pána, ale realita je iná. Keby Pánom jej života bol skutočne Kristus, prejavila by sa v nej Božia prirodzenosť. Ježiš o tom jasne hovorí:

„Tak každý dobrý strom rodí dobré ovocie a zlý strom rodí zlé ovocie. Dobrý strom nemôže rodiť zlé ovocie, ani zlý strom nemôže rodiť dobré ovocie. Každý strom, ktorý nerodí dobré ovocie, vytnú a hodia do ohňa. Po ich ovocí ich teda poznáte.“

(Mt. 7:17-20)

To, čo tu Ježiš hovorí, nie je nič zložité a je to jednoznačne nemenné. Ovocie nerastie na strome len tak. Ovocie závisí od druhu stromu. Kvalita stromu sa dá zistiť podľa toho, aké prináša ovocie.

Ak nájdete krík, ktorý rodí zdravé čučoriedky, viete, že tento krík je vhodný na jedenie. Ak nájdete jedovaté bobule, budete vedieť, že ide o zlý krík. Dôkazom toho, či ide o dobrý alebo jedovatý strom, je jeho ovocie. Ježiš povedal, že pravého kresťana nepoznáme podľa toho, čo hovorí, aký nábožný sa zdá, alebo koľko zhromaždení navštevuje, ale podľa jeho skutkov! Je jeho ovocie nesebecké a zamerané na kráľovstvo, alebo sebecké a zamerané na svet, ako o tom píše apoštol Ján vo svojom liste?

„Nemilujte svet, ani to, čo je vo svete. Ak niekto miluje svet, nie je v ňom Otcova láska. Veď nič z toho, čo je vo svete, ani žiadostivosť tela, ani žiadostivosť očí, ani honosenie sa bohatstvom, nie je z Otca, ale zo sveta. A svet sa pomíne, aj jeho žiadostivosť. Kto však plní Božiu vôľu, ostáva naveky.“

(1.Ján 2:15-17; KAT)

Lise a mne trvalo dlhý čas, kým sme o tom presvedčili svoje deti. Navštevovali kresťanskú školu a videli, že spolužiaci, ktorí

pravidelne chodievajú s rodičmi na bohoslužby a vyhlasujú o sebe, že sú kresťanmi, prinášajú ovocie egoizmu práve tak, ako sa píše vo vyššie uvedenom úryvku. Títo spolužiaci žili pre seba a neusilovali sa spoznávať, vyhľadávať a tešiť sa z plnenia Božej vôle.

Situácia, v ktorej sa nachádzali naše deti v škole, je iba jedným z mnohých príkladov, ktoré by som mohol uviesť. Podobné príklady nachádzame v rodinách, v podnikaní, ba dokonca aj v cirkvi a službe. Mnohí o sebe tvrdia, že sú kresťanmi, ale ich ovocie svedčí o opaku.

Typické "Obrátenie"

Evanjelium deformujeme, ak kladieme priveľký dôraz na to, aby človek prijal Ježiša do svojho života odriekanim modlitby spasenia. Mnohí veria, že Ježiša stačí vyznať za svojho Pána a budú navždy spasení. Ježiš však nič také neučil. Hovorieval: „Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva, ale iba ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach“ (Mt. 7:21).

Keby sme si vypočuli tento výrok bez toho, aby sme ho prefiltrovali cez roky nesprávnych vyučovanií, káznií, kníh a piesní o Božej milosti, videli by sme, že je v rozpore s moderným evanjeliom. Ježiš to už nemohol povedať jasnejšie: nie každý, kto sa pomodlí modlitbu spasenia a vyzná Ho za svojho Pána, pôjde do neba. A ak nepôjde do neba, existuje už iba jedna alternatíva, ktorou sme sa zaoberali v predchádzajúcej kapitole. Predstavme si typické evanjelizačné zhromaždenie. Kazateľ káže o tom, že treba prísť k Ježišovi a prijať jeho milosť. Tá sa prejaví vo forme radosti, pokoja, prosperity, šťastia, zdravia, večného života atď. Nechápte ma zle. Áno, Boh nás chce požehnávať, ale Ježiš nikdy nehovoril o požehnaní, aby ľudí prilákal k Jeho nasledovaniu.

Po približne tridsaťpäť minútovom presviedčaní kazateľ vyzve prítomných, aby sklonili hlavy a položili si otázku, či by išli do neba, keby dnes večer zomreli. Prítomných môže dokonca vyzvať

k tomu, aby sa svojho suseda po pravici a ľavici opýtali to isté. „Ak nemôže povedať áno,“ pokračuje kazateľ, „chyťte ho za ruku a privedte dopredu.“

Kým kandidáti prichádzajú dopredu, zhromaždenie spieva piesne, ktoré zodpovedajú tejto atmosfére, alebo iba tleska a usmieva sa, kým hudobníci hrajú triumfálnu, pochodovú melódiu.

Keď všetci napochodujú pod pódium, kazateľ ich vyzve, aby sklonili hlavy a opakovali po ňom modlitbu: „Otče, vyznávam, že som hriešnik. Odpusť mi moje hriechy. Dnes pozývam Ježiša do svojho života ako Pána a Spasiteľa. Ďakujem Ti, že si ma prijal za svoje dieťa. V mene Ježiš, amen.“

Zhromaždenie za mohutného hudobného sprievodu jasá a títo noví „konvertiti“ sa vracajú na svoje miesto rovnakí, akí boli. Ibaže medzitým boli podvedení. Nepočuli nič o tom, že sa majú kajať zo svojho hriešneho životného štýlu, zaprieť svoje túžby, aby mohli plniť Božiu vôľu a stratiť svoj život pre Krista. Vyznali Ježiša za svojho Pána, ale nedošlo k premene srdca. Ježiš sa stal iba jednou časťou ich života. Chcem vám však povedať, že Ježiš, ktorý je Kráľom kráľov a Pánom pánov nepríde do života človeka ako jedna z mnohých lások. On príde iba ako zvrchovaný Kráľ, ktorý sa nebude s nikým deliť o naše srdce. On musí byť naším Pánom, teda Majstrom a Vlastníkom. To, že je Ježiš naším Pánom znamená, že už viac nevlastníme svoje životy.

Zamyslite sa nad tým. Vstúpili by ste do manželstva s človekom, ktorý by vám povedal, že vám bude verný spolu s inými milencami? Alebo že vám bude medzi nimi patriť prvé miesto? O čo viac bude takýto postoj prekážať Kráľovi vesmíru? Prijme nevestu, ktorá mu povie: „Si prvým z mojich milencov?“ Je možné takto uzavrieť zmluvný vzťah medzi dvomi osobami? Také niečo neexistuje. Je to podvod!

Títo „noví konvertiti“ nedovolili krížu, aby usmrtil ich sebestvo a vytvoril priestor pre novú prirodzenosť. Kazateľ im predal lepší život na zemi a prisľúbenie neba. Je zaujímavé, že v krajinách, kde sú kresťania prenasledovaní, ľudia prijímajú Krista s vedomím, že stratia svoj život. My v západnej kultúre prichádzame k Ježišovi, aby sme získali lepší život a nebo. Nezabudnime, že aj my musíme stratiť svoje životy.

Mnohí evanjelikálni kresťania súčasnosti žijú v klamstve, ktoré je dôsledkom pokriveného evanjelia. Ich novoobjavená „viera“ ich ženie zapájať sa do kresťanských aktivít, zúčastňovať sa na bohoslužbách, pomáhať pri evanjelizácii, pretože to všetko pôsobí vzrušujúco a sviežo. Je to tak, ako keď človek vstúpi do nového klubu, vyskúša nový šport, zapíše sa do novej školy či nastúpi do zamestnania. Všetko pôsobí sviežo a lákavo, ale týmto novým veriacim chýba jedno: zabudli si spočítať cenu, ktorú budú musieť zaplatiť za nasledovanie Ježiša (pozri Lk. 14:27-33).

Strácame, aby sme získali

Ide o veľkú výmenu: my sa vzdávame celého svojho života, aby sme prijali Kristov život, teda jeho prirodzenosť. Ježiš opakovane hovoril:

„Ježiš zavolať k sebe zástup aj s učeníkmi a povedal im: Kto chce ísť za mnou, nech zaprie sám seba, vezme svoj kríž a nasleduje ma!“

(Mk. 8:34)

Máme ustavične lipnúť na Ježišovi. Nestačí odrecitovať jednorazovú modlitbu a potom si žiť ako predtým (iba s tým rozdielom, že sme členmi „klubu znovuzrodených“ a smerujeme do neba). Ježiš pokračuje: „Lebo kto by si chcel zachrániť život, stratí ho. Kto však stratí svoj život pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho“ (Mk. 8:35). Rozšírený preklad Biblie (The Amplified Bible) to vyjadruje takto: “Ktokoľvek sa vzdá svojho života [ktorý žije iba

tu na zemi] pre mňa a pre evanjelium, zachráni si ho [svoj vyšší, duchovný život vo večnom Božom kráľovstve].“

Ako sme už povedali – je to obrovská zmena: vzdávame sa vlastníckych práv na svoj život, aby sme mohli plniť Božie priania, za čo získame Jeho večný život. Evanjelium, ktoré dnes kážeme, nedostatočne zdôrazňuje tento aspekt nasledovania Krista. Zameriavame sa iba na výhody, kážeme o *prísľuboch zmŕtvychvstania*, ale zabúdame na *význam a poslanie kríža*.

Mohli by sme to prirovnať k mladíkovi, ktorý vidí reklamu lákajúcu na vstup do armády. Spot ukazuje štýlového námorníka približne v jeho veku, ako v módnjej uniforme stojí na palube krásnej lode a spolu so svojimi kamarátmi sa plaví po oceáne. Potom ho vidíme v rôznych prístavoch sveta, a to všetko úplne zadarmo.

Mladík okamžite ide za náborovým pracovníkom a zapíše sa do armády. Neprečíta si podmienky vstupu, pretože sa zameriava iba na výhody. Je šťastný: precestuje celý svet, stane sa súčasťou veľkej armády a nájde si veľa nových priateľov.

Počas základného výcviku však mladík rýchlo zistí, že už nemôže vospávať do deviatej, ako bol zvyknutý. Musí si ostrihať dlhé vlasy, ktoré si dlho pestoval. Nemôže chodieť na večierky: pretože základňu smie opustiť iba na pár dní v mesiaci. A čo je najhoršie, musí dodržiavať prísny harmonogram povinností, ktorý mu neumožňuje tráviť čas s kamarátmi. Okrem toho musí umývať kúpeľne a jedáleň, robiť kľuky a mnoho iných náročných cvikov. Stratil voľný čas, ktorého mal kedysi veľmi veľa, a každý večer padá do postele vyčerpaný.

Nestráca však nádej a dúfa, že čoskoro sa dostane na loď. Po ukončení základného tréningu sa zapíše na loď, ale zistí, že práca tu je rovnako náročná a rozdiel je iba v tom, že ju vykonáva na mori. Vypukne vojna, on sa ocitá v boji, s ktorým vôbec nepočítal.

Do armády vstúpil iba kvôli tomu, že reklama ponúkala život, aký by si nikdy nemohol dovoliť, a navyše úplne zadarmo. Áno, všetko bolo zadarmo, ale pri náboře si nevšimol, že ho to bude stáť všetku slobodu. Mladík je rozhorčený a cíti sa podvedený, pretože mu predali balíček výhod bez upozornenia, čo ho to bude stáť.

Mnohí kážu evanjelium o spáse, ktorá je zadarmo, čo je úplná pravda, ale zabúdajú ľuďom zdôrazniť, že prídu o svoju slobodu. Keď hovorím o slobode, mám na mysli iba zdanlivú slobodu, pretože všetci, ktorí nežijú s Kristom, sú otrokmi hriechu. Áno, sú otrokmi, hoci veria, že sú slobodní.

Túto situáciu možno prirovnať k filmu *Matrix*. Film mi na DVD priniesol môj najstarší syn a potom sme ho spolu pozerali ako rodina. Paralely, ktoré som v ňom našiel, ma fascinovali.

Hlavnému hrdinovi v tomto filme položia zaujímavú otázku: „Ako by si spoznal rozdiel medzi snom a realitou bez toho, aby si sa zo sna prebudil?“¹ Vo filme ľudia vytvorili umelú inteligenciu, ktorú nazvali jednoducho stroje. Stroje prevezmú moc nad planétou, ale ľudia sa proti tomu vzbúria. Súboj o moc sa skončí zničením zeme a víťazstvom strojov. Tie zistia, že môžu prežiť, ak využijú elektrickú energiu generovanú ľudským telom, preto vytvoria obrovskú ilúziu, aby ľudí donútili slúžiť im. Svet stále vyzerá normálne (ako v 20. storočí), ale ľudské telá sú uskladnené v komorách na veľkých „farmách“ a ich mysle sú napojené na celosvetovú virtuálnu realitu nazývanú Matrix. To znamená, že sloboda ľudí je iba ilúziou, pretože v skutočnosti sú otrokmi strojov.

V tomto bode filmu sa zoznamujeme s vybranou skupinou mužov a žien, ktorým sa podarilo z Matrixu vyslobodiť a spoznať svoju pravú identitu. V reálnom svete, ktorý je inak bez života, vytvoria kolóniu s názvom Sion. Niektorí z nich znovu vstúpia do Matrixu, aby bojovali proti strojom a oslobodili ľudstvo. Boj je intenzívny a život neľahký, ale bojovníkom ide viac o skutočnú

slobodu než klamlivú. Radšej budú skutočne slobodní, aj keď s rôznymi životnými ťažkosťami, ako otrokmi žijúcimi v zdanlivom pohodlí.

Tu vidíme paralelu. Mnohí neveriaci vidia kresťanov ako otrokov, ktorí prišli o svoju slobodu, pričom samých seba považujú za slobodných. Pravda je však taká, že spútaní sú tí, čo nežijú s Kristom, podobne ako ľudské bytosti na „farmách“ zotročené strojmi. Oni sú otrokmi hriechu.

Byť kresťanom je ťažké

Spútaní nie sú len tí, ktorí nikdy nepočuli evanjelium a neveria mu, ale aj mnohí typickí „konvertiti“ tejto generácie. Vinní sme my, pretože sme nekázali o tom, že nasledovanie Krista niečo stojí. Mnohí sa domnievajú, že sú slobodní, ale v skutočnosti nie sú. O tom svedčí aj ich životný štýl.

Ježiš im odpovedal: „Ameň, ameň vám hovorím, že každý, kto činí hriech, je sluhom hriechu. A sluha nezostáva v dome na veky; syn zostáva na veky. Tedy keď vás Syn vyslobodí, budete skutočne slobodní“ (Ján 8:34-36; ROH).

Tieto slová sú potvrdením prirovnania so stromami a ich ovocím. Ak niekto hreší zo zvyku, je otrokom hriechu. Nie je synom, pretože jeho prirodzenosť sa nezmenila. Namýšľa si, že je slobodný, pretože sa modlil modlitbu spasenia, ale nevzdal sa svojich „práv,“ aby mohol nasledovať Ježiša. Dožaduje sa svojich slobôd (tých falošných) a zároveň všetkých výhod spasenia. Nemôže mať však oboje!

Ako sme už povedali, novoobrátení začnú žiť svoje „znovuzrodenie“ s radosťou, nadšením a horlivosťou, pretože je to pre nich niečo osviežujúce a nové. Ich nepremenená prirodzenosť sa však postupne prejaví, a to v kresťanských kruhoch a zahalená do jazyka a životného štýlu evanjelia. Preto je to také klamlivé.

Nová zmluva nás pred takýmto falošným správaním varuje

ústami apoštola Pavla: „Uvedom si však, že v posledných dňoch nastanú ťažké časy“ (2.Tim. 3:1). My v tých posledných dňoch žijeme – o tom niet pochýb, pretože všetky proroctvá Písma svedčia o skorom Kristovom návrate. Apoštol Pavol predvídal, že byť kresťanom v našich časoch bude veľmi ťažké. Iné preklady používajú na popisanie našich časov slová *nebezpečné* a *brozné*. Prečo? Keď sa pozrieme na Pavlov život, vidíme, že narážal na silnú opozíciu: päťkrát mu vymerali tridsaťdeväť rán bičom, trikrát ho palicovali, raz kameňovali a roky prežil vo väzení. Kamkoľvek sa obrátil, stretol sa s obrovským odporom. Povedal však, že naša generácia kresťanov to bude mať ešte ťažšie! Prečo?

Uvádza takýto dôvod: „Ľudia budú sebeckí, budú milovať peniaze, budú chvastaví, namyslení, rúhači, neposlušní voči rodičom, nevďační, bezbožní, neláskaví, nelútostní, ohovárači, nezdržanliví, bezohľadní, bez lásky k dobru, zradcovia, nerozvážni, vylatovační, viac milujúci rozkoše ako Boha“ (2.Tim. 3:2-4).

Po prečítaní týchto veršov sa možno pýtate, čo sa nám Pavol snaží povedať. V čom sa jeho doba líšila od tej našej? Ľudia sa za čias apoštola Pavla správali rovnako: milovali seba, peniaze, boli bezbožní, neodpúšťali atď. Peter v deň Letníc dokonca vyhlásil: „Zachráňte sa z tohto zvráteného pokolenia!“ (Sk. 2:40). Prečo teda Pavol označil našu generáciu za tú, ktorej bude najťažšie byť kresťanmi? Udáva aj dôvod: „Budú sa tváriť pobožne, ale silu (pobožnosti) budú popierať“ (2.Tim. 3:5; ECAV).

Teraz už chápete, prečo je v súčasnosti ťažké byť kresťanom: (z iných statí Nového zákona vieme, že) mnohí budú o sebe tvrdiť, že sú *znovuzrodenými* alebo *spasenými kresťanmi*, ale nedovolia, aby kríž usmrtil ich starý život. Radikálne sa nerozhodli vzdať svojich práv, aby mohli nasledovať Ježiša. Úprimne budú veriť, že On je ich Spasiteľom, ale budú na Jeho strane iba preto, že od Neho niečo očakávajú, nie kvôli Nemu samému. To možno prirovnať k žene, ktorá sa za muža vydá kvôli peniazom. Možno sa za neho vydala z

lásky, ale nie z tej správnej lásky. Mnohí ľudia tohto typu hľadajú Pána iba preto, aby získali spásu, dostali sa do dobrej spoločnosti a získali úspech v tomto živote a vstup do neba po smrti. Úprimne veria, že On je ich Spasiteľom, ale nikdy Mu neodovzdali vládu nad svojimi životmi.

Pavel pokračuje tým, že o týchto „veriacich“ hovorí, že „sa stále učia, a nikdy nemôžu spoznať pravdu“ (v. 7). Chodia na bohoslužby, zúčastňujú sa malých skupiniek a iných stretnutí, počúvajú Slovo Božie, no chýba im premena.

Nejasné hranice

Problémom sú nejasné hranice. Predstavme si človeka, ktorý o sebe tvrdí, že je znovuzrodeným kresťanom, používa kresťanský slang, má priateľov medzi veriacimi a s nadšením sa zúčastňuje na zhromaždeniach, ale jeho charakter sa nezmenil - stále hľadá iba vlastné záujmy. Takýto človek sa v podstate nevedomky stáva podvodníkom šíriacim okolo seba klamstvo. Iní kresťania ho začnú považovať za „normu“ a riadia sa ňou, hoci nežije v súlade s Božím štandardom. V Pavlových časoch boli veriaci v stálom nebezpečenstve života. Ak sa niekto prihlásil k Ježišovi, jeho život sa okamžite ocitol v ohrození.

Pavel v 2. Timoteovi 3 pokračuje ďalej: „Ty si však mňa nasledoval v učení a správaní, v úmysloch a vernosti, v zhovievavosti, láske a trpezlivosti, v prenasledovaniach a utrpeniach, ktoré ma postihli v Antióchii, Ikónii a Lystre. Čo to boli za prenasledovania, ktoré som znášal! A zo všetkých ma Pán vytrhol. A všetci, ktorí chcú pobožne žiť v Kristovi Ježišovi, budú prenasledovaní, ale zlí ľudia a podvodníci sa budú vzmáhať v zlom; budú zvádzať a budú zvädzaní“ (2. Tim. 3:10-13; ECAV).

Apoštol Pavol to povedal jasne. Timotej mu nedôveroval iba na základe toho, čo Pavol učil, ale presvedčil ho najmä svojím životom, v ktorom ho vpred poháňala predstava večnosti.

V týchto veršoch nehovorí o vypočutých modlitbách, nadprirodzených daroch či výnimočnej schopnosti kázať Božie Slovo. Na tieto svoje črty ale neupozorňuje – skôr poukazuje na svoj životný štýl. To bol a ešte stále je ten rozhodujúci faktor.

Ďalej hovorí, že „zlí ľudia a podvodníci“ budú úspešní. Všetci vieme, že zlým ľuďom sa treba vyhýbať, ale najnebezpečnejší sú práve podvodníci, ktorých vonkajšie správanie nie je v súlade s ich vnútrom. Vyhlasujú sa síce za kresťanov, ale v ich životoch nevidno premieňajúcu moc Božej milosti. Podľa apoštola Pavla títo nebudú iba zvädzať iných, ale sami podľahnú klamstvu.

Postava Podvedeného z nášho alegorického príbehu to dokonale vystihuje. Tento mladík bol aktívnym študentom, tvrdil o sebe, že je oddaným Jalynovým nasledovníkom a úprimne veril, že ho kráľ prijme. Väčší dôraz kládol na slovné vyjadrenie oddanosti Jalynovi než na život, ktorý by o nej svedčil. Podvedený sa teda nielen sám dal zviesť, ale zvädzať aj iných. Svojím životným štýlom klamal nielen dievčatá, s ktorými spával, ale posolstvom svojho života ovplyvnil aj iných študentov.

Možno sa spýtate: Mohol natoľko ovplyvniť svojich spolužiakov, hoci nebol učiteľom? Áno, pretože životný štýl hovorí hlasnejšie ako slová. Študenti endelskej školy, ktorí boli verní Jalynovi, museli bojovať, aby sa nedali ovplyvniť silnou osobnosťou Podvedeného. Tí, ktorí neboli dostatočne silní, podľahli jeho vplyvu.

Pred takýmto zápasom nás nevaroval iba Pavol, ale viacerí pisatelia Novej zmluvy. Apoštol Júda hovorí:

„Milovaní, keďže sa všemožne snažím písať vám o našom spoločnom spasení, nútený som vám napísať a napomenúť vás, aby ste bojovali za vieru, odovzdanú raz navždy svätým.“

(Júda 3; ECAV)

Všimnite si naliehavosť jeho slov. Chcel písať o úžasných veciach, ktoré sú dôsledkom spásy, ale musel sa venovať iným otázkam. Svojich čitateľov povzbudzoval k boju za svoju vieru. O aký boj išlo? Apoštol ho vysvetľuje takto:

„Lebo votreli sa niektorí ľudia, o ktorých platí už dávno napísaný výrok: Bezbožní, ktorí zneužívajú milosť nášho Boha na výstrednosti a zapierajú jediného Panovníka a nášho Pána Ježiša Krista.“

(Júda 4; ECAV)

Ide o boj proti vplyvu ľudí, ktorí prekrútili Božiu milosť, aby ospravedlnili svoj hriešny životný štýl. Ich útoky sú oveľa škodlivejšie ako otvorené prenasledovanie cirkvi. Títo ľudia sú nebezpečnejší ako zákony odporujúce biblickým princípom akými sú napríklad zákony legalizujúce potraty, užívanie marihuany a homosexuálnych manželstiev, či vyučovanie evolúcie v školách. Ich dosah je silnejší než vplyv rôznych kultov či falošných náboženstiev. Majú fatálny dopad!

Možno sa pýtate, ako to súvisí s ľuďmi v cirkvi, keďže Júda hovorí o ľuďoch, ktorí odmietli, alebo popreli Ježiša Krista. Dnes by také niečo človek nemohol urobiť bez toho, aby ho nevyhlásili za zboru. Myslíte si ale, že v apoštolovej dobe boli kresťania zraniteľnejší? Pozorne si prečítajte citované verše. Takíto jednotlivci vklznú do kresťanských kruhov *nepozorovane*. Ani za čias Júdu, ani dnes by sa nikto nemohol počas bohoslužby postaviť a nahlas sa zrieknuť Ježiša Krista bez toho, aby si to nikto nevšimol. Ako sa teda zriekajú Pána Ježiša? Odpoveď nachádzame v inej knihe Novej zmluvy. „*Tvrdia, že poznajú Boha, ale skutkom to popierajú*“ (Tít. 1:16; dôraz pridaný autorom). Krista zapierajú svojím životným štýlom, nie slovami. Tvrdia, že poznajú Boha, Ježiša prijali za svojho Pána, ale ich skutky svedčia o niečom inom. Nezabudnite, že neklamú len iných, ale aj seba samých, pretože sa úprimne považujú za kresťanov.

Pravá Božia milosť

Apoštol Júda hovorí, že títo ľudia prekrúčia zvesť o Božej milosti. V týchto posledných dňoch je to veľmi časté, pretože im to umožnili naše kázne. Učili sme, že milosť je ako Božia ochrana, ktorá prikrýva našu neposlušnosť. V cirkvi sa často stretnete s takýmto myslením: „Viem, že nežijem tak, ako by som mal, ale Bohu vďaka za Jeho milosť.“ To je vážne klamstvo. Písmo nehovorí, že milosť je veľká náplasť, ale *Božia prítomnosť v nás, ktorá nás posilňuje v plnení toho, čo od nás vyžaduje pravda.*

Mnohí učia, že milosť je nezaslúžená Božia priazeň. Áno, milosť je Božou priazňou, ktorú si nemožno ani získať, ani zaslúžiť. Dáva nám silu poslúchať a dôkazom toho, že sme ju skutočne prijali, je náš životný štýl. Ak poslúchame Božie Slovo, naším životným štýlom potvrdzujeme skutočnosť, že milosť je v našom živote realitou. Práve preto apoštol Jakub hovorí:

„Tak aj viera: Ak sa nedokazuje skutkami, sama osebe je mŕtva. Ale niekto povie: Ty máš vieru, ja mám skutky. Ukáž mi svoju vieru bez skutkov a ja ti ukážem vieru zo svojich skutkov. Ty veríš, že je jeden Boh, a dobre robíš. Ale aj démoni veria, a trasú sa.“

(Jk. 2:17-19)

Jakub pomenúva veľkú medzeru vo vyučovaní dnešných kazateľov, ktorí vyťahujú verše typu: „Ver v Pána Ježiša a budeš spasený ty aj tvoj dom“ (Sk. 16:31). Keby k spásu stačilo iba veriť, že Boh existuje, potom by aj démoni boli spasení, pretože veria v Boha. To je absurdné! Apoštol Jakub dodáva, že démoni sa trasú. Majú pred Bohom väčší strach ako mnohí, ktorí o sebe tvrdia, že veria, ale chýbajú im príslušné skutky poslušnosti.

Dôkazom toho, že sme spasení milosťou Ježiša Krista, je zmenený životný štýl. Preto apoštol Ján hovorí:

“Podľa toho vieme, že sme Ho poznali, keď zachováваме Jeho prikázania. Kto hovorí: Poznám Ho, ale nezachováva Jeho prikázania, je klamár a niet v ňom pravdy. Ale kto zachováva Jeho slovo, v tom sa Božia láska stala naozaj dokonalou. A podľa toho poznávame, že sme v Ňom. Kto hovorí, že zostáva v Ňom, má žiť tak, ako žil On.”

(1.Jána 2:3-6; ECAV)

Ján dôrazne hovorí: dôkazom toho, že skutočne poznáme Ježiša Krista, je dodržiavanie Jeho prikázaní. Ten, kto o sebe tvrdí, že pozná Krista, ale nezachováva Jeho slovo, je klamár vzdialený od pravdy, aj keď sa vyzná v Božom Slove. Preto apoštol Ján povedal: „Deti moje, toto vám píšem, aby ste nehrešili. Ale ak niekto zhreší, máme obhajcu u Otca, Ježiša Krista, spravodlivého.“ (1.Jána 2:1-2; ECAV, dôraz pridaný autorom).

Všimnite si, že Ján nehovorí: „Deti moje, toto vám píšem, že *keď* niekto zhreší, máme *u Otca Obhajcu*.” Nenapísal nič také, pretože naším cieľom je nehrešiť. Máme silu Božej milosti, tak, že sa na život môžeme pozeráť Kristovým pohľadom (a tiež kráčať tak ako On), pretože sme oslobodení od vplyvu hriechnej prirodzenosti. Ak však hriechu podľahneme, máme Obhajcu.

Veriaci sa môže tešiť z toho, že dostal schopnosť správne slúžiť Bohu. „A tak keďže prijímame neotrasiteľné kráľovstvo, zachovávajme si *milosť* a pomocou nej *slúžme* Bohu s úctou a bázňou, *aby sme sa mu páčili*“ (Žid. 12:28; dôraz pridaný autorom).

Tak to teda je. Milosť nám dáva silu slúžiť Bohu tak, aby sme sa Mu páčili. Prečo mnohí nekážu celé evanjelium, iba jeho časť? Áno, spása je nezaslúženým darom. To je pravda, ale často zabúdame dodať, že jediný spôsob, ako spásu získať, je vzdať sa všetkého a prijať Ježišovu vládu nad svojím životom. Vtedy dostaneme silu žiť v súlade s Jeho prirodzenosťou.

Apoštol Peter o tom píše: „Milosť a pokoj nech sa rozhojňuje medzi vami poznávaním Boha a Ježiša, nášho Pána! Ako nám Jeho božská moc v poznaní Toho, ktorý nás povolal svojou slávou a cnosťou, darovala všetko potrebné pre život a zbožnosť, obdarujúc nás vzácnymi a veľkými zaslúbeniami, aby sme nimi mali účasť na božskej prirodzenosti a ušli porušeniu, ktoré je vo svete pre žiadostivosť” (2.Pt. 1:2-4; ECAV).

Všimnite si, že poznaním Ježiša Krista sme dostali *milosť*, ktorá je *božskou mocou*, aby sme mali všetko, čo potrebujeme pre nábožný život v súlade s *Božou prirodzenosťou*. Takto sme boli vykúpení zo skazy, ktorá vstúpila do sveta prostredníctvom Adama a rozšírila sa sebeckými túžbami ľudí búriacimi sa proti Bohu. Nedovoľte, aby vás ktokoľvek slovom alebo skutkom odradil od toho, aby ste žili Božou prirodzenosťou, ktorú ste prijali. Apoštol Pavol hovorí:

„Zjavila sa totiž Božia milosť prinášajúca spásu všetkým ľuďom, ktorá nás vychováva, aby sme sa zriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a žili v týchto časoch rozvážne, spravodlivo a nábožne, a očakávali blažené splnenie nádeje a príchod slávy veľkého Boha a nášho Spasiteľa Ježiša Krista. On vydal za nás seba samého, aby nás vykúpil z každej neprávosti a aby si očistil svoj vyvolený ľud, ktorý sa horlivo usiluje o dobré skutky. Toto hovor, takto napomínaj a karhaj so všetkou naliehavosťou. Nech tebou nikto nepohŕda.“

(Tít. 2:11-15)

Božia milosť nás vedie k zrieknutiu sa bezbožnosti a svetských žiadostí a k tomu, aby sme žili rozvážne, spravodlivo a nábožne. Učitelia nás poučajú, aj povzbudzujú a presne tak v našich životoch pôsobí Božia milosť. Všimnite si, že toto máme učiť. Pavol pokračuje: „Verná to reč, a žiadam si, toto neustále zdôrazňuj: aby tí, čo uverili Bohu, snažili sa konať dobré skutky. To je dobré a užitočné ľuďom“ (Tít. 3:8; ECAV; dôraz pridaný autorom).

Božia milosť nás vedie k tomu, aby sme vynikali v konaní dobrých skutkov. Milosť sme pred spasením nepoznali a rovnako ju nemali ani starozmluvní svätci. Milosť je Božím darom, daným prostredníctvom Ježiša Krista. Preto Ježiš povedal, že človek, ktorý v starozmluvnej dobe niekoho pripravil o fyzický život, bol považovaný za vraha odsúdeného na trest v pekle. Avšak v období, keď máme k dispozícii Božiu milosť, nám rovnaký trest hrozí za to, keď blížneho nazveme hlupákom, budeme mať voči iným predsudky, odmietneme niekomu odpustiť alebo prepadneme nenávisti (pozri Mt. 5:21-22). Pretože teraz máme vďaka milosti silu žiť podľa Božej prirodzenosti – vo vnútri aj navonok.

Neustále zdôrazňuj

Všimnite si, že v predošlých veršoch (Tit. 3:8) nám Písmo prikazuje *neustále* zdôrazňovať toto učenie. Počuli ste to? Moja skúsenosť je však taká, že tieto veci zaznievajú z kazateľníc iba *zriedkavo* a už vôbec nie dôrazne a neustále. Preto sme zabudli konať dobré skutky prostredníctvom Božej milosti. Nedostatok viery a poznania spôsobili, že moc, ktorá je v nás, drieme. Naša viera, vďaka ktorej máme prístup k milosti, musí zostávať aktívna prostredníctvom verbalizovania našich presvedčení. Apoštol Pavol hovorí: „Kiežby sa tvoja účasť na spoločnej viere prejavila v tom, že spoznáš, čo všetko dobré môžeme urobiť pre Krista“ (Filem. 6).

Ak túto pravdu nebudeme zdôrazňovať, stratíme zo zreteľa pravdu. Jasne to vidieť v slovách pisateľa Listu Židom:

„Preto musíme dávať o to väčší pozor na to, čo sme počuli, aby sme sa neodchýlili od správneho smeru. Veď ak už slovo povedané skrze anjelov bolo záväzná a každý priestupok a neposlušnosť dostali spravodlivú odplatu, ako unikneme my, keď zanedbáme takúto veľkú spásu, ktorú začal ohlasovať Pán a potvrdili nám ju tí, čo ho počuli?“
(Žid. 2:1-3)

Ak neustále zdôrazňujeme tieto veci, nestratíme zo zreteľa večnosť a nenecháme sa unášať nesprávnym smerom.

V detstve som chodieval na ryby. Keď som sa spolu s mojimi spoločníkmi sústredil na lovenie, vlny nepozorovane uniesli náš čln ďaleko od brehu. Keď sme po trištvrte hodine konečne zdvihli hlavy, nevedeli sme zistiť, kde sa nachádzame. Prúd nás odniesol preč, pretože sme sa sústredili na iné veci – na lovenie rýb.

To sa mnohým vypomstilo, keď lovili ryby na riekach a nechali sa uniesť k smrtiacim vodopádom. Nespočetne veľa ľudí zomrelo vo vodopádoch pretože sa nechali uniesť prúdom zo svojho pôvodného miesta.

To isté platí o zásadných otázkach večnosti. Ak Boh hovorí, že tieto veci máme neustále zdôrazňovať, nezabúdajme na ne. Prečo nekladíme dôraz na to, že Boh nám svojou milosťou umožňuje žiť zbožný život poslušnosti?

Zistil som, že prvotná cirkev to robievala. Keď som si preštudoval spisy cirkevných otcov, zistil som, že ich učenie by mnohým dnešným kresťanom pripadalo cudzie. Cirkevní otcovia však nešli proti Písmu; verili, že skutky sú dôležitým dôkazom našej spásy. Pozrime si niekoľko príkladov.

Prvým autorom, ktorého budem citovať, je Polykarp (r. 69-156), biskup cirkvi v Smyrne a spoločník apoštola Jána. V pokročilom veku ho zatkli a upálili. Napísal: „Mnohí túžia vstúpiť do tejto radosti (spásy), vedia, že spasení sme milosťou, nie zo skutkov.“² Takýto výrok by evanjelikáli všeobecne prijímali, pretože kladieme dôraz na to, že spásu nezískavame na základe dobrých skutkov. Veriacim však napísal aj toto: „Ten, ktorý Ho vzkriesil z mŕtvych, vzkriesi aj nás, ak budeme plniť jeho vôľu, dodržiavať prikázania a milovať to, čo On miluje, chrániac sa pritom každej nespravodlivosti.“³

Takéto slová dnes z kazateľníc zaznievajú len zriedkavo. Všimnite si slovo „ak.“ Polykarp tvrdí, že ak máme mať podiel na vzkriesení veriacich, musíme plniť Božiu vôľu a dodržiavať jeho prikázania. O chvíľu si ukážeme, že Ježiš Kristus kázal to isté.

Druhý muž, ktorého budem citovať, je Klement Rímsky (r. 30-100), spoločník apoštola Pavla a Petra a biskup rímskej cirkvi. Napísal: „Ospravedlnenie nepochádza z nás samých, z našej zbožnosti, ani z dobrých skutkov. Ale z tej viery, skrze ktorú Všemohúci Boh ospravedľňuje všetkých ľudí.“⁴

Toto je tiež jeden zo všeobecne prijímaných výrokov v dnešnej cirkvi. Klement však napísal veriacim aj toto: „Je nutné, aby sme veriacich vyzývali ku konaniu dobrých skutkov. On nás totiž varuje: Hľa, Pán príde čoskoro a jeho odplata s Ním, aby odplatil každému podľa jeho skutkov (Rim. 2:6-10).“⁵

Možno práve preto počas súdneho procesu apoštol Pavol povedal: „Preto, kráľ Agrippa, nebol som neposlušný nebeskému videniu, lež som hlásal najprv tým, čo sú v Damasku, potom v Jeruzaleme aj v celej judskej krajine, i pohanom, aby sa kajali, obrátili k Bohu a *konali skutky hodné pokánia*“ (Sk. 26:19-20, dôraz pridaný autorom). Keďže Pavol zdôrazňoval túto pravdu, je pochopiteľné, že tak robil aj jeho spoločník Klement Rímsky.

Ďalším z ranokresťanských autorov, na ktorého chcem poukázať, je Klement Alexandrijský (r. 150-200). Bol vedúcou osobnosťou cirkvi v egyptskej Alexandrii a venoval sa vzdelávaniu nových veriacich. O neveriacich napísal: „Aj keď teraz konajú dobré skutky, po ich smrti z nich nebudú mať žiadne výhody, ak im chýba viera.“⁶

Aj s týmto citátom by evanjelikálni kresťania ochotne súhlasili. V predošlých kapitolách sme aj my poukázali na to, že aj keby neveriaci vykonali veľa dobrých skutkov, nezaručí im to vstup do Božieho kráľovstva, pretože spása je z Božej milosti. Klement však napísal aj tieto riadky:

„Každý, kto spozná pravdu a vyniká v konaní dobrých skutkov, dosiahne odmenu večného života... niektorí ľudia správne chápu, že Boh poskytuje nevyhnutnú silu (na spásu). Ale ak skutkom vedúcim k spásu pripisujú iba malý význam, nedostatočne sa pripravujú na získanie predmetu svojej nádeje.“⁷

Mnohí si možno pomyslia: *Zdá sa, akoby títo autori vôbec nečítali Novú zmluvu.* Čítali. Josh McDowell vo svojej knihe *Dôkazy, ktoré vyžadujú rozhodnutie* píše, že Klement Alexandrijský použil vo svojom diele 2 400 citátov z 24 kníh Novej zmluvy. To isté platí aj o ostatných autoroch. Musím však konštatovať, že mnohé kresťanské knihy, ktoré dnes nájdeme v kníhkupectvách, obsahujú iba málo odkazov na Písmo. Môže to byť tým, že sme sa nechali odvieť od správneho smerovania a nezdôrazňovali to, čo je skutočne podstatné?

Naše neúplné evanjelium

Žiaľ, najradšej citujeme verše ako: „Ak ústami vyznávaš Pána Ježiša a v srdci veríš, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený“ (Rim. 10:9; ECAV). Potom ľuďom povieme, že stačí odrecitovať zázračnú modlitbu a „budú v suchu.“ Prečo však vynechávame Ježišove slová: „Prečo ma oslovujete: Pane, Pane, a nerobíte to, čo hovorím?“ (Lk. 6:46). Ako sme už povedali, oslovenie „Pán“ znamená Najvyšší majster a nesie v sebe význam vlastníctva. Ježiš v podstate hovorí: „Nevolajte ma Majster, ak svoj život držíte vo vlastných rukách. V takom prípade bude lepšie, ak ma oslovíte 'Veľký prorok' alebo 'Učiteľ' a nebudete klamať samých seba.“

Vráťme sa znovu k Ježišovým slovám, ktorými sme otvorili túto diskusiu: „Nie každý, kto mi hovorí: Pane, Pane! vojde do nebeského kráľovstva“ (Mt. 7:21a).

Povedali sme už, že nie každý, kto Ježiša oslovuje titulom *Pán*, príde do neba. Z toho vyplýva, že nebo si nezaistíme recitovaním „modlitby spasenia.“ Moja otázka potom znie: „Pane, kto teda vojde do nebeského kráľovstva?“ Jeho odpoveď znie nasledovne: „Ten, kto plní vôľu môjho Otca, ktorý je v nebesiach“ (Mt. 7:21b).

To je zaujímavé, pretože Polykarp použil takmer tie isté slová. Takže nestačí iba vyznať Ježiša ako svojho Pána, treba aj plniť vôľu nebeského Otca. A Jeho vôľu dokážeme splniť jedine prostredníctvom milosti, ktorú nám dáva vtedy, ak sa zriekneme svojho života a prijmemo Ho za svojho Pána. Vyznať Ho je jednoduché, ale úplne sa podriaďiť Jeho vláde je omnoho ťažšie.

Vypočujte si teraz, prečo na to kladiem taký dôraz:

„Mnohí mi povedia v ten deň: Pane, Pane, či sme v tvojom mene neprorokovali? Nevyháňali sme v tvojom mene démonov? Nerobili sme v tvojom mene mnoho mocných činov? Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odídte odo mňa, páchatelia nepravosti!”

(Mt. 7:22-23)

Koncom 80. rokov 20. storočia mi Boh dal videnie obrovského zástupu ľudí – takého veľkého, že som nevidel jeho koniec. Bolo to more ľudstva. Vedel som, že v ňom nie sú ani ateisti, ani vedomí hriešnici, ani stúpenci iných náboženstiev, ale veriaci kresťania. Tento dav predstúpil pred súdnu stolicu a očakával, že z Ježišových úst zaznie: „Vstúpte do radosti svojho Pána.” Namiesto toho nad nimi zaznel rozsudok: „Odídte odo mňa, páchatelia nepravosti“ (Mt. 7:23).

Na ich tvárach som spozoroval totálny šok a zdesenie. Viete si predstaviť, ako sa cítili, keď sa celý čas mylne spoliehali na istotu spasenia? Viete si predstaviť, aké to bolo, vypočuť si rozsudok o večnom pekelnom ohni, keď verili, že pôjdu do neba? A nikdy sa nezbavia myšlienky, že ich kazatelia a pastori brali ich večnosť na ľahkú váhu?

Je priestor na to, aby sme v zboroch naháňali počty nových členov tým, že zamlčíme Ježišove napomenutia? Už chápete, prečo

máme kázať celú pravdu, nie iba pozitíva a výhody? Áno, výhody sa nám páčia a treba o nich hovoriť, ale nie na úkor zanedbávania príkazov a výstrah Písma!

Spomínam si, že som na istej konferencii vyhlásil: „Nechcem, aby mi v súdny deň niekto vykričal do tváre, že som mu nepovedal úplnú pravdu. Nechcem mať ruky poškrvené jeho krvou.“

Po prednáške ma vyhľadal istý pastor. Na prvý pohľad bol rozhorčený. Bol vlastne úplne našťvaný. Povedal mi: „Ako ste sa opovážili použiť proti nám pastorom teológii Starej zmluvy? Ja nebudem mať ruky poškrvené krvou ľudí za to, že som nehlásal celé evanjelium.“ Zjavne rád kázal o pozitívnych aspektoch evanjelia a konfrontujúcim pasážam Božieho Slova sa vyhýbal.

Povedal som mu: „Pane, pozrite sa, čo Pavol povedal vedúcim zboru v Efeze.“ Potom som otvoril svoju Bibliu a vyzval som ho, aby z nej prečítal tieto verše: „Preto vám v dnešný deň slávnostne vyhlasujem, že nemám vinu na tom, ak niekto neprijme Pána Ježiša, lebo som nikdy neušiel pred svojou povinnosťou zvestovať vám celú Božiu vôľu“ (Sk. 20:26-27; BOT, dôraz pridaný autorom).

Šokovane na mňa civel s otvorenými ústami. „Nikdy predtým som si tento verš nevšimol,“ vyhlásil. Náš rozhovor ďalej pokračoval v priateľskom duchu. Povedal som mu, že ak chceme každého človeka priviesť k zrelosti v Kristovi, musíme nielen učiť, ale aj varovať (pozri Kol. 1:28). Ako znie to varovanie? Nenechať sa odviešť od pravdy klamstvami podvodníkov, ktorí klamú samých seba a mnohých odvádzajú od spravodlivosti.

Apoštol Pavol strávil v Efeze dosť času, ako vidieť zo Skutkov 20. Efežanov mal veľmi rád a Duch Svätý mu zjavil, že ich znovu uvidí až v nebi. Predstavte si, ako opatrne by ste volili slová, keby ste vedeli, že sa naposledy prihovárate tým, ktorí sú pre vás ako deti. Pavol im na rozlúčku povedal:

„Dávajte pozor na seba a na celé stádo, v ktorom vás Svätý Duch ustanovil za biskupov, aby ste pásli Božiu Cirkev, ktorú si získal vlastnou krvou. Ja viem, že po mojom odchode vniknú medzi vás draví vlci a nebudú šetriť stádo. Ba aj medzi vami samými povstanú ľudia, čo budú učiť nesprávne učenie, aby strhli učeníkov za sebou. Preto bdejte a pamätajte, že som tri roky vo dne v noci neprestával so slzami napomínať každého z vás.“

(Sk. 20:28-31; BOT)

Ako možno prekrútiť pravdu? Je to možné slovami, ale najpravdepodobnejšie skutkami. Všimnite si, že Pavlovi na tom natoľko záležalo, že ich neprestal vystríhať dňom, ani nocou. Apoštol znovu opakuje, aby sme zdôrazňovali to, čo je podstatné.

Boh lásky a spravodlivosti

V našej alegórii ste si iste všimli šok a agóniu Podvedeného. Pri opise miesta zatratenia sa vám zatajil dych a predstava, že odsúdení tam budú musieť stráviť 125 rokov v neznesiteľnej horúčave a bez prístupu svetla a čerstvého vzduchu, vás vydesila. To však nie je nič v porovnaní s tým, čomu budú musieť čeliť ľudia, ktorí sa na to miesto večných múk dostanú preto, lebo sme im nekázali celé evanjelium.

Určite si spomínate, že kráľ Jalyn bol milujúci a spravodlivý. V jeho rozsudkoch bola zjavná láska, ktorá nemohla dopustiť, aby do kráľovstva Affabel vstúpil človek ovládaný skazenou prirodzenosťou temného kniežaťa Dagona. Keby to bol dovolil, kontaminoval by celé mesto vrátane jeho obyvateľov. Jeho láska však chráni nevinných.

Jalynova spravodlivosť zároveň neumožnila, aby niekto s Dagonovu prirodzenosťou dostal menší trest za svoju neposlušnosť ako samotné temné knieža. Preto všetci, ktorí sa rozhodli

nenasledovať Jalyna, museli ísť na miesto zatratenia. Ani Božia láska nemôže vpustiť do večného mesta niekoho so satanovou prirodzenosťou. Keby Satana a jeho prívržencov odsúdil na večnosť v Ohnivom jazere, ale urobil by výnimku tým, ktorí žili pod satanovou nadvládou a zachovali si jeho prirodzenosť, konal by nespravodlivo. Každý, kto sa o prirodzenosť delí s diablom, bude odsúdený na večnosť v Ohnivom jazere. Boh je a vždy bude milosrdný a spravodlivý a Jeho sláva bude známa po celej zemi.

DISKUSNÉ OTÁZKY:

2. ČASŤ: 4.-5. KAPITOLA

1. Považovali ste pred prečítaním tejto časti večný súd za jednu zo základných doktrín, ktorej kresťan musí rozumieť? Čo sa stane, keď činíme učeníkov bez toho, aby sme sa skutočne ponorili do tejto témy?
2. Mnohí kresťania neradi iným hovoria o realite pekla, pretože sa boja, že im budú pripadať negativistickí alebo súdiaci. Hovorenie o týchto témach je ale v podstate prejavom zľutovania. Ako by mohli veriaci (ako jednotlivci a v rámci celého zboru) osloviť túto tému tak, aby sa to dialo v láske?
3. Ako by ste vysvetlili vzťah medzi vierou a ovocím (alebo skutkami)? Ak je spasenie dar, prečo je to, čo robíme, relevantné vo vzťahu k tomu, čomu veríme?
4. V piatej kapitole sme hovorili o tom, že máme tendenciu hovoriť o zaslúbeniach evanjelia bez toho, aby sme pri tom spomenuli dopad, ktorý má rozhodnutie nasledovať Ježiša na život daného človeka. Prečo je život v podriadenosti Ježišovmu panstvu dokonca bohatší než ten, kde si len užívame duchovné „čerešničky“ bez toho, aby sme zmenili spôsob svojho života?
5. Zamyslíte sa nad všetkým, čo ste sa doposiaľ naučili o spasení, súde a dopade, ktorý majú naše životy už teraz na našu večnosť. Ako myšlienky o milosti z piatej kapitoly ovplyvňujú váš pohľad na tieto témy do budúcnosti?

3. ČASŤ

6. KAPITOLA

VEĽKÉ ODPADNUTIE OD BOHA

„Kto však vytrvá do konca, bude spasený.“
(Mt. 24:13)

Teraz sa dostávame k pravdám, ktoré v príbehu ilustruje Dvojtvárný a Zbabelá. V istom období svojho života úprimne nasledovali Jalyna, avšak jeden z nich ho nenasledoval so správnymi motívmi a ten druhý sa nakoniec trvalo odvrátil od jeho ciest. Obidvaja skončili zle.

„Čítame to, čomu veríme“ alebo „Veríme tomu, čo čítame.“

Zistil som, že niektoré pravdy, ktorými sa budeme v tejto kapitole zaoberať, sú medzi istými evanjelikálmi kontroverzné. Podrobným skúmaním Písma však možno všetky rozpory odstrániť. Skôr, než začneme skúmať, čo Biblia hovorí o Dvojtvárnom a Zbabelej, chcem vás poprosiť, aby ste nasledujúce strany čítali s otvoreným srdcom a myslou.

Jednou z najväčších prekážok, ktorá ľuďom bráni spoznať Božiu vôľu, je skutočnosť, že keď čítajú Písmo, platí o nich, že *čítajú to, čomu veria*, namiesto toho, aby *verili tomu, čo čítajú*. Prvý prípad (keď čítame to, čomu veríme) nastáva vtedy, keď pravdu vnímame pokrivenou optikou. K jej pokriveniu dochádza nesprávnym poznaním, ktoré získavame od iných ľudí, z vyučovania kazateľov alebo na základe vlastných predsudkov o Bohu. To je veľmi nebezpečné, pretože nás to môže zvieŕť do bludu. Príklad pokriveného pohľadu na Boha nachádzame v Jóbovi.

Nedávno som vzal do ruky Bibliu a skôr, než som ju otvoril, Duch Svätý mi povedal: „Nalistuj si Jóba a začni čítať od 32. kapitoly.“

Okamžite som si našiel príslušnú kapitolu a zistil, že ide o začiatok Elíhuovej reči.

Neprehliadnime pozadie tohto príbehu. Jóbov pohľad na Boha začal rapídne upadať v dôsledku tragédií, bolesti a nešťastia, ktoré ho postihlo. Boha vnímal prostredníctvom tejto skúsenosti namiesto toho, aby Ho prosil o múdrosť (pozri Jak. 1:2-8). Z troch Jóbových priateľov sa vyklfli pochybní samozvaní teológovia, ktorí sa pokúšali interpretovať Jóbovo utrpenie. Tým však jeho situáciu ešte zhoršili. Nedokázali nájsť spôsob, ako vyvrátiť priateľovo pomýlené zmýšľanie, a tak ho odsúdili.

Elíhú, najmladší z mužov, dlho čakal, kým si vypočul troch predošlých rečníkov. Keď sa mu zdalo, že už nemajú čo povedať, ujal sa slova: „Pozrite, čakal som na vaše slová, počúval som vaše mudrovanie, kým vy ste hľadali slová, dával som na vás pozor. A hľa, niet nikoho, kto by podvrátil Jóba, kto by z vás odpovedal na jeho reči. Nevravte teda: Našli sme múdrosť, nech ho premôže Boh, nie človek!“ (Jób 32:11-13; ECAV).

Elíhú pokračoval tak, že pokarhal všetkých ostatných. Povedal: „Má On odplatiť podľa tvojej mienky, lebo si to zavrhol?“ (Jób 34:33a; KAT). Ako výstižne sa vyjadril o chybe, ktorá je dnes medzi kresťanmi veľmi rozšírená. Jedným z koreňov pomýlenej teológie v našich zboroch je skutočnosť, že *Božie Slovo interpretujeme na základe svojich skúseností; namiesto toho, aby sme Božiemu Slovu umožnili zjaviť nám pravdu!* Elíhú nerozprával na základe ľudskej múdrosti či teológie formovanej udalosťami, skúsenosťami a predsudkami, ale bez toho, aby neoprávnene manipuloval pravdou, hovoril čisté Božie Slovo. Prečítajme si, čo sa stalo, keď dohovril:

„Boh odpovedal Jóbovi z búrky: Kto moje plány chce zatemniť tu slovami bez zmyslu? Opáš si bedrá ako udatný muž; pýtať sa budem a ty mi odpovedz!“

(Jób 38:1-3; BOT)

Keď Božie Slovo filtrujeme cez svoje skúsenosti, názory iných ľudí a predsudky o tom, aký je Boh, zatemňujeme pravdu a bránime ľuďom, na ktorých máme vplyv, aby ju spoznali. Preto sa Boh hneval na Jób a jeho priateľov a aj na nás, keď nesprávnym spôsobom prezentujeme Jeho plány. Bránime ľuďom, aby poznali pravdu! Hospodín v ďalších štyroch kapitolách zjavoval Jóbovi svoje Slovo. Keď skončil, Jób skrúšene odvetil:

„Viem, že tvoja moc je bezhraničná, čo si zaumieniš, všetko urobíš. A ja som zastieral tvoje plány nerozumnými rečami. Hovoril som o veciach, ktorým nerozumiem, o veciach čudasných, nad moje chápanie. Prosím ťa, vypočuj ma teraz, keď hovorím, keď sa budem pýtať, ty ma poučíš! Dosiaľ som ťa poznal iba z počutia, ale teraz ťa vidím na vlastné oči. Preto odvolávam všetko a kajám sa v prachu a v popole.“

(Jób 42:2-6; BOT)

Všimnite si, že Jób hovorí, že v minulosti poznal Boha iba z toho, čo mu o Ňom povedali iní, ale teraz Ho videl na vlastné oči. Tieto jeho slová obsahujú úžasnú pravdu. Písmo hovorí, že keď na Neho *hľadíme* (nie keď o Ňom *počúvame*), meníme sa od slávy k sláve (pozri 2.Kor. 3:18). On je živým Božím Slovom a hľadieť na Neho znamená poznať Ho. Zmena v živote človeka nastáva až vtedy, keď mu je *zjavená* pravda. Keď pochopíme Božie Slovo, vykrikneme: „Už vidím, už chápem!“ V tom okamihu nám Boh osvecuje srdcia a premieňa ich na svoju podobu.

Presne táto duchovná pravda viedla aj apoštola Pavla k nasledovnej modlitbe: „Preto aj ja... neprestávam za vás ďakovať, keď vás spomínam vo svojich modlitbách, aby vám Boh nášho Pána Ježiša Krista, Otec slávy, keď ho poznávate, dal Ducha múdrosti a zjavenia, aby *osvietil oči vášho srdca*“ (Ef. 1:15-18, dôraz pridaný autorom). Jób bol zrazu osvietený ako nikdy predtým, hoci; aj pred nešťastím, ktoré ho postihlo, žil pobožným životom. Teraz však Boha spoznal novým spôsobom.

Keď Boh dohovoriť s Jóbom, obrátil sa k Elífazovi, jednému z Jóbových priateľov, a povedal: „Môj hnev vzplanul proti tebe a tvojim dvom spoločníkom, lebo ste nehovorili o mne správne” (Jób 42:7).

Boh neberie na ľahkú váhu, keď o Ňom hovoríme nesprávne, pretože tým zatemňujeme pravdu a prekrúcame Jeho spravodlivosť. Preto ma udivuje, že ľudia tak často kážu veci, ktoré nie sú podložené Písmom. To mi naháňa strach. Ako môžeme spoznať pravdu, ak nie sme ochotní prijať radu a napomenutie?

Keď som dočítal Jóba, Pán mi povedal niečo, čo mi dalo odpoveď na mnohé otázky: „Všimol si si, že som sa na scéne neobjavil, kým Jób a jeho priatelia o mne hovorili nesprávne? Zjavil som sa až vtedy, keď niekto vstal a povedal pravdu!”

Žasol som nad týmito slovami a začal som o nich premýšľať. Potom som Ho znovu počul: „Preto mnohí jednotlivci, zbory a denominácie nezažívajú moju prítomnosť a moc. Nehlásajú moje čisté Slovo, ale prefiltrované interpretácie a myšlienky, podobne ako Jóbovi priatelia. Svojimi nemúdrymi slovami zatemňujú moju pravdu.“

Ak chceme spoznať realitu Božej prítomnosti a moci, musíme hľadať pravdu bez toho, aby sme si ju prispôbovali. Preto ak budeme ďalej spoločne skúmať Písmo, nedovoľte, aby vaše predsudky, pomýlená teológia, skúsenosti alebo okolnosti prekrútili to, čo Boh jasne povedal. Hľadajte Ho v zjavenom Božom Slove, aby vám objasnil svoje zámery.

Nasledovanie Krista kvôli zisku

Pohovoríme si najprv o osude Dvojtvárneho. Začneme tým, že sa vrátíme k Ježišovým slovám, ktorými sme sa zaoberali v predošlej kapitole: „Mnohí mi povedia v ten deň: Pane, Pane, či sme v tvojom mene neprorokovali? Nevyháňali sme v tvojom mene démonov?

Nerobili sme v tvojom mene mnoho mocných činov? Vtedy im vyhlásim: Nikdy som vás nepoznal. Odídte odo mňa, páchatelia neprávostí!“ (Mt. 7:22-23).

Grécke slovo pre *nepravosť* (anomia) znamená konať v rozpore s Božím zákonom (alebo vôľou). Jednoducho povedané, znamená to nepodriaďovať sa Božej autorite.

Ježiš použil slovo nepravosť v spojení s páchaním (praktizovaním), čo naznačuje, že nejde o osoby, ktoré pravidelne padajú, ani o nováčikov vo viere, ktorí bojujú proti svojej neposlušnosti. Ide skôr o ľudí, ktorí žijú v protiklade s tým, čo Boha teší, ale prehliadajú to a ospravedlňujú svoje správanie. To platí o zvedených ľuďoch, akým bol Podvedený, a neverných, akým bol Dvojtvárný. Zástupy takýchto ľudí si vypočujú rozsudok, ktorý im bude v duši znieť po celú večnosť v krajine zatratených. Tieto Pánove výstrahy neprehliadajme, ani neberme na ľahkú váhu.

Pozrime sa podrobnejšie na druhú skupinu, ktorej Ježiš adresoval citované slová. Z Božieho kráľovstva budú vykázani aj takí ľudia, ktorí *v Ježišovom mene* vyhánali zlých duchov. O koho vlastne ide? Môže ísť o ľudí, ktorí používajú Ježišovo meno len na to, aby vyhnali démonov, ale s Pánom ich nič iné nespája? Odpoveď nájdeme v knihe Skutkov:

„Niektorí potulní židovskí exorcisti sa pokúsili vyzvať meno Pána Ježiša nad tými, čo boli posadnutí zlými duchmi, a hovorili: “Zaklínam vás skrze Ježiša, ktorého hlása Pavol.” Robili to siedmi synovia istého Skevu, židovského veľkňaza. Ale zlý duch im povedal: “Ježiša poznám a o Pavlovi viem, ale kto ste vy?” A človek, v ktorom bol zlý duch, sa na nich vrhol, dvoch z nich sa zmocnil a tak ich doriadil, že z toho utiekli nahí a doráňaní.“

(Sk. 19:13-16; BOT)

Títo exorcisti nedokázali v Ježišovom mene vyhnať démona! Príbeh teda vyjadruje dôležitú pravdu: na vyhánanie zlých duchov nestačí poznať Ježišovo meno, človek musí mať hlboký vzťah s tým, komu patrí. Taký človek musí byť Ježišovým nasledovníkom a služobníkom a nebyť ako tí, o ktorých sme hovorili v predošlej kapitole.

Možno si pomyslíte: *Ale Ježiš povedal, že ich nikdy nepoznal; ako potom mohli v Jeho mene vyhánať zlých duchov a konať zázraky? Ako je to možné?*

Sú takí, ktorí skutočne prijali Ježiša do svojho života, ale iba z čisto sebeckých dôvodov: aby získali výhody plynúce zo spasenia. Nikdy však nespoznajú Božie srdce, pretože chcú iba jeho moc a požehnanie. Apoštol Pavol varuje takýchto ľudí, ktorí „majú zvrátenú myseľ. Sú to ľudia, ktorým chýba pravda a domnievajú sa, že zbožnosť je prostriedok obohatenia“ (1.Tim. 6:5).

Títo ľudia hľadajú Ježiša iba pre vlastný prospech a ich služba je motivovaná ziskuchtivosťou, nie láskou. Ježiš ich nebude poznať, pretože čítame: „Ak však niekto *miluje Boha*, toho *Boh pozná*“ (1.Kor. 8:3, dôraz pridaný autorom).

Sloveso *poznať* neznamena o danej osobe iba vedieť, veď Boh pozná všetkých a všetko. Je predsa vševediaci! Poznať zahŕňa intimitu. Výborne to vystihuje rozšírený preklad Biblie (Amplified Bible): „Ak niekto skutočne miluje Boha [s vášnivou úctou, ochotnou poslušnosťou a vďačným uznaním Jeho požehnaní], toho pozná Boh [ako človeka, ktorý je hodný *blízkeho vzťahu* s Ním a lásky a ktorého Boh vlastní].“

Ježiš povie v súdny deň veľkému zástupu: „Nikdy som vás *nepoznal*.“ Takže tých, ktorí Boha nemilujú (čo je zjavné, keďže Mu nepreukazujú poslušnosť, oddanosť a vďačnosť), ani Otec, ani Ježiš dôverne *nepoznajú* aj napriek tomu, že sa k Nemu obrátili, aby boli

spasení. Milovať Ježiša znamená odovzdať Mu celý život. Už viac nežijeme pre seba, ale pre Neho.

Príkladom toho je Judáš. Chodil s Ježišom a na prvý pohľad by sa mohlo zdať, že Boha miloval. Opustil predsa všetko, čo mal, aby putoval po kraji so svojim Majstrom. Judáš vytrval napriek prenasledovaniu a zostal s Ježišom, aj keď mnohí z Jeho učeníkov odišli (Ján 6:66). Vyháňal démonov, uzdravoval chorých a kázal evanjelium (pozri Lk. 9:1).

Judášove pohnútky však od začiatku neboli správne. Nikdy sa nekajal zo svojich sebeckých motívov a jeho charakter poznáme podľa výrokov ako: „Čo mi *dáte*, ak...?“ (Mt. 26:15). Klamal a podlizoval sa (Mt. 26:25) a bral peniaze zo spoločnej pokladnice učeníkov (Ján 12:4-6). Nikdy dôverne nepoznal Pána, hoci v Jeho spoločnosti strávil tri a pol roka. Preto Ježiš povedal: „Nevyvolil som si vás azda Dvanástich? No jeden z vás je diabol. Povedal to o Judášovi, synovi Šimona Iškariotského. Ten ho totiž mal zradiť -- jeden z Dvanástich“ (Ján 6:70-71).

Existuje mnoho ľudí, podobných Judášovi, ktorí kvôli službe veľa toho obetujú, dokonca vyháňajú démonov, uzdravujú chorých, kážu evanjelium, veria Bohu, ale nikdy nepoznali Ježiša intímny spôsobom, pretože to všetko robili zo sebeckých dôvodov, nie z lásky k Bohu. Toto je dokonalý opis Dvojtvárneho z alegórie. Nasledoval Jalyna, pretože mu imponoval vplyv a moc, ktoré tým získal. Jeho pohnútkou nebola láska k Jalynovi.

Na takýchto ľudí čaká najprísnejší trest. Ježiš o Judášovi povedal: „Syn človeka síce ide, ako je o ňom napísané, ale beda človeku, ktorý zradza Syna človeka. Pre toho človeka by bolo lepšie, keby sa vôbec nebol narodil“ (Mt. 26:24). Náboženským vodcom, ktorí Bohu slúžia pre zisk a v Pánovom mene využívajú ľudí vo svoj prospech, Ježiš hovorí: „Preto vás postihne prísnejší súd“ (Mt. 23:14). Takíto muži a ženy sa ocitnú v najtemnejšej časti pekla podobne ako Dvojtvárny.

Vzdali sa spásy

To, o čom sme práve hovorili, dokonale popisuje Dvojtvárneho z našej alegórie. Ako to ale bolo so Zbabelou? Zbabelá síce mala skutočný vzťah s Jalynom, ale nevydržala až do konca. Písmo popisuje aj takéto prípady. Začnime u proroka Ezechiela:

„Ak sa však spravodlivý človek odvráti od svojej spravodlivosti a pácha zlo nasledujúc všetky ohavnosti, ktoré pácha bezbožník, môže to robiť a zostať živý? Zabudne sa na všetky jeho dobré skutky, ktoré konal. Za svoju spreneveru, ktorou sa spreneveril, a za svoj hriech, ktorý spáchal, za tie zomrie.“

(Ez. 18:24; BOT)

V prvom rade si všimnime, že Boh hovorí o *spravodlivom* človeku, nie o takom, ktorý si spravodlivosť iba *namýšľa*. Niet pochyb o tom, že nejde o oklamaneho človeka, ani podvodníka, o ktorých sme už hovorili v predošlej kapitole.

Pán tvrdí, že na všetky dobré skutky tejto osoby *sa zabudne*. Keď Boh na niečo zabudne, ako keby sa daná vec nikdy nestala. Boh zabúda na naše hriechy a vzdáva ich od nás tak ďaleko, ako je od seba vzdialený východ a západ, a hádže ich na morské dno. Sám o tom vyhlasuje: „Pretože sa zľutujem nad ich nepravosťami a na ich hriechy si viac nespomeniem“ (Žid. 8:12). Hospodin zabúda na naše hriechy, keď prijmeme Ježiša za svojho Pána. Diabol sa pokúša obviňovať nás, ale Boh povedal, že si na ne už nespomenie. Takže v Jeho mysli je to tak, ako keby sme nikdy neboli zhrešili.

Platí to však aj opačne. Keď Pán vyhlasuje, že zabudne na spravodlivé skutky, znamená to, že si na ne už nespomenie, keďže sa vzťah medzi Ním a danou osobou skončil.

Pozrime sa teraz bližšie na to, čo Písmo hovorí o veriacom človeku, ktorý sa odvráti od spásy. Apoštol Jakub napísal:

„Bratia moji, keď niekto z vás zblúdi od pravdy a ak ho potom niekto obráti, nech vie, že kto vráti hriešnika z jeho bludnej cesty, zachráni jeho dušu od smrti a zakryje množstvo hriechov.“

(Jk. 5:19-20)

Kľúčom k pochopeniu je už samotné oslovenie „*Bratia moji*, keby niekto z *vás...*“. Jakub sa neprihováraľ ľuďom, ktorí si o sebe iba namýšľali, že sú kresťanmi, ale *veriacim*, ktorí opustili cestu pravdy. V pasáži je takýto brat nazvaný *hriešnikom*. To neznamená, že prišiel o znovuzrodenie, ale že hreší zo zvyku a potrebuje sa vrátiť k poslušnosti. Jakub tvrdí, že ak človek dobrovoľne zotrúva na bludnej ceste, výsledkom bude smrť jeho duše. To tvrdí aj autor knihy Príslovia: Človek, čo *zblúdil* z cesty múdrosti, (čoskoro) bude v ríši mŕtvych spočívať.“ (Prís. 21:16; KAT, dôraz pridaný autorom).

Príslovia ukazujú, že večným príbytkom mužov alebo žien, ktorí *zblúdia* z Božej cesty a nevrátia sa k spravodlivosti, bude ríša mŕtvych, teda Hádes a napokon aj Ohnivé jazero.

Kniha života

Kniha života sa v Novej zmluve spomína osemkrát. Apoštol Pavol a Ján tvrdia, že všetci, ktorí večnosť strávia s Ježišom, sú v nej zapísaní. Naše mená do nej zapísali v okamihu znovuzrodenia. Spomeňte si na svedectvo mladej Efrosyne zo 4. kapitoly. Keď toto grécke dievča odovzdalo život Ježišovi, Boh Otec zapísal jej meno do knihy života a vo videní jej povedal: „Vitaj v rodine!“ Apoštol Pavol napísal bratovi vo viere: „Aj teba, verný spolupracovník, prosím, pomáhaj im, veď ony sa so mnou borili za evanjelium spolu s Klementom a s ostatnými mojimi spolupracovníkmi, ktorých mená sú v knihe života“ (Filip. 4:3; KAT).

Platí to aj opačne: všetci, ktorých mená nie sú zapísané v knihe života, budú zatratení. Počujte, čo hovorí kniha Zjavenia: “A koho nenašli zapísaného v knihe života, bol zvrhnutý do ohnivého jazera” (Zj. 20:15; KAT).

Apoštol Ján zdôrazňuje, že do večného mesta vstúpia iba „tí, čo sú zapísaní v Baránkovej knihe života” (Zj. 21:27). Ostatní sa ocitnú v zástupe mŕtvych.

Ježiš sa v 3. kapitole Zjavenia prihovára cirkevnému spoločenstvu - nie mestu, ani skupine bludárov, či uctievačov falošných bôžikov. Nie, prihovára sa tým, ktorí patria Pánovi, a varuje ich: „Kto zvíťazí, bude oblečený do bieleho rúcha a jeho meno *nevymažem* z knihy života“ (Zj. 3:5; dôraz pridaný autorom).

Všimli ste si slovo *vymazať*? Vaše meno môže byť z knihy života *odstránené* iba vtedy, ak v nej už bolo zapísané. V knihe života sú iba mená tých, ktorí sa znovuzrodili vierou v Ježiša Krista. Neveriaci ani oklamani, ktorí nikdy nekráčali s Pánom, nebudú v knihe zaznačení, preto z nej ich mená nemôžu byť vymazané. Ježiš sa v citovaných veršoch prihovára „členom rodiny.“

Znepokojivá vízia

Žil raz jeden muž, ktorý verne pôsobil v duchovnej službe takmer sedemdesiat rokov v dvadsiatom storočí. Jeho vplyv na cirkev bol monumentálny: bolo vytlačených viac ako 65 miliónov výtlačkov jeho kníh a jeho školu absolvovalo viac ako 20-tisíc študentov.

O tejto téme písal v jednej zo svojich kníh. V roku 1952 sa mu zjavil Ježiš a odhalil mu určité pravdy evanjelia. Vo videní sa mu ukázala manželka istého pastora, ktorú poznal. Žena podľahla klamstvu, že svoje schopnosti a krásu márne v službe Bohu. Dlhý čas v sebe živila myšlienky na slávu, popularitu a bohatstvo, ktoré by mohla získať vo svete. Nakoniec podľahla, opustila svojho manžela a vybrala sa hľadať úspech, po ktorom zatúžila.

Pán výslovne povedal tomuto služobníkovi: „*Táto žena bola mojím dieťaťom.*“ Potom mu prikázal, aby sa za ňu *nemodlil*. Nasledujúci rozhovor pochádza priamo z jeho knihy:

„Pane, čo sa s ňou stane?“ opýtal sa.

„Večnosť strávi v krajine zatratených, kde bude plač a škrípanie zubami,“ odpovedal mi. Z videnia bolo zjavné, že zostupuje do pekla. Počul som jej strašný krik.

„Pane, táto žena bola Tvojím dieťaťom, plná Tvojho Ducha a súčasťou služby, a teraz mi zakazuješ modliť sa za ňu? Nerozumiem tomu!“

Pán mi pripomenul nasledujúci verš Písma: „Keď niekto vidí svojho brata páchať hriech, ktorý nevedie k smrti, nech prosí a Boh mu dá život: totiž tým, čo páchajú hriech, ktorý nevedie k smrti. Jestvuje aj hriech, ktorý vedie k smrti. O takom nehovorím, aby sa za neho prosilo“ (1.Ján 5:16).

Odpovedal som Mu: „Pane, vždy som veril, že hriech, o ktorom sa v tomto verši hovorí, je fyzická smrť a že ten človek bude spasený aj napriek tomu, že zhršil.“

„Písmo však nehovorí o fyzickej smrti,“ upozornil ma Pán. „Keď si prečítaš celú 5. kapitolu 1. Jánovho listu, pochopíš, že tu ide o duchovný život a duchovnú smrť. Hovorí sa v nej o veriacom, ktorý môže smrteľne zhršit', preto som ti povedal, aby si sa za ňu nemodlil. Táto žena totiž spáchala hriech, ktorý vedie k smrti.“

„To narúša moju teológiu, Pane. Vysvetli mi to, prosím.“ (Niekedy potrebujeme zmeniť svoju teológiu, pokiaľ nie je v súlade so Slovom.)

Lebo nie je možné, aby tí, čo už raz boli osvietení a okúsili nebeský dar, tí, čo sa stali účastníkmi Ducha Svätého a okúsili utešenú reč

Božiu i silu budúceho veku, a potom predsa odpadli - aby tí boli znova privedení k pokániu, keď na svoju škodu znova križujú Syna Božieho a vystavujú Ho posmechu” (Žid. 6:4-6; ECAV).¹

V tomto citáte je niekoľko zaujímavostí. Po prvé, človek musí byť osvietený a zakúsiť nebeský dar. Po druhé, musí byť naplnený Duchom Svätým. Po tretie, musí poznať Božie Slovo a moc budúceho veku, teda duchovné dary, pomazanie atď. Zo zoznamu vyplýva, že nemôže ísť o nováčikov vo viere, ale o skúsených kresťanov.

Počas mojej dlhoročnej služby za mnou prišlo niekoľko ľudí, ktorí sa mi so slzami v očiach zdôverili, že v istom okamihu života povedali Pánovi, že Mu už nechcú slúžiť. Neskôr to oľutovali a kajali sa. Vždy, keď došli k tomuto citátu a niekoľkým podobným, zmocnil sa ich strach. Deti často z nevedomosti vyvedú nejakú hlúposť a Pán to vie. Autor Listu Židom však nehovorí o tých, ktorých viera je ešte len v plienkach, ale o zreých kresťanoch.

Aby som tieto ubolené duše upokojil, povedal som im, že keby boli spáchali hriech vedúci k smrti (ako o tom hovorí 1. Jánov list), nemali by túžbu vrátiť sa k Bohu. Skutočnosť, že túžili po vzťahu s Ježišom, kajali sa a prinášali dobré ovocie, znamená, že ich Duch Svätý priviedol späť. Keby boli odišli natrvalo (ako žena z videnia toho služobníka), netúžili by po intímnom živote s Ježišom, ani po svätosti.

Ježiš povedal, že táto žena bola pravým Božím dieťaťom. Služobník, ktorý napísal toto svedectvo, vyrástol v zbore, v ktorom neverili, že človek môže prísť o spásu; spoliehali sa na istotu spasenia. Preto sa vyjadril, že to narúša jeho teológiu. Keďže táto žena bola Božím dieťaťom, jej meno bolo zapísané v knihe života. Nevydržala však a natrvalo sa vrátila k svetskému životu, preto jej meno vymazali. Rozhodla sa navždy odísť od Boha. Nezaradila sa medzi tých, ktorí zvíťazia. Z toho dôvodu autor Listu Židom hovorí, že pre takúto osobu už niet návratu. Teraz je teda *dvakrát mŕtva*.

Kedysi bola mŕtva vo svojich hriechoch, potom zdedila večný život, no potom zase zomrela v hriechoch, keď natrvalo odišla od Boha (pozri Júda 12).

Keď sa človek dostane do takéhoto stavu, nemôže sa opäť znovuzrodiť. V Liste Židom sa píše, že „nie je možné znova... viesť ich k pokániu“. Mnohí sa mýlia, ak sa domnievajú, že človek sa môže opätovne znovuzrodiť.

Dovoľte, aby som to zopakoval: Ak človek spácha takýto hriech, už netúži po pokání a vzťahu s Ježišom. K Ježišovi nás môže pritiahnuť iba Duch Svätý; ak raz odstúpi od pravého veriaceho pre jeho odpadlivosť (ako v prípade spomínanej ženy), už sa k nemu nevráti. Duch Svätý je trpezlivý a ľahko sa nevzdáva.

Mrákava tmy

Apoštol Peter vnáša do tejto témy viac svetla: “Ak teda tí, čo poznaním nášho Pána Ježiša Krista unikli skazenosti sveta...” (2.Pt. 2:20; BOT).

Po prvé, zastavme sa a preskúmame, komu sa Peter prihovára. Ak niekto unikol poškvrne sveta vďaka poznaniu Ježiša Krista, musel sa bezpochyby stať kresťanom. Nepôjde teda o podvodníka, o ktorom sme hovorili v predchádzajúcej kapitole – takí o sebe vyhlasujú, že Boha poznajú, ale v skutočnosti to nie je pravda – ide o človeka, ktorý unikol skaze sveta vďaka Ježišovej spásnej milosti. Z toho vyplýva, že apoštol Peter sa prihovára skutočne znovuzrodeným kresťanom.

Ďalej čítame:

“Znovu sa do nej zapletú a dajú sa premôcť, ich konečný stav je horší, ako bol prvý. Pre nich by bolo lepšie, keby neboli poznali cestu

spravodlivosti, ako ju poznali, a odvrátili sa od svätého prikázania, ktoré im bolo zverené. Stalo sa im to, čo hovorí pravdivé príslovie: Pes sa k tomu vrátil, čo vyvrátil a “Umyté prasa váľa sa v blate zasa.”

(2.Pt. 2:20-22; BOT)

Adresátmi Petrových slov sú kresťania, ktorí sa vrátili k otroctvu hriechu. Bolo by pre nich lepšie, keby nikdy neboli spoznali spasenie skrze Ježiša Krista. Natrvalo sa rozhodli pre radovánky, žiadosti a pýchu tohto života a vymenili to za poslušnosť a život vo svätosti.

Prečo je lepšie radšej nespoznáť cestu spravodlivosti? Odpoveď podáva apoštol Júda. Podobne ako Peter aj on píše o tých, ktorí sa odvrátili od spásy: „Beda im, pretože sa vydali Kainovou cestou, za úplatok sa nechali vtiahnuť do bludu Bileáma, až zahynuli v Korachovej vzbure” (Júda 11).

Kain, Bileám a Korach kedysi chodili s Bohom a dvaja z nich boli jeho služobníkmi. Kain sa prehrešil neposlušnosťou, Bileám láskou k peniazom a Kórach vzburou proti delegovanej autorite.

Júda pokračuje:

„Sú poškrvnou na vašich hodoch lásky, kde spolu s vami bez hanby hodujú a pasú sami seba; sú oblakmi bez dažďa hnané vetrom sem a ta, jesenné stromy bez ovocia, dvakrát odumreté a vykorenené; divoké morské vlny, vrhajúce ako penu vlastné hanebnosti; bludné hviezdy, pre ktoré je naveky pripravená mrákava tmy.“

(Júda 12-13)

Hody lásky boli večernou slávnosťou prvotnej cirkvi, na ktorej sa schádzali členovia zboru ako prejav ich blízkeho vzťahu s Bohom a medzi sebou navzájom. Hody lásky zvyčajne končili sviatosťou

eucharistie.² Teraz sa dostávame k alarmujúcej skutočnosti: nie každý, kto zanechá dar spásy, odíde z organizovanej cirkvi, ako to urobila žena vo videní toho služobníka. Preto sú takíto ľudia obzvlášť nebezpeční najmä pre kresťanov – začiatočníkov, pre ľudí so slabým svedomím a pre zranených ľudí.

Príkladom takého človeka je Kórach. Bol Áronovým pomocníkom, ale Mojžišovi aj Áronovi povedal: „Dovolili ste si príliš mnoho! Veď *všetci v celej pospolitosti sú svätí* a Hospodin je uprostred nich. Prečo sa vyvyšujete nad Hospodinovu pospolitosť?“ (4.M. 16:3; dôraz pridaný autorom). Jeho vplyv privodil smrť 250 vodcov a 14 700 členov izraelskej pospolitosti!

Júda poukazuje na to, že takíto odpadlíci (nazýva ich škvrnami) zostávajú v našich zboroch a majú falošný pocit istoty, že im nechýba milosť, v ktorej kedysi žili, ale svojím zvráteným štýlom života začali slúžiť vlastným žiadostiam a stratili bázeň pred Bohom. (Všimnite si, že Kórach tvrdil, že Boh je uprostred ľudu. Aj on žil v omyle, pretože na druhý deň sa zem otvorila a pohltilo ho peklo.)

Opadlíci tohto typu si zachovali kresťanský jazyk a priateľstvá s veriacimi, ale nebudú medzi tými, po ktorých sa Ježiš vráti. On si totiž príde po *nepoškrvenú* cirkev (pozri Ef. 5:27).

Apoštol Júda píše, že takíto ľudia *dvakrát odumreli*. Ako možno dvakrát zomrieť? Môže to znamenať, že raz boli mŕtvi v hriechu, potom prijali večný život znovuzrozením, ale opäť tragicky zomreli svojou nekajúcnosťou? Spomeňte si, čo Jakub vyhlásil o kresťanoch, ktorí odídu od pravdy a zotrávajú v tom biednom stave: ich duša *zomrie*. Ján hovorí, že veriaci sa môžu dopustiť hriechu, ktorý vedie k smrti. Obaja sa zmieňujú o človeku, ktorý je *dvakrát mŕtvy*.

Podľa Júdu je pre nich „*navěky pripravená mrákava tmy*.“ *Mrákava tmy* znamená najhorší večný trest. To je jasné aj z Ježišových slov, keď Pán hovorí o svojom druhom príchode a súde:

“Blahoslavení sluhovia, ktorých pán pri svojom príchode nájde bdiieť. Veru, hovorím vám: Opáše sa, posadí ich k stolu a bude ich obsluhovať... Ale keby si ten sluha v srdci povedal: “Môj pán voľajako nejde,” a začal by biť sluhov a slúžky, jesť, piť a opíjať sa, pán toho sluhu príde v deň, keď to najmenej čaká, a v hodinu, o ktorej nevie, oddelí ho a dá mu podiel medzi nevernými. Toho sluhu, ktorý poznal vôľu svojho pána, no nepripravil sa a nesplnil jeho vôľu, veľmi zbijú. Toho, ktorý ju nepoznal a urobil niečo, za čo si zaslúži bitku, menej zbijú.”

(Lk. 12:37; KAT)

Citované verše obsahujú veľa dôležitých právd. Poukážem aspoň na niektoré z nich. V prvom rade sa tu hovorí o *sluhovi*, nie o pohanovi alebo hriešnikovi. *Poznal pánovu vôľu*, ale konal v rozpore s ňou. To sa nevzťahuje na Nezávislého; on patrí do kategórie tých, ktorí nepoznali pánovu vôľu a ktorého *menej zbijú*. Netýka sa to ani Podvedeného, pretože hoci bol sluhom, Jalyn ho nikdy nepovažoval za skutočného sluhu. Človek, o ktorom tu Ježiš hovorí, je nazývaný *sluhom*, pretože dokonale chápal jeho vôľu, ale odišiel od svojho spasenia.

Všimnite si, že bil ostatných sluhov a slúžky, čo svedčí o tom, že iných využíval vo svoj prospech a potešenie. Žil iba pre prítomnosť: hodoval a opíjal sa. Celý svoj život slúžil iba samému sebe. Spomeňte si na apoštola Júdu, podľa ktorého títo odpadlíci prichádzajú na hody spolu s ostatnými veriacimi a bez hanby a strachu slúžia iba sami sebe. Všetky ich rozhodnutia – hoci niekedy vyzerajú vznešene – sú iba pre ich vlastný prospech.

Tento sluha dostal trest spolu s nevernými (nespasenými). Oni však dostali menej rán ako on, pretože na rozdiel od sluhu, nepoznali pánovu vôľu. Z toho vyplýva, že sa dočkal najprísnejšieho trestu v ohnivom jazere, kde navždy vládne mrákava tmy!

Horké neodpustenie

To sa jednoznačne týka Zbabelej a Dvojtvárneho. Zbabelá vedela, že Jalyn chce, aby odpustila, ale odmietla to. Rozhodla sa, že sa nad urážku zo strany Ohováračnej nepovznesie. Jej horkosť ju poškvrnila. Autor Listu Židom o tom píše: „Dbajte o to, aby nikto nepremeškal Božiu milosť, aby nevyrástol nijaký koreň horkosti, čo by spôsobil zmätok a mnohých nakazil“ (Žid. 12:15).

Štúdiom Písma a na základe dlhoročnej služby som prišiel na to, že najväčšou pascou, ktorá ľudí najviac vzdaluje od Boha, je neodpustenie! Ako sme to videli u Zbabelej, neodpustenie otvára dvere iným pochybným názorom a zlému správaniu.

Ježiš v 18. kapitole Evanjelia podľa Matúša rozpráva podobenstvo o kráľovi, ktorý sa rozhodol vysporiadať sa so svojimi dlžníkmi. Predviedli pred neho jedného, ktorý mu dlhoval 10-tisíc talentov. Talent nebol jednotkou meny, ale váhy. Používal sa na váženie zlata (2.Sam. 12:30), striebra (1.Král. 20:39) a iných kovov a komodít. V podobenstve sa hovorí o dlhu, preto môžeme predpokladať, že Ježiš má na mysli zlato alebo striebro. Dohodnime sa, že budeme hovoriť o zlate.

Jeden talent predstavoval približne 35 kilogramov. Bola to hmotnosť, akú dokáže uniesť jeden človek (2.Král. 5:23). 10-tisíc talentov by bolo 375 ton. Takže tento sluha dlhoval kráľovi 375 ton zlata. V čase písania tejto knihy sa cena zlata pohybuje okolo 1200 dolárov za uncu. Skúsme to prepočítať. To znamená, že v súčasnosti by sluhov dlh dosahoval výšku štrnástich miliárd dolárov! Takú obrovskú sumu dlžil ten sluha kráľovi! Ježiš chcel zdôrazniť, že sluha by nikdy nebol schopný dlh splatiť.

Kráľ prikázal, aby sluhu aj s rodinou predali a peniaze použili na splatenie dlhu. Muž padol kráľovi k nohám a prosil ho o milosť, ktorú mu panovník napokon udelil. Odpustil mu celú dlžobu. Kráľ z podobenstva predstavuje Boha Otca a sluha človeka, ktorý prijal

odpustenie hriechov prostredníctvom Ježiša Krista. Keď spáchame škodu, vzniká dlh. Určite ste už počuli vyhlásenia typu: „Za to mi zaplatí!“ Odpustenie vlastne znamená zrušenie dlhu, takže muž sa kráľovým odpustením zbavil dlžoby. Ďalej čítame: „Len čo ten sluha odišiel, stretol jedného zo svojich spolu-sluhov, ktorý mu bol dlžný sto denárov. Chytil ho, škrtil a volal: Vráť, čo si dlžen!“ (Mt. 18:28).

Denár bol dennou mzdou, a povedzme, že dnes by to bolo asi 100 dolárov. Takže približná výška jeho dlhu bola 10 000 dolárov, čo nie je zanedbateľná čiastka.

Podobenstvo pokračuje: „Spolu-sluha mu padol k nohám a prosil ho: Pozhovej mi a vrátim ti. Ten však nebol ochotný, ale odišiel a dal ho do väzenia, kým mu nesplatí dlžobu“ (Mt. 18:29-30). Muž, ktorému kráľ odpustil štrnásť miliárd dolárov, nebol ochotný odpustiť dlh svojmu kolegovi a rozhodol sa vymôcť ho od neho.

Uvedomme si, že náš dlh voči iným je, v porovnaní s tým, čo dlhujeme Bohu, zanedbateľný! Je to podobné ako pomer štrnásťmiliardového dlhu k desaťtisícovému dlhu. Nech sa k nám ľudia zachovali akokoľvek kruto, naše previnenia voči Bohu sú neporovnateľne väčšie. Možno máte pocit, že nikto netrpel tak ako vy; uvedomte si však, čo musel vytrpieť Ježiš. Bol to nevinný, nepoškvrnený Baránok, ktorý svojou smrťou na kríži vyplatil náš štrnásťmiliardový dlh!

Človek, ktorý nedokáže odpustiť, zabudol, aký veľký dlh odpustili jemu! Keď si uvedomíte strašnú smrť a večné muky, z ktorých vás Ježiš vykúpil, ochotne odpustíte druhým. Nemôže byť nič horšie, ako stráviť večnosť v ohnivom jazere! Tam niet úľavy, pretože červy tam nikdy neumierajú a oheň nezhasína. Tam by sme skončili, keby nám Boh neodpustil pre dokonalú obeť svojho Syna Ježiša Krista! Ak niekto nedokáže odpustiť, neuvedomuje si realitu pekla a nechápe Božiu lásku a odpustenie.

Podobenstvo pokračuje:

„Keď jeho spolu-sluhovia videli, čo sa stalo, veľmi sa zarmútili. Išli a oznámili svojmu pánovi všetko, čo sa stalo. Tu si ho pán zavolať a povedal mu: Ty zlý sluha, odpustil som ti celý dlh, pretože si ma prosil. Nemal si sa teda aj ty zľutovať nad svojím spolu-sluchom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?“
(Mk. 18:31-33)

Zdôrazňujem, že Ježiš v tomto podobenstve nemá na mysli neveriacich. Rozpráva o kráľových sluhoch, teda o znovuzrozených ľuďoch. Muž prijal odpustenie svojho veľkého dlhu (spasenie) a nazýva sa pánovým sluhom. Človek, ktorému nedokázal odpustiť, bol jeho *kolegom*. Z toho môžeme usúdiť, že sluha, ktorý odmietol odpustiť, bol veriaci.

Tu narážame na fascinujúcu skutočnosť: v ostatných podobenstvách sa ľudia museli pýtať na ich význam. V tomto prípade Ježiš ponúka vysvetlenie bez toho, žeby Ho oň niekto žiadal.

Podľa mňa to urobil preto, lebo si chcel byť istý, že ho každý pochopí. Vysvetlenie je nasledovné:

„Jeho pán sa rozhneval a odovzdal ho mučiteľom, dokiaľ nesplatí celú dlžobu. Tak aj môj nebeský Otec urobí vám, ak neodpustíte každý zo srdca svojmu bratovi.“

(Mt. 18:34-35)

Chcem poukázať na tri dôležité body. Po prvé, sluha, ktorý odmietol odpustiť, skončil v rukách mučiteľov. Po druhé, musel zaplatiť pôvodný dlh v hodnote 375 ton zlata. Po tretie, takýto trest vymeria Boh Otec každému „veriacemu,“ ktorý neodpustí svojmu bratovi.

Zamyslime sa hlbšie nad každým z týchto bodov. Slovo *mučiť* znamená spôsobovať extrémnu bolesť na tele alebo duši. V angličtine má toto slovo význam aj prekrúcať. Mučiteľ je osoba, ktorá mučenie vykonáva. Veriaceho, ktorý odmietne odpustiť, budú trýzniť zlí duchovia. *Mučitelia* dostanú povolenie spôsobovať mu bolesť duše aj tela. Modlil som sa za mnohých, ktorí nedokázali prijať uzdravenie, útechu ani vyslobodenie, pretože odmietli zo srdca niekomu odpustiť. Takýto postoj takmer vždy vedie k hnevu na Boha. Ak neodpustia a nebudú sa kajať, ich viera bude poškvrnená a čaká ich smrť.

Druhý bod, na ktorý chcem upozorniť, je, že sluha musel nakoniec pôvodný dlh zaplatiť. Pán od neho žiada nemožné! Ide o dlh, ktorý Ježiš zaplatil na Golgote. Možno vás to vydesí, ale toto povedal Ježiš v inej verzii podobenstva: „A keď sa chystáte *k modlitbám*, odpúšťajte, ak máte niečo proti niekomu, aby aj vám odpustil previnenia *váš Otec, ktorý je v nebesiach*” (Mk. 11:25; ECAV, dôraz pridaný autorom).

Všimnite si, komu sa Ježiš prihovára. Používa slová „váš Otec, ktorý je na nebesiach.” Boh nie je Otcom hriešnikov; pre hriešnikov je *Bohom*, pre veriacich *Otcom*. A navyše, hriešnici sa nemodlia. Je teda jasné, že sa prihovára Božím deťom. Pokračujme. „Ale ak vy neodpustíte, ani vám neodpustí previnenia váš Otec, ktorý je v nebesiach“ (Mk. 11:26; ECAV).

Je to také jasné, ako len môže byť. A to nás privádza ku tretiemu bodu: Ak odmietneme odpustiť, budeme musieť vyrovnáť nesplateľný dlh. Ježiš varuje, že v takom prípade nám náš nebeský Otec neodpustí previnenia a pošle nás do rúk mučiteľov. Stojí nám to za to?

Nehovoríme o človeku, ktorý sa vysporiadava s nejakou urážkou a prosí o silu, aby dokázal odpustiť, ale o niekom ako Zbabelá, kto tvrdošijne odmieta odpustiť. Spomeňte si, že v alegorickom príbehu

jej neodpustenie otvorilo dvere iným formám zla a ona nakoniec od Jalyna úplne odpadla. Vyplatilo sa jej to? Autor Listu Židom preto zdôrazňuje, aby sme skúmali svoje srdcia a zbavili sa každej horkosti, pretože pre ňu sa mnohí poškvrňujú.

Teraz budeme lepšie chápať Ježišove slová o cirkvi v posledných dňoch. Hovorí: „Vtedy sa mnohí *pohoršia*, budú sa navzájom udávať a nenávidieť... A pretože sa *rozmnoží nepravosť*, v mnohých vychladne láska. Kto však vytrvá do konca, bude spasený“ (Mt. 24:10, 12-13; dôraz pridaný autorom).

Všimnite si, že sa tu nehovorí o hŕstke ľudí, ale o *mnohých*, ktorí sa v posledných dňoch pohoršia. *Mnohí* - to nie je malé číslo. Pohoršenie (neodpustenie) povedie k nepravosti a v mnohých vychladne láska.

V gréčtine je na tomto mieste použité slovo *agapé*, ktoré opisuje Božiu lásku vyliatu do srdc kresťanov vo chvíli, keď prijmú spasenie. Ježiš nehovorí o tých, čo svoje kresťanstvo predstierajú, pretože oni nikdy neprijmú Božiu lásku opravdivo. Hovorí o skutočných veriacich, veď poznamenáva: „Kto však vytrvá do konca, bude spasený.“ Také niečo by nepovedal ani hriešnikovi, ani kresťanovi, ktorý nábožnosť iba predstiera, keďže oni ešte ani nezačali bežať svoj beh viery.

Odpadnutie od viery

Písmo varuje pred *odpadnutím od viery*, ktoré nastane medzi veriacimi v posledných dňoch. Apoštol Pavol hovorí: „Nech vás nikto nezvedie nijakým spôsobom. Veď *najprv* musí nastať *odpadnutie od Boha*“ (2. Tes. 2:3; dôraz pridaný autorom). A znovu predpovedá: „Duch však výslovne hovorí, že v posledných časoch niektorí *odpadnú od viery*“ (1.Tim. 4:1; dôraz pridaný autorom).

Prečo? “Lebo príde čas, keď ľudia neznesú zdravé učenie, ale nazhánajú si učiteľov podľa svojich chútok, aby im štekli uši. Odvrátia sluch od pravdy” (2.Tim. 4:3-4; BOT, dôraz pridaný autorom).

Všimnite si, že vo vyššie-spomínanom texte, apoštol Pavol hovorí, že ľudia „odpadnú od viery.“ Nehovorí o imaginárnej viere, ale o pravej viere v Ježiša Krista. Ak odpadnú, kedysi teda mali skutočnú vieru.

Doteraz sme sa venovali pisateľom Novej zmluvy, ktorí hovorili o tom, že veriaci odpadnú od viery. Teraz sa zameriame na spisy významných ranokresťanských autorov. Niektorí z nich boli spoločníkmi apoštolov, ktorí napísali Novú zmluvu. Ich texty priamo súvisia s tým, čo čítame v Písme.

„Usilujme sa teda o spravodlivosť, aby sme na konci boli spasení.“

Klement Rímsky³

„Dokonca aj človeku, ktorý počas života konal tie najzaslužnejšie dobré skutky, ale napokon sa spustil na cestu bezprávia, žiadny z jeho predošlých skutkov neosoží. Pretože v rozhodujúcom okamihu predstavenia opustil svoju rolu.“

Klement Alexandrijský⁴

„Niektorí ľudia si myslia, že Boh je povinný preukázať to, čo sľúbil, aj nehodným. Tak prevracajú Jeho štedrosť na otroctvo... Neodpadávajú azda potom mnohí z milosti? Neprichádzajú azda mnohí o tento dar?“

Tertulián⁵

„Človek môže mať získanú spravodlivosť, od ktorej je možné neskôr odpadnúť.“

Origenes⁶

„Tí, ktorí Ho neposlúchajú, tí, ktorých vydedil, prestali byť Jeho synmi.“

Irenej⁷

Keď ma niektorí počuli kázať na túto tému, povedali mi: „John, ty si arminián.“ Tento pojem označuje stúpenca teológie Jacoba Arminia, ktorý odmietol kalvínsku doktrínu o predestinácii a veril, že ľudská slobodná vôľa je zlučiteľná s Božou zvrchovanosťou.“⁸

Týmto ľuďom odpovedám jednoducho takto: „Nie som ani kalvinista, ani arminián, ale kresťan, ktorý verí, že Biblia je neomylné Božie Slovo.“ Jacob Arminius žil oveľa neskôr ako pisatelia Biblie a dokonca ako ranokresťanskí vodcovia, ktorých som vyššie citoval. Môžete teda týchto autorov nazvať arminiánmi? Očividne nie, pretože žili a písali dávno pred Arminiovým narodením. To, o čom píšem v tejto knihe, nie je záležitosťou osobného presvedčenia, ale je to pravda. A Boh varoval nás, ktorí veríme, veľmi jasne. Dajme si pozor, aby sme neboli závislí od myšlienkových prúdov, ale otvorili sa pravde Písma, ktoré vzniklo z vnuknutia Ducha Svätého: „Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na učenie, karhanie, nápravu a výchovu v spravodlivosti, aby Boží človek bol dokonalý a pripravený na každé dobré dielo“ (2.Tim. 3:16-17).

Je zaujímavé, že falošní vodcovia, ktorých Ježiš prísne karhal a napomínal, sa zhromažďovali do takýchto spolkov a učili sa v rovnakom duchu. Keď sa však pozrieme na Jána Krstiteľa, Ježiša alebo iných, ktorí hlásali pravdu, opakovane sa o nich hovorilo: „Učil ich totiž ako taký, čo má moc, a nie ako ich zákonníci“ (Mt. 7:29). Apoštol Pavol preto Títa poučil: „Tak uč, naliehavo presvedčaj a naprávaj, kde to treba, ako ten, kto má na to plné právo.“ (Tít. 2:15; NPK). A Timotejovi napísal: „Prosím ťa..., aby si zostal v Efeze a napomínal určitých ľudí, nech nešíria nepravé učenie“ (1.Tim. 1:3). Apoštol mu adresoval aj tieto slová:

„Hlásaj slovo, naliehaj v priaznivý i nepriaznivý čas, presviedčaj, karhaj, povzbudzuj so všetkou trpezlivosťou a ponaučením.“

(2.Tim. 4:2)

V Efezanom 6. kapitole Pavel prosí veriacich, nech sa zaňho modlia, „aby som mal odvahu hlásať ho [evanjelium], ako je moja povinnosť“ (Ef. 6:20; BOT). Toto sa dá považovať za spoločný menovateľ všetkých pravdivých Božích hovorcov. Ich autorita sa zakladá na Božom Slove. Neriadia sa osobnými pocitmi, myšlienkovými prúdmi či názorom väčšiny. Väčšina sa totiž môže myliť. Pamätajme, že Boh berie svoje slová vážne!

Chráňte sa pred pádom

Niektorí sa boja predstavy, že, je možné odpadnúť od milosti, ako o tom hovorí Písmo. „Prichádzajú za mnou celí prestrašení a hovoria: ‘Mysleli sme si, že máme istotu večného života.’“

Na to im odpovedám: „Určite áno! Máme istotu večného spasenia! Ježiš predsa povedal, že nestratí nikoho z tých, ktorých Mu dá Otec (Ján 18:9). Nikdy nás nezanechá, ani neopustí. Povedal však aj to, že ak od Neho odídeme, budeme zatratení.“ Takéto vyjadrenie vyvoláva na ich tvárach znepokojenie. Potom im poviem: „Ak skutočne milujete Ježiša Krista, prečo by ste mali niekedy chcieť od Neho odísť? Ak Ho skutočne milujete, nezapriete Ho!“

Ak milujete Boha, nebude pre vás problémom dodržiavať Jeho prikázania! Ak je však služba Bohu pre vás povinnosťou, sklzli ste do zákonníctva a s takýmto postojom sa Božie prikázania ťažko plnia. Bohu neslúžime preto, aby sme si získali Jeho uznanie; slúžime Mu z lásky!

Apoštol Júda hovorí, ako si lásku k Bohu udržať vždy sviežu, hoci sa v zbore vyskytol zlý kvas. Hovorí: „Udržujte sa v Božej láske a

očkávajúte milosrdenstvo nášho Pána Ježiša Krista pre večný život“ (Júda 21; dôraz pridaný autorom). Pána máme očakávať v každú chvíľu. Spomeňte si na to, že sluha, ktorý odpadol od spravodlivosti, neočakával návrat svojho pána. Túžme po Pánovi a hľadajme Ho, aby sa nám zjavil ešte viac, pretože „každý, kto má túto nádej v neho, očisťuje sám seba tak, ako je on čistý“ (1.Ján 3:3; dôraz pridaný autorom). Ján tu konkrétne hovoril o zjavení Ježiša Krista.

Keď Ho budete hľadať a žiť v spoločenstve s Duchom Svätým, nikdy neodpadnete od milosti. Takže neexistuje nič, čo by mohlo nami otriasť? Na konci Júdovho listu sa nachádza jedno z mojich najobľúbenejších biblických zasľúbení. Pán sľubuje tým, ktorí zotrávajú v láske k Bohu a ktorí hľadajú zjavenie Ježiša, toto:

“Tomu však, ktorý má moc uchrániť vás od hriechu a nepoškvrnených postaviť v plesaní pred svoju slávu, jedinému Bohu, nášmu Spasiteľovi, skrze Ježiša Krista, nášho Pána, sláva a veleba, vláda a moc pred všetkými vekmi i teraz i po všetky veky. Amen.”

(Júda 24-25; KAT)

Takto sa za vás modlím spolu s apoštolom Júdom!

7. KAPITOLA

ZÁKLADY

„[Nekompromisne] zbožný... má večný základ „
(Príslovia 10:25; ECAV)

Skôr, než sa vrátíme k alegórii o meste Affabel a k súdu a odmene pre Sebeckého a Láskavú, spomeňme si na citát, ktorý sme použili v 4. kapitole:

„Preto nechajme teraz začiatky učenia o Kristovi a venujme sa tomu, čo vedie k dokonalosti. Nekladme znova základy o pokání z mŕtvych skutkov a o viere v Boha, z učenia o krstoch, vkladaní rúk, zmŕtvychvstaní a o večnom súde.“
(Žid. 6:1-2)

Bez pevného základu o večnom súde a treste si nemožno vybudovať správny a zdravý život v Kristovi. Podobali by sme sa niekomu, kto chce bez základných vedomostí, akou je napríklad čítanie a písanie, študovať na strednej škole.

Prečo je to tak? Ak pozorne preštudujete evanjeliá, zistíte, že Ježiš hovoril o pekle častejšie ako o nebi. Robil to preto, aby v nás vybudoval pevný základ - bázeň pred Bohom. Uvediem príklad:

“Lebo čo ste povedali vo tme, bude počuť na svetle a čo ste pošepli v izbách do ucha, bude sa rozhlasovať zo striech. Vám, svojim priateľom, hovorím: Nebojte sa tých, čo zabíjajú telo a potom už nič viac nemôžu urobiť. Ukážem vám, koho sa máte báť. Bojte sa toho, ktorý keď zabije, má moc vrhnúť do pekla. Áno, hovorím vám: Toho sa bojte!”

(Lk. 12:3-5; BOT)

Jeho slová sú silné a presné. Správne chápanie večného súdu a trestu v nás zakoreňuje bázeň pred Hospodinom.

Vysvetlím vám to. Iba Boh môže človeka odsúdiť do pekla. To, čo sme hovorili potajomky, sa v súdny deň zjaví v plnom svetle, a to nielen naše slová, ale aj pohnútky, postoje a skutky. Bázeň pred Bohom nám pripomína, že pred Pánom nezostane nič skryté - dokonca ani tie najtajnejšie veci - a nič neunikne Jeho spravodlivému súdu. Ak to nechápeme, uveríme klamstvu, že Boh prehliada, alebo dokonca nevidí nepravosť. Podobne ako Podvedený, Zbabelá a Dvojtvárný, budeme sa utešovať nádejou na nebiblické milosrdenstvo, ktoré neexistuje. Môže sa stať, že sa pridáme k tým, ktorí v posledných dňoch odpadnú od zbožnosti a skončia v hriechu.

Ak niekomu chýba takýto základ, určite prepadne strachu z ľudí, a nakoniec bude slúžiť tomu, koho sa bojí. Ak máme bázeň pred Bohom, budeme Ho poslúchať, aj keď sa ocitneme pod tlakom; ak sa bojíme človeka, podriadime sa mu (a to najmä pod tlakom), a nakoniec začneme slúžiť vlastným telesným žiadostiam. Podľahnutie telu prináša so sebou vážne následky. Ak nechápeme večný súd a trest, bude nám chýbať istá dávka strachu pred Pánom, pretože Kristov súd je jedným z aspektov bázne pred Hospodinom. Apoštol Pavol hovorí:

„Všetci sa totiž musíme postaviť pred Kristovu súdnu stolicu, aby si každý odniesol odplatu podľa toho, čo vykonal, kým bol v tele -- či dobré, alebo zlé. Keďže poznáme bázeň pred Pánom, presviedčame ľudí.“

(2.Kor. 5:10-11)

Apoštol tu nehovorí o Súde pred veľkým bielym trónom (ktorý Ježiš spomína v Lukášovi 12), počas ktorého budú ľudia odsúdení do pekla. Hovorí o súde nad veriacimi, ktorým sa budeme zaoberať v nasledujúcej kapitole. Všimnite si, že Kristovu súdnu stolicu

stotožňuje s bážňou pred Pánom. Chce tým povedať, že bázeň pred Hospodinom nemožno oddeliť od súdu a teda je kľúčom k zdravému životu.

Vypočujte si slová proroka Izaiáša: „On bude istotou tvojich čias, bohatstvom spásy, múdrosti a poznania. Bázeň pred Hospodinom bude tvoj poklad” (Iz. 33:6).

Svätá bázeň je kľúčom k pevnému základu kresťanského života. Spomeňte si na Ježišovu predpoveď, že veľký zástup tých, ktorí v Jeho mene konali zázraky, napokon skončí vo večnom zatratení. Vzápätí vysvetlil, čo bolo príčinou ich úpadku - bol to ich základ. Svoje životy postavili na vratkých názoroch a presvedčeniach, ktoré nevydržali náporu životných búrok. Ježiš to popísal takto:

“Každý, kto počúva tieto moje slová a plní ich, podobný bude múdremu mužovi, ktorý si postavil dom na skale. A prišiel príval, privalili sa rieky, strhli sa vetry, oborili sa na ten dom, ale nepadol, lebo bol na skale založený. A každý, kto počúva tieto moje slová, a neplní ich, podobný bude mužovi-bláznovi, ktorý si postavil dom na piesku. A prišiel príval, privalili sa rieky, strhli sa vetry, narazili na ten dom i padol a jeho pád bol veľký.”

(Mt. 7:24-27; ECAV)

Tí, ktorí vydržali až do konca, vydržali životné búrky vďaka pevnému základu, ktorým je bázeň pred Pánom. Ona je pokladnicou Božích klenotov: Jeho spása, múdrosť a poznanie sú ukryté v nej.

Bázeň pred Pánom

Čo znamená bázeň pred Pánom? Ide o to, že sa Boha máme báť? Vôbec nie, veď ako by sme s Ním mohli mať dôverný vzťah, keby sme mali z Neho strach? Boh sa chcel zjaviť Izraelitom, aby mal

s nimi taký vzťah ako s Mojžišom, ale ľudia cúvli a nechceli sa k Nemu priblížiť. Mojžiš im povedal:

“Nebojte sa, lebo Boh vás prišiel skúšať, aby ste mali bázeň pred Ním, aby ste nehrešili.”

(2.M, 20:20; ECAV)

Zdá sa, akoby si Mojžiš odporoval. V skutočnosti však dáva do protikladu bázeň pred Pánom a strach z Boha. Človek, ktorý má z Boha strach, niečo pred Ním skrýva (spomeňte si, že keď Adam neposlúchol Boha v záhrade, skryl sa pred Ním). Na druhej strane človek, ktorý sa bojí Pána, nechce sa od Neho vzdialiť (chráni sa pred neposlušnosťou).

Prvou definíciou svätej bázne je báť sa odlúčenia od Boha. Pokročme ale ešte ďalej v porozumení toho, čo to znamená. Mať bázeň pred Bohom znamená teda vážiť si Ho, ceniť a rešpektovať Ho a mať Ho v úcte nad všetkými a všetkým. Znamená milovať to, čo miluje On, a nenávidieť to, čo On nenávidí. Čo je dôležité pre Neho, má význam aj pre nás a to, čomu On nepripisuje dôležitosť, ani nás nezaujíma. Ak budeme mať bázeň pred Pánom, budeme sa *chvieť pri Jeho Slove*, čo znamená, že Ho okamžite poslúchneme, aj keď to nebude dávať zmysel a bude sa to zdať nevýhodné. Prejavom bázne pred Pánom je *poslušnosť* voči jeho Slovu a prikázaniam.

Písmo hovorí, že bázeň pred Pánom je začiatkom múdrosti. Môžeme to povedať aj takto: bázeň pred Pánom je *základom* múdrosti. Múdrost', ktorou sa budeme detailne zaoberať v nasledujúcich kapitolách, je schopnosť robiť správne rozhodnutia v príhodnom čase. Tým, ktorí sa pod tlakom zle rozhodujú; chýba múdrosť a zdrojom múdrosti je bázeň pred Pánom.

Písmo hovorí, že ľudský život sa podobá stavbe domu: najprv položíme základy, potom môžeme stavať múry. V Prísloviach čítame: „Múdrostou sa buduje dom“ (Prísl. 24:3). Ak svoje životy stavíme so schopnosťou správne sa rozhodovať, náš život obstojí

pred súdnou stolicou. Začiatkom (základom) tejto múdrosti je bázeň pred Pánom.

Chrání nás pred odvrátením sa od Boha

Kresťania by neodpadávali od Boha, keby mali hlboko v srdci zakorenenú bázeň pred Pánom. Nebrali by jeho Slovo na ľahkú váhu a nepovažovali by ho za samozrejmosť. Neflirtovali by s hriechom, ktorý človeku postupne zatvrdzuje srdce, až ho napokon úplne odtiahne od Boha (pozri Žid. 3:12-13). Vedeli by, že všetko, čo povedia alebo urobia v tajnosti, bude pred súdnou stolicou verejne odhalené. Vypočujte si, čo Boh povedal Jeremiášovi o ľude Novej zmluvy:

„Budú mi ľuďom a ja im budem Bohom. Dám im jedno srdce a jednu cestu, aby sa ma báli po všetky dni, pre svoje dobro i pre dobro svojich synov. Uzavriem s nimi večnú zmluvu, že im neprestanem preukazovať dobro a vložím im do srdca svoju bázeň, aby sa odo mňa neodvrátili.”

(Jer. 32:38-40)

Všimnite si tieto slová: „*Aby sa ma báli po všetky dni... aby sa odo mňa neodvrátili.*“ Spomínam si na isté stretnutie v Malajzii, kde sa mohutne prejavila bázeň pred Pánom. Sála, v ktorej som prednášal, bola plná študentov z biblických škôl, pastorov a rôznych iných ľudí. Na konci stretnutia mnohí prepukli v nekontrolovateľný plač a ležali na zemi pred pódium.

Vo vzduchu bolo tak cítiť bázeň pred Hospodinom, že som si pomyslel: *John Bevere, ak urobíš jeden nesprávny pohyb, ak povieš jedno nevhodné slovo, zomrieš!* Nevieam, či by sa to naozaj stalo, ale viem, že jeden muž a žena v podobnej atmosfére spravili niečo nesprávne a zomreli. Dôsledok ich okamžitého potrestania bol takýto: “Ale na celý cirkevný zbor a na všetkých, čo počuli o tom, prišla veľká bázeň” (Sk. 5:11; ECAV).

Po zhromaždení ma vyhľadal istý indický pár a povedal mi: John, cítíme sa vnútorne čistiť.“

„Aj ja,“ odvetil som.

Nasledujúce ráno som si v hotelovej izbe čítal Písmo a narazil som na tento verš: „Bázeň pred Hospodinom je čistá, *zostáva naveky*“ (Žalm 19:9; dôraz pridaný autorom).

Duch Svätý mi okamžite prehovoril v srdci: „Lucifer mal v nebi na starosti chvály a uctievanie. Bol pomazaný, krásny a požehnaný, ale chýbala mu bázeň predom, preto *nezostal naveky*.” Keď som nad tým uvažoval, počul som: „Tretine anjelov, ktorí stáli okolo môjho trónu a videli moju slávu, chýbala bázeň predom, preto *nezostali naveky*.” Šokovalo ma to. Vzápätí som znovu počul: „Adam a Eva chodili v mojej sláve, mali so mnou spoločenstvo, ale nebáli sa ma, preto *nezostali naveky v mojej prítomnosti*.”

Bázeň pred Pánom nám dáva stabilitu a pomáha nám žiť v poslušnosti voči Božiemu slovu. Písmo varuje veriacich: „*Bojme sa teda*, aby azda o niekom z vás neplatilo, že zaostal, pokým trvá prislúbenie, že možno vojsť do jeho odpočinku” (Žid 4,1; dôraz pridaný autorom). Je zaujímavé, že autor tohto listu nepíše, že máme „milovať,“ ale „báť sa.” To, čo nám bráni vrátiť sa k hriechu, nie je Božia láska, ale bázeň pred Pánom.

Slávny evanjelista

Nikdy nezabudnem na návštevu u slávneho evanjelistu, ktorý si odpykával posledný rok päťročného väzenia. Jeho súdny proces bol známy celému svetu a vrhol negatívne svetlo na Božie kráľovstvo. Počas prvého roka vo väzení zažil hlboké stretnutie s Pánom. Keď som ho o štyri roky neskôr navštívil, povedal mi: „John, väzenie pre mňa nebolo trestom, ale prejavom Božieho milosrdenstva. Keby som bol pokračoval vo svojom životnom štýle, bol by som navždy skončil v pekle.“

Tým si získal moju pozornosť. Vedel som, že hovorím so zlomeným Božím mužom, Kristovým služobníkom. Na začiatku svojej služby bol zamilovaný do Ježiša, jeho vášeň bola očividná. Lámal som si hlavu nad tým, ako sa mohol tak vzdialiť od Pána, a zároveň byť na výslní služby.

Opýtal som sa ho: „Kedy ste odpadli od Ježiša?“

Pozrel na mňa a bez zaváhania odpovedal: „Nikdy!”

Zmiatlo ma to. „Ale čo tie podvody a cudzoložstvo, ktorých ste sa dopustili?”

„John, ja som celý čas Ježiša miloval,“ odpovedal pastor, „ale nemal som pred Ním bázeň. On nebol najvyššou autoritou v mojom živote.“ Potom povedal niečo, čo ma zarazilo: „John, mnohí americkí kresťania sú ako ja. Ježiša nazývajú svojim Pánom a milujú Ho, ale nemajú pred Ním bázeň ako pred najvyšším Pánom.”

Vtedy som pochopil, že môžeme milovať Ježiša, ale to nás nechráni od pádu. Potrebujeme mať aj bázeň pred Pánom. Spomeňte si na Mojžišove slová: “*Nebojte sa*, lebo Boh vás prišiel skúšať, *aby ste mali bázeň pred Ním*, aby ste nehrešili.” (2. M. 20:20; ECAV, dôraz pridaný autorom)

Bázeň pred Hospodinom nám dáva silu nevzdialiť sa od Neho, ako sa to stalo Luciferovi, tretine anjelov, Adamovi a ako sa to môže stať mnohým členom cirkvi v týchto posledných dňoch.

Pracujte na svojej spáse

Apoštol Pavol napísal: „Preto, moji milovaní... s *bázňou a chvením* pracujte na svojej spáse“ (Filip. 2:12; dôraz pridaný autorom).

Na svojej spáse pracujeme s *bázňou a chvením*. Vďaka tomu nezabúdame na skutočnosť, že v deň súdu vyjde najavo každá

myšlienka, slovo a skutok. Toto vedomie nás udržuje v pokore, obozretnosti a triezvosti, takže sa môžeme vyvarovať pokušeniu neposlúchať Boha. Núti nás to držať si neustály odstup od vecí, ktoré sa nepáčia Bohu.

Všimnite si, že apoštol Pavol nehovorí, že na svojej spáse máme pracovať s „láskou a vľúdnosťou.“ Bázeň pred Pánom nám dáva silu neskĺznuť od milosti k životu v neprávosti. Božia láska nás zase chráni pred zákonníctvom, ktoré takisto narúša intimitu s Bohom. Naša láska k Pánovi tiež poháňa motívy a zámery a dodáva im vášeň. Ak si máme udržať zdravý vzťah s Pánom, potrebujeme obe tieto veľké sily: bázeň aj lásku. Apoštol Pavol z tohto dôvodu dáva Bohu meno „Abba“ (čo znamená otecko), ale opisuje Ho aj ako „stravujúci oheň“ (pozri Židom 12:29). On je Láska, ale aj spravodlivý a svätý Sudca. Bez bázne pred Bohom človeku chýba stabilita. Ježiš opakovane zdôrazňoval „Kto však vytrvá až do konca, bude spasený“ (Mt. 10:22).

Náš vplyv na ľudí

Druhý dôvod, prečo potrebujeme jasne chápať základné učenie o večnom súde a treste, je náš vplyv na ľudí. Ak nám chýba bázeň pred Pánom, budeme slovom a skutkom hlásať nevyrovnané evanjelium a ľudia, na ktorých máme vplyv, budú náchylnejší pošmyknúť sa, alebo navždy odpadnúť od Boha.

Bez tohto základu budeme ako kazatelia a pastori hovoriť iba o tých princípoch Písma, ktoré poukazujú na požehnaný, šťastný a úspešný život. Tieto princípy fungujú, pretože Boh ich tak zamýšľal a človeku, ktorý ich aplikuje, prinesú mu finančný úspech, pokoj, zdravie, lepšie vzťahy atď. Ale bez základného učenia o večnom súde sa budeme vyhýbať témam, ako je kríž alebo cena za nasledovanie Krista. Budeme kázať iba to, čo poslucháčom poštekli uši, ale vynecháme dôležité aspekty obetovania všetkého pre Krista.

Ak nebudeme žiť s perspektívou večnosti, budeme žiť a komunikovať viac o tom, ako môžeme získať výhody v rámci tohto života namiesto toho, aby sme tento život vnímali z pohľadu večnosti. Budeme ľudí učiť, aby žili pre dnešok, a nie ako patriarchovia, ktorí očakávali „mesto s pevnými základmi, ktorého tvorcom a staviteľom je Boh“ (Žid. 11:10).

Áno, ak poslúchame Boha, prejaví sa to požehnaním v pozemskom živote. O tých vieme kázať veľmi dobre, ale nezabúdajme, že táto planéta je pre nás iba prechodným bydliskom. Máme uspieť v tomto živote: nie podľa svetských kritérií, ale podľa Božích. Náš pravý domov nie je na tejto zemi.

Pozorne si prečítajte, čo motivovalo svätcov vzdať sa svetských výhod a nasledovať Boha:

„Títo všetci umierali vo viere, aj keď nedosiahli to, čo bolo prisľúbené, ale iba z diaľky to videli a pozdravovali. Vyznávali, že sú na zemi *cudzincami* a *pútnikmi*. Tí, čo takto hovoria, naznačujú, že hľadajú vlasť. Veď keby boli mali na mysli tú vlasť, z ktorej vyšli, boli by mali dosť času vrátiť sa. Pravda, túžia po lepšej vlasti, po vlasti nebeskej. Preto sa ani Boh nehanbí volať sa ich Bohom, veď im pripravil mesto.“

(Žid. 11:13-16; dôraz pridaný autorom)

Vlasť, ktorú títo svätci hľadali, je Božie mesto, nový Jeruzalem, ktorým sa budeme zaoberať v posledných kapitolách tejto knihy. V tomto meste budú žiť *vítazi*. Ich odmena ďaleko prevýši to najlepšie, čo ponúka tento svet.

DISKUSNÉ OTÁZKY:

3. ČASŤ: 6. - 7. KAPITOLA

1. Čo myslíš, aké výhody nasledovania Krista by boli pre teba najväčším pokušením v protiklade k blízkeму vzťahu so samotným Ježišom? Čo by ti mohlo pomôcť v tom, aby tvoje srdce zostalo správne nasmerované?
2. Je zarážajúce, že veriaci človek sa môže rozhodnúť odpadnúť od svojej viery. Je to v rozpore s tým, čomu si doteraz veril? Pohovor si s niekým o svojej odpovedi vo svetle tejto pravdy: ako veriaci sa snažíme reagovať nie v strachu, ale v bázni Pánovej.
3. Rozjímaj nad podobenstvom o nemilosrdnom sluhovi, ktoré je napísané v Matúšovi 18:23-35. Prečo podľa teba berie Boh otázku odpustenia tak vážne?
4. Vlastnými slovami popíš, ako pokrútená sústredenosť na Božie milosrdenstvo – bez vplyvu svätej bázne – môže veriaceho doviesť do klamu.
5. Naša perspektíva večnosti ovplyvňuje nielen nás samotných. Ovplyvňujeme aj iných. Ako podľa teba vyzerá, keď hovoríme o pozemských výhodách nasledovania Boha (napr. o zdraví, úspechu a naplnení) bez toho, aby sme kládli dôraz na to, na čom záleží najviac?

4. ČASŤ

8. KAPITOLA

KRÁĽOVSTVO AFFABEL

– DEŇ SÚDU II

*„Ja som ten, čo skúma vnútro i srdcia, a každému z vás odplatím podľa jeho skutkov.“
(Zj. 2:23)*

Vráťme sa k alegórii o kráľovstve Affabel, aby sme zistili, ako sa to skončilo so Sebeckým a Láskovou. Dozvieme sa dôležité aspekty súdu nad veriacimi, napríklad aj to, že nie všetci veriaci dostanú rovnakú odmenu.

Súd nad veriacimi

Súd sa uskutočnil hneď ráno, keď obyvatelia Endelu vošli do Veľkej siene. Približne 500 Endelčanov čakalo v Sieni života a nevedelo sa dočkať svojho prvého stretnutia s kráľom Jalynom. Lásková a Sebecký spoznali v zástupe veľa priateľov a boli zabratí do rozhovoru, keď sa otvorili dvere a vošli kráľovské stráže. Všetci stíchli a veliteľ stráže povedal:

„O chvíľu sa uvidíte s kráľom. Vždy vás miloval a tešil sa na tento deň. Hoci ste sa dosiaľ nestretli, on vás už videl. Pozná vaše srdcia, pohnútky, myšlienky, pocity a skutky a ovocie vašich životov. Nič pred ním nie je skryté. Vedzte, že jeho súd je spravodlivý: nič neprehliadne, nič neprekrúti.“

Potom im vysvetlil, ako budú vstupovať do Veľkej siene a objasnil im základné princípy protokolu. Na záver oznámil: „Ako prvý predstúpi pred kráľa Sebecký. Podíď bližšie, aby sme ťa mohli odprevadiť.“

Sebecký a rozsudok nad ním

Sebecký sa domnieval, že ho zavolali prvého preto, lebo bol starostom Endelu. Bol si istý, že za prácu na radnici ho dobre odmenia. Pamätal si, že v starobylych spisoch sa písalo o tom, že za vernú službu v Endele čaká človeka odmena a vedúce postavenie v Affabele. Počas svojho dvojročného pôsobenia na čele mesta sa postaral o to, aby Endel prekvital. Keď kráčal k Velkej sieni, cítil sa vo vnútri dosť sebaistý.

Dvere do Velkej siene sa otvorili a Sebecký vstúpil. Krása siene ho fascinovala. Všimol si, že je plná. Všetci prítomní stáli. Premýšľal nad tým, prečo boli niektoré miesta voľné. Vysvetlil si to tak, že obyvatelia mesta si posadali, ako chceli.

V diaľke zbadal Jalynov trón. Bol veľkolepejší, ako si predstavoval. Všimol si aj menšie tróny, ktoré, ako sa správne dovŕpil, patrili Jalynovým kniežatám. Srdce mu poskočilo v hrudi, keď videl, že niekoľko miest je ešte stále voľných. Bol si istý, že obsadí jeden z prázdnych trónov.

Starý priateľ

Ako kráčal k trónu, žasol nad tým, ako sa bývalým Endelčanom, ktorí teraz žili v Affabele, zmenil výzor. Po niekoľkých krokoch zbadal v zadnej časti siene starého priateľa, ktorý sa volal Spoločenský. Vlastnil reštauráciu, v ktorej bol Sebecký častým hosťom. Pozrel sa na hlavného strážcu, akoby sa chcel opýtať, či sa môže priateľovi prihovoriť, a muž súhlasne kývol hlavou.

Sebecký podišiel k Spoločenskému a objali sa. „Ako sa máš, Spoločenský?“ opýtal sa Sebecký priateľa.

„Veľmi dobre,“ odvetil Spoločenský. „Už sa nevolám Spoločenský, ale Spokojný. Kráľ Jalyn dáva každému svojmu sluhovi nové meno. Affabel je oveľa krajší, ako sme si predstavovali. Táto sieň je iba

vstupnou bránou do ríše krásy, slávy a majestátu. Ešte nikdy som nestretol nikoho takého vznešeného a láskavého, ako je kráľ. Som vďačný za to, že ho poznám a môžem mu slúžiť. Je pre mňa cťou, že môžem byť v tomto kráľovstve. Je krajšie než všetko, čo sme doteraz videli. Keby som už v Endele vedel to, čo viem teraz, bol by som žil inak. Viac by som bol dbal o to, aby som kráľovi robil radosť a snažil sa byť lepším občanom. Keby som to robil, teraz by som bol bližšie pri ňom.”

Sebecký odpovedal: „Ako to myslíš? Bol si predsa vzorným občanom Endelu! Riadil si jednu z najlepších reštaurácií a finančne si podporoval mnohé komunitné projekty. Pravidelne si prispieval na charitu a prepožičiaval svoje priestory na rôzne dobročinné podujatia!“

Spokojný pokrútil hlavou: „Robil som to preto, aby som získal uznanie a popularitu. Vedel som, že tým zároveň prilákam viac zákazníkov. Mojou pohnútkou nebolo pomáhať, ale zaistiť si väčší úspech. Mal som počúvať Jalynovo slovo. Povedal predsa: ‚Keď dávaš obed alebo večeru, nepozývaj svojich priateľov, bratov, príbuzných alebo bohatých susedov, aby sa nestalo, že ťa aj oni pozvú a mal by si odplatu. Keď robíš hostinu, pozvi chudobných, mrzákov, chromých a slepých! A budeš blahoslavený, lebo oni sa ti nemajú čím odplatiť. Tak dostaneš odplatu pri vzkriesení spravodlivých!¹ Bezdomovcom som daroval jedlo kvôli vlastnému prosperu, nie pre dobro mesta. Chcel som sa pohybovať medzi vplyvnými občanmi Endelu.“

Sebecký sa pýtal ďalej: „Často si prispieval na potreby školy. Ani tým si si nezískal Jalynovu priazeň?“

Spokojný odpovedal: „Áno, prispieval som na školu, ale neúmerne k svojim ziskom. Dával som iba malé percento z príjmov. Väčšinu peňazí som si odkladal, pretože som sa bál zlyhania, a zároveň som túžil po pohodlnom živote. Mojou pravou pohnútkou bolo chrániť sa. Tým málom, čo som dával, som si chcel utíšiť svedomie. Cítil

som povinnosť dávať, pretože učitelia nám často zdôrazňovali, aké je to dôležité. Napokon som neprispieval zo súcitu a lásky, ale z povinnosti.“

Spokojný pokračoval: „Zabudol som na podobenstvo o vdove, ktorá milovala kráľovstvo Affabel. Spomeň si na Jalynove slová: „Amen, hovorím vám, že táto chudobná vdova dala viac ako všetci ostatní, ktorí hádzali do pokladnice. Všetci tam dali zo svojho prebytku, ona však pri svojej chudobe dala všetko, čo mala na svoje živobytie!“²

Sebecký si spomenul na večierky, ktoré organizoval vo svojom dome. Nikdy sa na nich nezúčastnili chudobní obyvatelia Endelu. Potom si spomenul na päťtisíc dolárov, ktorými si chcel uzmierniť ľudí sklamaných tým, že pozemok nevenoval škole, ale obchodnému centru. Vtedy sa mu zdalo, že je to slušná suma, ale teraz sa hanbil, že dal tak málo. Ako obstojí pred Jalynom?

Spokojný prerušil jeho úvahy: „Keby mi skutočne záležalo na Jalynovi a jeho ľuďe, pomáhal by som v škole. Keby sa boli zapojili všetci, bremeno služby by nemuseli niesť iba niektorí. Keby sme boli do praxe uviedli Jalynov model fungovania školy, nikto by sa nebol cítil preťažený. Tú hŕstku ľudí, ktorí vzali na seba bremená, odmenili. V podstate to bolo tak, že všetko, čím som prispieval pre dobro mesta, som robil preto, aby som upokojil svoje svedomie, že mám dostatočné nadšenie pre Jalynove kráľovstvo.“

„Keď bol hodnotený môj život, bolo mi jasné, že som žil pre vlastné blaho, bezpečie a dobré meno, nie pre kráľovu slávu. Teraz som jedným z najnižšie postavených občanov. Aj napriek tomu žasnem nad Jalynovou dobrotou a láskou voči mne. Nezaslúžil som si nič z toho, čo mi dal, ale ako sám zistíš, jeho láska a štedrosť sú nepochopiteľné. Do konca života mu neprestanem ďakovať za jeho dobrotu.“

Sebecký šokovane zvolal: „Najnižšie postavený občan!? Chceš tým povedať, že ľudia sú tu zadelení do spoločenských tried?“

Spokojný sa usmial a povedal: „Svojím spôsobom áno. Učili nás to už v Ende, ale mnohí to nebrali vážne. V hĺbke srdca sme to vedeli a aj tebe to napadlo, keď si vstúpil do siene. Počul som tvoje myšlienky. Očakávaš, že ťa usadia na trón. Vedel si o nich zo spisov, ktoré sme v škole čítali, ale v Ende si o ich existencii pochyboval.

Tí, ktorí boli počas svojho krátkeho pobytu v Ende Jalynovi verní, dostali v tomto kráľovstve vedúce postavenie. Bývajú v najkrajšej časti mesta a majú to privilegium, že sa môžu s kráľom často stretávať. Tí z nás, ktorí v Ende žili pre seba, dostali miesto v okrajových štvrtiach mesta. Vidíš to aj v usporiadaní tejto siene. Ľudia stojaci v zadnej časti siene žijú na nížine a majú náročnú prácu. Nám patrí najnižšie miesto v kráľovstve. Tí, ktorí stoja v strednej časti siene, bývajú v horách, odkiaľ majú krásny výhľad. Miesto pri tróne je vyhradené tým, ktorí bývajú v kráľovskej štvrti. Tam žije aj kráľ, Títo obyvatelia majú tú česť, že môžu žiť a pracovať v Jalynovej blízkosti. V kráľovstve majú výsadné postavenie.”

Spokojný na záver povedal: „Priateľ Sebecký, chcem, aby si vedel, že Jalyn je spravodlivý a milujúci kráľ. Všetko, čo ti dá, bude pre teba odmenou. Nebyť jeho, nikto z nás by sa sem nedostal.“

Len čo to povedal, vrátil sa na svoje miesto v zadnom rade. Veliteľ stráže pokynul Sebeckému, aby vykročil ku trónu.

Obľúbený učiteľ

Sebecký urobil niekoľko krokov a všimol si ďalšieho človeka, ktorého kedysi obdivoval - učiteľa Motivačného. Bol múdry a výrečný a svojimi prednáškami Sebeckého vždy nejako inšpiroval. Aj ostatní učitelia študentov povzbudzovali, ale občas boli aj prísni a ich slová usviedčali. U Motivačného to neplatilo: z jeho hodín odchádzali všetci s dobrým pocitom. Aj preto patril k Sebeckého najobľúbenejším učiteľom.

Sebecký sa znovu pozrel na strážcu, aby získal povolenie prihovoriť sa bývalému učiteľovi. Strážca opäť privolil. Sebecký podišiel k Motivačnému a vrúcne sa s ním zvitál.

„Prečo stojíte v zadnom rade?“ neodpustil si Sebecký zvedavú otázku.

„Pretože to je moje miesto. Patrím k najposlednejším obyvateľom mesta, bývam na nížine a pracujem ako inštalatér.“

„Čo?“ zvolal Sebecký. „Boli ste predsa jedným z najlepších učiteľov! Ako ste sa mohli prepadať tak nízko? Mali by ste sedieť na tróne.“

„Existuje viacero dôvodov, prečo nie som viac v popredí tohto veľkého zástupu ľudí alebo prečo nevládnem s Jalynom,“ povedal Motivačný. „Kvôli krátkosti času ti poviem však iba ten najpodstatnejší. Spomínaš si na podobnosť, v ktorom Jalynových nasledovníkov prirovnávajú k staviteľom? Učili sme vás to v škole. Jednou z mojich úloh v Endeale bolo formovať životy iných ľudí, a to slovom, správaním a skutkami.“

Ako učiteľ som dostal veľké privilegium a zároveň zodpovednosť. Učil som o Jalynovi, ale v mnohom som zlyhal. Po prvé, moje kázne neboli vyvážené. Zdôrazňoval som iba pozitívne stránky života s Jalynom. Motivoval som študentov dosahovať úspechy bez toho, aby mysleli na dlhodobé dôsledky. Neučil som ich, že najdôležitejším cieľom života je robiť Jalynovi radosť. Učil som ich, ako využívať princípy jeho kráľovstva, aby sa im v živote darilo. Nikdy som ich nevaroval pred nástrahami spoločnosti.

Starobylé spisy jasne hovorili, že máme kázať všetko, čo Jalyn učil, a študentov aj napomínať, aby sme každého priviedli k dokonalosti.³ Ja som síce učil, ale nenapomínal, a tak som vychoval študentov, ktorí Jalynovi nepriniesli veľa slávy.“ Sklonil hlavu. „Veľa z nich skončilo v pekle.“

Keď učiteľ videl šok na Sebeckého tvári, povedal dôrazne: „Áno, upadli do zatratenia. Mnohí z nich teraz žijú na mieste zatratenia, kvôli mojím nevyváženým kázňam. Nedal som im to, čo potrebovali, ale to, čo chceli. Mal som obavy, že prídem o ich uznanie a stratím popularitu. Preto som nebol dobrým učiteľom. Neposilňoval som ich slabé miesta, ale kázal to, čo iba poháňalo ich sebecké túžby.

Spomeň si na varovanie starobyklých spisov, ktoré sa týka učiteľov: „Preto, a len preto, že zavádzali môj ľud a hovorili: Pokoj!, keď nebolo pokoja, a keď ľud stavia stenu, oni ju zatierajú hlinenou omietkou, povedz tým omietkárom, že odpadne.“⁴ Mnohí študenti si postavili život z pominuteľného materiálu. Hoci som hlboko v srdci vedel, že tie múry nevydržia, nevaroval som ich. Tvrdil som, že všetko je v poriadku, aj keď to tak nebolo. Podporoval som ich, aby ďalej kráčali bludnou cestou a upevňoval klamstvá, ktorým verili.

Niektorí z nich sa do Affabelu dostali, ale trápim sa kvôli tým, ktorí skončili na mieste zatratenia. Väčšina študentov, ktorí počúvali moje pozitívne kázne a dostali sa sem,“ obzrel sa ponad plece a zašepkal, „skončila v zadných radoch. Premárnili svoje životy a ich snahy zhoreli v plameni pred súdnou stolicou.“

„Zhoreli pred súdnou stolicou?“ nechápavo sa spýtal Sebecký.

„Áno,“ odpovedal učiteľ. „Spomeň si na starobylé spisy: „Ak však na tomto základe stavia niekto zlato, striebro, drahokamy, drevo, seno, slamu, dielo každého vyjde najavo. Ten deň to ukáže, pretože sa zjaví v ohni, a sám oheň preskúša dielo každého, aké je. Ak dielo, ktoré niekto postavil, vydrží, dostane odmenu. Ak niekoho dielo zhorí, utrpí škodu; sám však bude zachránený, ale tiež akoby cez oheň.“⁵

Slávny učiteľ pokračoval: „Základ, o ktorom apoštol hovoril, je Jalynova vláda. Obaja vieme, že človek môže do kráľovstva Affabel vstúpiť iba vtedy, ak Jalyn bude jeho pánom. A keď kráľovi už patríme, mali by sme stavať na tomto základe.

Podľa starých spisov som vo svojom poslaní zlyhal, pretože som neučil správne tých, na ktorých som mal vplyv. Nevyužíval som svoju autoritu na to, aby som študentov nadchol pre Affabel, a tak som prišiel o svoju odmenu. Spomeň si, čo dávny učiteľ Pavol povedal o tých, ktorých mu zverili: „Veď kto je naša nádej alebo radosť, alebo veniec chvály pred naším pánom pri jeho príchode, nie práve vy? Áno, vy ste naša sláva i radosť!“⁶

Keď som začal učiť, poznal som Jalynove pravdy, ale nechal som sa ovplyvniť vlastnou neistotou, túžbou po uznaní a napokon pýchou. Netrvalo dlho a odklonil som sa od toho, čo som vedel. Napokon som začal aj žiť podľa toho, čo som kázal. Postupne som zo zreteľa stratil Jalynove výstrahy a ani som si neuvedomil, že som podľahol klamstvu. Tu majú ľudia iný pohľad na popularitu a priazeň ako v Ende. Väčšina vecí, ktoré sme tam považovali za dôležité, sú tu zanedbateľné.“

Sebecký sa zarazene opýtal: „Pán učiteľ Motivačný, môj priateľ mi povedal, že Jalyn dáva každému nové meno. Aké je vaše nové meno?“

Učiteľ sa usmial. „Volám sa Pokorený.“ Uklonil sa a vrátil sa na svoje miesto. Sebecký sa obrátil k strážnikovi a ten kývnutím hlavy potvrdil pravdivosť Pokoreného slov.

Sebecký kráčal k trónu. Nebol už taký sebaistý ako na začiatku. Začal premýšľať o svojom živote. Aké mal pohnútky? Viedol mesto na Jalynovu slávu, alebo pre vlastný prospech a sebecké ambície? Ako žil? V súlade s Jalynovými predpismi, alebo sa aj on dal oklamať? Záležalo mu na úspechu iných, alebo ich využíval na dosiahnutie vlastných cieľov?

Knieža

Sebecký sa dostal do polovice siene. Všimol si, že obyvatelia mesta tu vyzerali ešte vznešenejšie ako tí na začiatku. Každý sa

naňho pozeral s veľkou láskou, čo ho upokojovalo, pretože sa cítil neisto a mal obavy z toho, čo ho čaká.

Sebecký mal pocit, že cesta k trónu trvá veky. S každým krokom sa mu v mysli vybavovali spomienky na život v Ende. Ešte stále dúfal, že vďaka tomu, že bol úspešným starostom, získa trón vedľa Jalyna.

Teraz sa ocitol uprostred sediacych na nižších trónoch. Všimol si, že mali na sebe kráľovský odev, na hlavách koruny a v ruke žezlá. Boli skutočne najvznešenejší zo všetkých obyvateľov veľkého mesta. Sebecký žasol nad tým, že ľudia môžu vyzeráť tak úchvatne.

Všimol si bývalú sekretárku jedného zo zamestnancov mestského úradu. *Prečo sedí na tróne práve ona?* Nikdy nevyčnievala z radu. Školu ukončila rok pred ním, ale keďže bola veľmi tichá a rezervovaná, Sebecký ju osobne nepoznal.

Podišla dopredu a veliteľ stráže zastal a uklonil sa jej. Sebeckého privítala objatím a vrúcny úsmevom. „Vitajte v Affabele, pán Sebecký. Ja som Trpezlivá. Jalyn ma požiadal, aby som sa s vami porozprávala skôr, než sa pred neho postavíte. Patrím k jeho kniežatám.“

Sebecký otvoril ústa skôr, než si premyslel, čo sa chystá povedať. „K jeho kniežatám? Ako môžete patriť medzi kniežatá? V Ende ste predsa nič významné nevykonali!“ Začervenal sa, keď si uvedomil, ako necitlivo zareagoval.

Trpezlivá prikývla, akoby ho chápala. „Nehanbite sa za svoje slová. Tu vyjde na svetlo každé klamstvo. Hovoríte iba to, čo máte v srdci. V Ende vám záležalo na dobrom mene a imidži, čo vás naučilo klamať bez toho, aby ste si to uvedomovali. Tu sú slová dôležité, ale ešte väčšiu váhu majú pohnútky a úmysly, ktoré vždy vyjdú na svetlo. To čoskoro sám zistíte, pretože budete súdený za každé slovo, ktoré ste v Ende vyslovili.“

„Za každé slovo?!“ zvolal Sebecký. „Myslíte tým každé jedno slovo z každého rozhovoru?“

„Áno,“ odvetila Trpezlivá, „za každé slovo. Spomeňte si, čo kráľ Jalyn hovorí v starobylych spisoch: 'Hovorím vám však, že v deň súdu sa ľudia budú zodpovedať za *každé prázdne slovo*, ktoré vyrieknu. Na základe svojich slov budeš ospravedlnený a na základe svojich slov budeš odsúdený!' ⁷ Prázdny slovom sa myslia zbytočné alebo bezohľadné slová, ktoré sa protivia Jalynovej prirodzenosti.“

Sebecký sa opýtal: „Vždy som si myslel, že sa budem zodpovedať iba za veľké klamstvá alebo dôležité pravdy a za významné skutky.“ Chvíľu premýšľal a potom sa spýtal: „Čo ma teraz čaká?“

Trpezlivá odvetila: „Starobylé spisy hovoria jasne: ‚Z ovocia svojich slov sa každý nasýti dobrom a človek dostane odplatu podľa svojich skutkov!‘“⁸ To znamená, že nebudete súdený iba zo skutkov, ale aj z každého svojho slova. To zahŕňa dobré, zlé a aj zbytočné slová, ktoré vyšli z vašich úst. Nebudú však skúmané iba vaše slová a činy, ale aj pohnútky, ktoré vás k nim viedli. Kráľ vás bude súdiť aj za vaše názory. Nezabudnite, že Jalynov súd je spravodlivý, posudzuje myseľ a srdce.⁹ Sám vyhlásil: ‚Ja, Jalyn, skúmam myseľ a skúšam srdce: odplatím každému podľa jeho ciest, podľa ovocia jeho skutkov!‘¹⁰ To znamená, že posúdi nielen vaše činy a slová, ale aj úmysly.“

Trpezlivá pokračovala: „Preto vás šokuje, že ste ma videli sedieť na tróne. Súdili ste ma na základe úspechov v Ende. Jalyn však súdi inak. Čoskoro, milý brat, dostanete za svoj život v Ende spravodlivú odmenu.“

Sebecký ešte nikdy nepočul takú tvrdú pravdu, aj keď bola presiaknutá láskou. Teraz vedel, že Jalyn musí byť láskavý a súcitný panovník, keď od tejto ženy, jeho spoluvládárky, zažil toľko lásky. Jej napomenutie bolo presiaknuté láskou a Sebecký si uvedomil, že láska nemá za cieľ ľuďom vyhovovať, ale zjavovať im pravdu.

Pokorná sklonila hlavu. „Váš kráľ vás očakáva.“ Vrátila sa na svoje miesto a veliteľ stráže dal Sebeckému pokyn, aby predstúpil pred trón. Ostatní čakali na nižšom poschodí, kde sa nachádzali kniežacie tróny.

Sebecký pred Jalynom

Sebecký podľa pokynov strážcu vyšiel schodmi na plošinku, ktorá sa nachádzala tesne pod majestátnym trónom. Keď zdvihol hlavu, zbadal samotného kráľa. Nikto v celej sieni nebol taký krásny, vznešený a majestátny ako Jalyn. Jeho sláva bola očarujúca a Sebeckému bolo jasné, že nikto nedokáže odporovať jeho múdrosti a sile.

Keď mu pozrel do očí, videl, že kráľ je nežnejší, a zároveň vzbudzuje väčšiu bázeň, ako si predstavoval. Jeho oči mu prenikli až na dno srdca. Cítil sa ako nahý a bolo mu jasné, že pred kráľom neostane nič skryté. Sebecký pochyboval, že si vypočuje priaznivý rozsudok, ale teraz mu na tom už nezáležalo. Po ničom netúžil tak ako po pravde.

Jalyn povedal; „Vitaj v mojom kráľovstve, Sebecký. Tešil som sa na tento okamih. Spravoval si môj ľud v Ende; si hodný posadiť sa na jeden z trónov v Affabele?“

Tento zvyčajne sebavedomý muž, ktorý sa vedel vždy vynájsť, teraz stál ako obarený. Kedysi sa nazdával, že je dobrým vodcom, ale po všetkých doterajších rozhovoroch v sieni, si to už nemyslel.

Jalyn sa opýtal kniežaťa, ktoré sedelo blízko: „Kolkých obyvateľov Endelu získal Sebecký pre kráľovstvo?“

Padlo iba niekoľko mien. Sebeckého toto odhalenie zarazilo.

Kráľ sa toho istého kniežaťa opýtal: „Koľko obyvateľov Endelu získala pre kráľovstvo Trpezlivá?“

„Niečo vyše päťtisíc, môj pán,“ odvetilo knieža.

„Ako je to možné?“ vyhrkol Sebecký. „Bola predsa iba sekretárkou a ja starostom. Ako môže byť moje číslo také nízke a jej také vysoké?“

Jalyn odpovedal rázne: „Nepýtal som sa, na kolkých ľudí mala vplyv, ale na to, koľko získala pre kráľovstvo!“

Jeho tón znežnel, ale naďalej zostal rázny. „Tvoj bývalý učiteľ Motivujúci, dnes známy ako Pokorný, mal väčší vplyv na ľudí ako ty. Ale iba málo z neho použil pre kráľovstvo, preto nedostal trón. Pred mojím súdom obstojí iba to, čo bolo v súlade s mojimi cestami a kráľovstvom.“

Jalyn pokračoval: „Poviem ti, ako Trpezlivá ovplyvnila viac ako päťtisíc ľudí. Štedro podporovala školu, a to finančne aj dobrovoľníckou činnosťou. Preto každý, komu škola poslúžila na dobré, môže ďakovať aj jej.“

Sebecký oponoval: „Ale aj ja som prispieval na školu.“

„Tvoje príspevky motivovala túžba napraviť si reputáciu a utíšiť svedomie,“ odpovedal Jalyn. „Za to si už dostal odmenu v Ende. Trpezlivá však dávala z lásky k ľuďom a kráľovstvu.“

Trpezlivá priviedla na zhromaždenie muža, ktorý sa volal Brutálny a ten teraz čaká na svoj súd v sieni života. Dostane meno Evanjelista, pretože horlil za moje kráľovstvo. Získal viac ako tisíc ľudí. Aj ich životy sa pripísali Trpezlivej, pretože ona ho priviedla na zhromaždenie a podporovala školu, ktorá ho vychovala.“

Sebecký si Brutálneho pamätal z Endelu. Po obrátení bol na Sebeckého vkus príliš horlivý. Prispieval do mestských novín a často písal o vlačnosti obyvateľov vo vzťahu ku kráľovstvu. Viacerých

Endelčanov povzbudil k tomu, aby písali a telefonovali členom mestského zastupiteľstva a žiadali od nich podporu na rozšírenie školskej budovy. Celé mesto vedelo, že nesúhlasil so Sebeckého rozhodnutím venovať pozemok obchodnému centru. Sebecký preto Brutálneho nemal rád. Teraz cítil hanbu, keď si uvedomil, že muž sa zasadzoval za rozšírenie kráľovstva. Ako mohol byť Sebecký taký slepý?

Jalyn pokračoval tým, že mu poukazoval aj na ďalšie veci, ktorými Trpezlivá získala Endelčanov pre kráľovstvo. Išlo o viacero drobností, ktoré mali veľký dosah. Ku každému sa správala láskavo, bola štedrá voči ľuďom v núdzi a zasadzovala sa za pravdu.

Potom kráľ začal skúmať Sebeckého život do hĺbky. Ako ho vopred Trpezlivá upozornila, Jalyn zvažoval každú pohnútku, slovo aj skutok.

Sebecký videl, že v kráľovom mene vykonal aj niečo dobré, ale ohromilo ho, keď si uvedomil, že veľkú časť jeho skutkov motivovala túžba po vlastnom bezpečí, dobrom mene a blahobyte. Ku koncu hodnotenia si myslel, že to s ním nedopadne dobre.

Zvolal: „Zasluhujem si trest, patrím na miesto zatratenia! Veľkú časť svojich talentov a zodpovednosti, ktorú si mi zveril, som premárnil.“ Sebecký cítil neopísateľnú bolesť a po tvári mu stekali slzy. Muž, ktorý bol pred vstupom do veľkej siene taký sebavedomý, teraz lapal po slamke, ktorej by sa mohol zachytiť. Ostalo mu jediné: dúfať v kráľovo milosrdenstvo. Mal však pocit, že ani to si nezaslúži a pripravoval sa na to, že kráľ ho pošle na miesto zatratenia do Ríše osamelosti.

Po niekoľkých minútach ťaživého ticha kráľ konečne prehovoril: „Sebecký, si mojím služobníkom, veril si vo mňa a podriadil si sa mojej vôli, hoci si mnoho svojich darov premrhal. Milujem ťa a prijímam ťa do svojho kráľovstva, kde budeš môcť stráviť zvyšok svojho života.“

Sebecký nevychádzal z úžasu. Pozrel kráľovi do tváre a rozplakal sa. Nie však zo smútku, ale z obrovskej radosti. Ohromila ho kráľova dobrota a milosrdenstvo. V zlomku sekundy pochopil to, čo ho o Jalynovi učili v škole. Iba pred chvíľou ho mučila bolesť a zúfalstvo, aké si dovtedy ani nedokázal predstaviť. Zaslúžil si byť zavrhnutý, a predsa si z úst tohto majestátneho kráľa vypočul tie najláskavejšie slová, ktorými ho kráľ vítal v tom veľkolepom meste. Aké milosrdenstvo! Aká úžasná láska!

Sebecký videl, že takmer všetko, čo v Endele urobil, zhorelo, ale v ušiach mu neustále zneli slová: „Milujem ťa a prijímam do svojho kráľovstva.“ Teraz už chápal slová svojho priateľa Spokojného: dostal oveľa viac, ako si zaslúžil.

„Odteraz ťa už nebudú volať Sebecký,“ znovu prehovoril kráľ, „Dávam ti nové meno. V mojom kráľovstve ťa budú poznať ako Skromného. Pripravil som ti príbytok na nížine, kde budeš pracovať ako záhradník. Hoci nebudeš panovníkom v mojom meste, pomôžeš mi spravovať vzdialené časti kráľovstva.“

„Budem ti pomáhať vládnuť?“ opýtal sa Sebecký.

Jalyn odpovedal: „Všetci obyvatelia tohto mesta vládnu. Moja ríša sa rozprestiera do najvzdialenejších kútov tejto planéty a sú v nej aj iné mestá. Obyvatelia týchto okrajových štvrtí neprešli školou, akú mali k dispozícii Endelčania, ani nestáli pred súdom. Preto nezastávajú vedúce pozície. Hoci nebudeš stáť na čele Affabelu, pomôžeš mi spravovať ríšu. Tvojou úlohou bude viesť všetkých záhradníkov v dvadsiatich mestách kontinentu Bengilla.“

Sebecký sklonil hlavu a plakal. Kráľova dobrota bola nesmierna.

Kráľ podišiel k stolu, zdvihol z neho akýsi predmet, potom sa otočil a vrátil sa ku Skromnému. Zostúpil na plošinku, na ktorej stál, a povedal: „Vezmi si toto ovocie a zjedz ho.“

Skromný vzal z kráľovej ruky ovocie a ochutnal. Nič lepšie dovtedy nejedol. Mal pocit, akoby sa mu v mysli aj v srdci vyjasnilo. Jeho myšlienky prekypovali láskou a túžbou slúžiť. Keď dojedol, cítil, ako z neho opadla bolesť a pochmúrne myšlienky. Namiesto nich ho naplnila radosť, nádej a viera. Netrvalo dlho a pochopil, že toto ovocie pochádzalo zo slávneho stromu života, o ktorom ho učili v škole. Jalyn sa s radosťou pozeral, ako sa Skromný zoširoka usmieva.

„Teraz sa otoč a zvitaj sa so svojou rodinou,“ povedal kráľ.

Skromný sa opatrne otočil. Ešte vždy sa trochu hanbil, pretože prítomní počuli a videli všetky detaily jeho života. Keď sa úplne otočil, dav začal tliekať a radostne volať. Rozozvučala sa hudba a obyvatelia mesta sa pustili do tanca. Skromný nedokázal uveriť, že títo vznešení ľudia mu prejavujú toľko lásky a uznania. Bolo to ako liek, ktorý ho uzdravil zo všetkých minulých chýb. Teraz cítil, že je úplne očistený.

Keď sa obzrel, zbadal, že Jalynova tvár radostne žiari. Pozrel sa mu do očí a videl v nich toľko vrúcnej lásky. Teraz počul Jalynove myšlienky, ako Trpezlivá a ostatní počuli, na čo myslí. Kráľove myšlienky boli plné radosti a očakávania, aké šťastie bude zažívať tento nový obyvateľ mesta. Skromný padol na kolená a ďakoval kráľovi. Jalyn ho postavil na nohy, objal ho a znovu sa usmial. „Vitaj, priateľ môj.“

Potom ho odvedli na koniec siene, kde mal čakať na súd nad ostatnými Endelčanmi. Už nemal na tvári ani jednu slzu bolesti či smútku; všetko staré sa totiž pomínulo.

Láskavá a jej súd

Pred kráľa postupne predvolali všetkých zo Siene života a Láskavá v nej zostala sama. Netrápilo ju to, pretože v miestnosti bolo niekoľko nádherných kníh od autorov z Affabelu. Práve čítala

Druhý zväzok Kroník Affabelu, keď vošiel dnu strážca a zavolať ju: „Láskavá, tvoj kráľ ťa očakáva.“

Srdce sa jej rozbúchalo radosťou. Konečne bude mať tú česť na vlastné oči vidieť toho, ktorého miluje a už dlho túži stretnúť. Roky čakala na tento okamih a teraz konečne prišiel rad na ňu. Strážca sa na ňu usmial a spoločne vykročili k Veľkej sieni.

Len čo sa dvere siene otvorili, ohromila ju jej krása. Najviac ju však zaujímal Jalynov trón v zadnej časti siene. Vo dverách videla iba jeho obrysy. Pohľadom prebehla zhromaždený zástup obyvateľov Affabelu. *Akí výnimoční ľudia!* pomyslela si. *Ako by som ich mohla nazvať seberovnými?*

Všimla si, že keď prechádzala popri nich, skláňali sa pred ňou. Prečo sa jej títo vznešení muži a ženy ukláňajú? Čím viac sa blížila k trónu, tým boli ľudia aj ich odevy krajší a vznešenejší. Vyzerali ako superľudia. Ako sa mohli takíto ľudia niekomu klaňať a hlavne ako sa mohli klaňať jej?

V zástupe spoznala niekoľko ľudí z Endelu. Ich úsmevy žiarili nadšením a láskou. Chcela zastať a každého z nich objasť, ale cítila, že na to nie je vhodný čas. Keď však zbadala Bezohľadného, nemohla si pomôcť: rozbehla sa k nemu a objala ho. Obaja sa radovali.

Po chvíli sa Bezohľadný uklonil a povedal: „Vitaj vo svojom novom domove.“

Láskavá povedala: „Prečo sa mi klaniaš, Bezohľadný? Ja predsa nie som nejaký boh, aby si sa mi klaňal.“

Obyvateľ kráľovského mesta odpovedal: „Je rozdiel medzi klaňaním sa a prejavom úcty. Klaniame sa iba Pánovi, ale úctu prejavujeme každému, kto nám v Endele dobre slúžil. Vážime si aj tých, ktorí tu vládnu. Tam sme nechápali význam úcty. Sestra

Láskavá, ty si mi v Ende le poslúžila. Nebyť tvojej poslušnosti kráľovi, nebol by som tu, ale skončil by som na mieste zatratenia. V prvom rade som vďačný kráľovi, ale hneď potom tebe. S radosťou ti budem slúžiť do konca svojho života.

A už sa nevolám Bezohľadný. Kráľ Jalyn mi pri súde dal nové meno - Zmierení. Kráľ mi preukázal obrovské milosrdenstvo.”

„Zmierení, aké vznešené meno!“ povedala Láskavá. „Drahý priateľ, v Ende le som sa ťa neujala preto, aby si mi slúžil. Spravila som to z lásky a preto, lebo mi záležalo na tom, ako stráviš večnosť.”

„Práve pre pohnútky tvojho srdca ti chcem prejavovať úctu a slúžiť ti. Kráľ ťa štedro odmení. V Ende le si sa namáhala z lásky k Jalynovi. Nikdy si to nerobila z túžby po uznaní alebo odmene. Jalyn má radosť z tých, ktorí iným ukazujú jeho lásku. V Ende le bolo dôležité poznať nielen jeho víziu, ale najmä jeho srdce. Ty si dokázala oboje, drahá sestra. A tvoje motívy som prevzal aj ja. Preto som počas svojho posledného týždňa v meste poslúžil toľkým ľuďom. Teraz som za svoju prácu, hoci bola krátka, dostal krásnu odmenu.“

Láskavá sa usmiala. „Zmierení, mám z teba veľkú radosť. Rada ti budem slúžiť.“

„Láskavá, hovoríš tak, ako keby si v Affabele žila už roky,“ odpovedal Zmierení. „V tomto veľkom meste si slúžime navzájom. Kniežatá sú v skutočnosti tými najväčšími služobníkmi. Máme náročné úlohy, ale vykonávame ich s radosťou. Život je tu celkom iný ako v Ende le. Vodcom nejde o to, aby im niekto slúžil, ale tešia sa z každej príležitosti, keď môžu poslúžiť iným. Pre každého obyvateľa mesta je najväčšou ctou slúžiť najprv kráľovi, potom spoluobčanom, najmä tým, ktorí nám v Ende le prejavili lásku, a napokon obyvateľom vzdialených krajín, o ktorých sa čoskoro dozvieš.“

Zmierení končil so slovami: „Drahá sestra, som na teba hrdý. Teraz predstúp pred kráľa. Túži ťa vidieť a odmeniť za službu.“ Po týchto slovách sa títo starí priatelia objali a Láskavá v sprievode strážcu vykročila k trónu.

Láskavá pred Jalynom

Keď sa k trónu priblížila na dvadsať metrov, videla kráľovi už jasne do tváre. Prechádzajúc popri kniežatách si nevšimla, že sa jej uklonili; ani na okamih nespustila oči z Jalyna. Žasla nad jeho majestátom.

Keď vystúpila po schodoch na plošinu, padla pred kráľom na tvár. Jalyn zostúpil z trónu a postavil ju na nohy. „Láskavá, moja drahá služobníčka, vitaj v mojom kráľovstve. Tešil som sa na tento okamih, keď sa s tebou osobne stretnem.“

Láskavá odpovedala: „To ja som sa tešila na tento okamih. Ty si môj kráľ a dúfam, že budem môcť navždy zostať v tvojej prítomnosti, aby som ti naplno slúžila.“

„Pod' a ujmi sa kráľovstva, ktoré bolo pre teba pripravené od stvorenia sveta,“ povedal potom kráľ. „Bol som hladný a nasýtila si ma, bol som smädný a dala si mi piť. Bol som pocestný a prijala si ma do svojho domu. Keď som bol nahý, zaodela si ma. Bol som chorý a postarala si sa o mňa a keď som bol vo väzení, navštívila si ma.“

Láskavá sa šokovane spýtala: „Pane, kedy som ťa videla hladného a nakýmila som ťa, alebo smädného a dala som ti piť? Kedy som ťa videla ako cudzinca a prichýlila som ťa, alebo nahého a priodela som ťa? Kedy som ťa videla chorého alebo vo väzení a prišla som za tebou?“

Kráľ odpovedal: „Čokoľvek si urobila jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne si urobila.“¹¹

Jalyn potom ukázal Láskavej, ako mu poslúžila, keď sa starala o iných ľudí a plnila jeho príkazy. Kráľ skúmal celý jej život: každé slovo, skutok, myšlienku aj pohnútku. Všetko vyšlo na svetlo: jej služba, dary škole, láska, ktorú prejavovala Endelčanom, jej neochota zapájať sa do nevhodných činností a rozhovorov, prenasledovanie, ktoré musela pretrpieť pre svoju lásku k Jalynovi, tvrdá práca pri službe iným ľuďom v reštaurácii, služba zblúdeným dušiam, hodiny modlitieb za stratených, rozhodné postoje, ktorými vyjadrovala svoju vernosť voči Jalynovi, vylúčenie zo spoločnosti kvôli jej vášni pre Jalynovo kráľovstvo, jej neochotu vyjadrovať sa proti svojim spoluobčanom, alebo sa podieľať na klebetení a ten zoznam pokračoval takto ešte ďalej.

Láskavú prekvapilo, čím všetkým ľudí ovplyvnila. Veľa vecí, ktorými oslávila Jalyna, nerobila vedome či premyslene. Jednoducho sa riadila pokynmi zo starodávnych spisov.

Našli sa aj také veci, ktoré pred trónom zhoreli; tie Láskavú veľmi zarmútili. Ľutovala premrhané príležitosti a chyby, ktorých sa dopustila. Išlo však iba o zlomok jej života.

Odmena láskavej

Ku koncu hodnotenia jej slov a myšlienok sa kráľ pozrel na jedno z kniežat, ktoré sedelo nablízku, a opýtal sa ho: „Koľko životov získala Láskavá pre moje kráľovstvo?“

„5 183, môj pán,“ odpovedalo knieža. „O čosi viac ako šestinú celého mesta.“

Láskavá bola prekvapená. „Ako je to možné?“

„Spomeň si, čo sa píše v starobylych spisoch,“ odpovedal jej Jalyn. „Sľúbil som, že rozmnožím tvoje osivo a dám vzrast plodom tvojej spravodlivosti.¹¹ Moje kráľovstvo funguje na princípe znásobovania.“

Kráľ jej potom detailne ukázal, ako jej poslušnosť znásobila vplyv, ktorý mala na obyvateľov mesta, hoci nepatrila medzi vedúce osobnosti. Fascinovala ju reťazová reakcia, ktorú vyvolala jej láska k ľuďom. Jalyn dodal: „Ako je napísané: '[dobrý človek] rozsýpal, dával chudobným, jeho spravodlivosť trvá naveky.'¹³ Život podriadený mojej vôli prináša ovocie, ktoré človek spozná až vtedy, keď sa ocitne pred súdnou stolicou. Preto mnohí neposlúchali v drobnostiach. Považovali ich za nepodstatné, ale často práve zdanlivo bezvýznamné veci prinesú najväčšiu úrodu. Kľúčom bola tvoja poslušnosť, ktorú neovplyvnili ani vonkajšie okolnosti.“

Jalyn potom povedal: „Láskavá, vidíš ten prázdny trón naľavo od môjho?“

„Áno, pán môj,“ odvetila Láskavá.

„Na ten si zasadneš a budeš so mnou vládnuť do konca svojho života.“

Láskavá nevychádzala z údivu. „Pane, nie som hodná vládnuť. V Endele som viedla iba reštauráciu. Sú tu aj takí, ktorí majú lepšie schopnosti na to, aby vládli. Ako by som mohla kraľovať s tebou v takej nádhernej ríši? Sebecký bol vynikajúcim starostom Endelu. Nemohol by vládnuť on? Daj mi, prosím, úlohu slúžiť iba tebe a tvojmu ľudu.“

Jalyn odpovedal: „Sebecký sa nachádza v zadnej časti veľkej siene a bude záhradníkom na predmestí Affabelu. Bude tiež slúžiť vybraným záhradníkom zo vzdialených miest. Ty však budeš vládnuť, pretože si mne aj ľuďom prejavovala veľkú lásku. Túto česť si získala svojou vytrvalosťou, vernosťou a pokorou. Nespomínaš si azda na moje slová? ‚Veď každý, kto sa povyšuje, bude ponížený, a kto sa ponízuje, bude povýšený.‘¹⁴ Okrem toho som ti pripravil krásny dom na pobreží Veľkého mora neďaleko môjho sídla. Viem, že miluješ vodu a šum vĺn, preto som ti splnil tvoju túžbu. Všetkým svojim verným sluhom plním ich najhlbšie prania.“

Láskavá sa nezmohla na slovo.

Kráľ pokračoval: „Budeš vládnuť nad desiatimi obvodmi mesta. Spolu s tebou je tu ešte jedenásť iných správcov, ktorí dohliadajú na stodvadsať obvodov mesta Affabel. Budeš úzko spolupracovať nielen so mnou, ale aj s ďalšími sedemdesiatimi dvomi kniežatami, ktoré sedia na týchto trónoch. Ostatní spravujú oblasti ako vzdelávanie, hospodárstvo, zábava a umenie.

Život v Affabele plánujem a spravujem spolu s mojím Otcom a sedemdesiatimi dvomi kniežatami. Budeš patriť medzi mojich poradcov a prostredníkov medzi mnou a obyvateľmi mesta.

Nebudeš so mnou vládnuť iba v Affabele, ale spolu s ostatnými sedemdesiatimi dvomi ti zverím vládu nad mestami vzdialených oblastí. Ustanovujem ťa za premiérku kontinentu Bengilla a všetkých jeho dvadsiatich miest. Tamojší vládcovia sa budú zodpovedať tebe a ty iba mne.“

Keď to Jalyn povedal, Skromný, ktorý stál celkom vzadu, sa tešil zo spolužiačkinho úspechu. Zároveň ho mrzelo, že premárnil príležitosť ovplyvniť tisíce životov. Teraz mohol byť jedným z kniežat, ktoré smú priamo spolupracovať s Jalynom. Bol rád, že ho prijali do kráľovstva, ale uvedomil si, že svoj krátky pobyt v Endele premárnil, čo bude mať dosah na zvyšok jeho 130-ročného života.

Potom kráľ povedal veliteľovi stráže: „Prines mi víťaznú korunu a žezlo.“

Keď mu ich strážca podal, kráľ Láskavú korunoval. „Dobrá a verná služobníčka, bola si verná v malom, preto ťa ustanovím za vládkyňu desiatich *obvodov a dvadsiatich miest*.“¹⁵

Potom jej podal žezlo a povedal: „Už sa viac nebudeš volať Láskavá, pretože ti dám nové meno. Odteraz ťa budú volať Milovaná víťazka.

Všetkým obyvatelom Endelu som povedal: „Tomu, kto zvíťazí a až do konca zachová moje skutky, tomu dám vládu nad mestami a národmi, bude nad nimi vládnuť železnou berlou - ako som ju aj sám prijal od svojho Otca.“¹⁶

Jalyn podišiel k stolu, na ktorom ostal posledný kus ovocia. Priniesol ho Milovanej víťazke a povedal: „Drahá priateľka a spoluvládárka, ochutnaj z ovocia stromu života.“

Keď doň Milovaná víťazka zahryzla, zažila očistenie podobne ako ostatní, ktorí ochutnali toto lahodné ovocie. Jej myšlienky prekypovali ešte väčšou láskou a jej túžba slúžiť narástla do takých rozmerov, aké dovtedy nepoznala. Zmizla všetka bolesť a negatívne myšlienky. Cítila sa šťastná a plná energie, nádeje a viery. Pozrela sa na Jalyna a usmiala sa. Potom sa obaja rozosmiali a tak sa začala ich celoživotná spolupráca.

Jalyn ju odprevadil k trónu a povedal jej: „Milovaná víťazka, otoč sa a zvitaj sa so svojou rodinou.“

Keď sa otočila, sieň sa rozozvučala mohutným potleskom. Tolko jasotu ešte v sále nezažili. Slávna víťazka sa usmievala a žasla nad láskou, ktorá ňou pretekala. Kráľ ju objal okolo pliec a vyhlásil: „Dobrá a verná služobníčka, vojdi do radosti svojho pána.“¹⁷

Tak sa končí náš príbeh o veľkom kráľovi, jeho sluhoch a slávnom kráľovstve Affabel.

Slovo napomenutia a varovania

V tejto kapitole sme trochu naznačili, ako bude vyzeráť súd svätých. Chcem zdôrazniť, že sláva Kristovej súdnej stolice bude oveľa väčšia, ako som ju v alegórii opísal. Príbeh odráža mnohé pravdy Božieho kráľovstva.

Detaily tohto príbehu nemajú prinášať nejakú novú pravdu, ale skôr ju zdôrazniť a sprostredkovať ďalej. Keď Ježiš hovoril podobenstvá, kládol dôraz na hlavnú pointu a nevenoval sa nepodstatným detailom, ktoré sa nijako netýkali pravdy, ktorú sa snažil komunikovať.

Rovnako som sa aj ja snažil zdôrazniť iba dôležité body, ktoré vystihujú podstatu Kristovho večného kráľovstva. Keď knihu dočítate, môžete sa k alegórii vrátiť a pravdepodobne budete môcť do väčšej hĺbky preskúmať citované pasáže z Písma.

NAŠA SCHOPNOST BUDOVAŤ
BOŽIE KRÁĽOVSTVO
ZÁVISÍ JEDINE OD NAŠEJ
POSLUŠNOSTI
VOČI DUCHU SVÄTÉMU —
NIE OD NÁŠHO
PRIRODZENÉHO TALENTU.

- JOHN BEVERE
ŽI S PERSPEKTÍVOU VEČNOSTI

K JEŽIŠOVI NEPRICHÁDZAME PRETO,
ABY SME ZÍSKALI **LEPŠÍ** ŽIVOT.

K JEŽIŠOVI PRICHÁDZAME PRETO,
LEBO ON JE ŽIVOT.

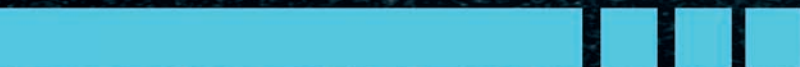
- JOHN BEVERE
ŽI S PERSPEKTÍVOU VEČNOSTI

AK SA **ROZHODNETE**,
ŽE **NEBUDETE** ŽIŤ V SÚLADE S POVOLANÍM,
KTORÉ MÁ BOH **PRE VÁS...**

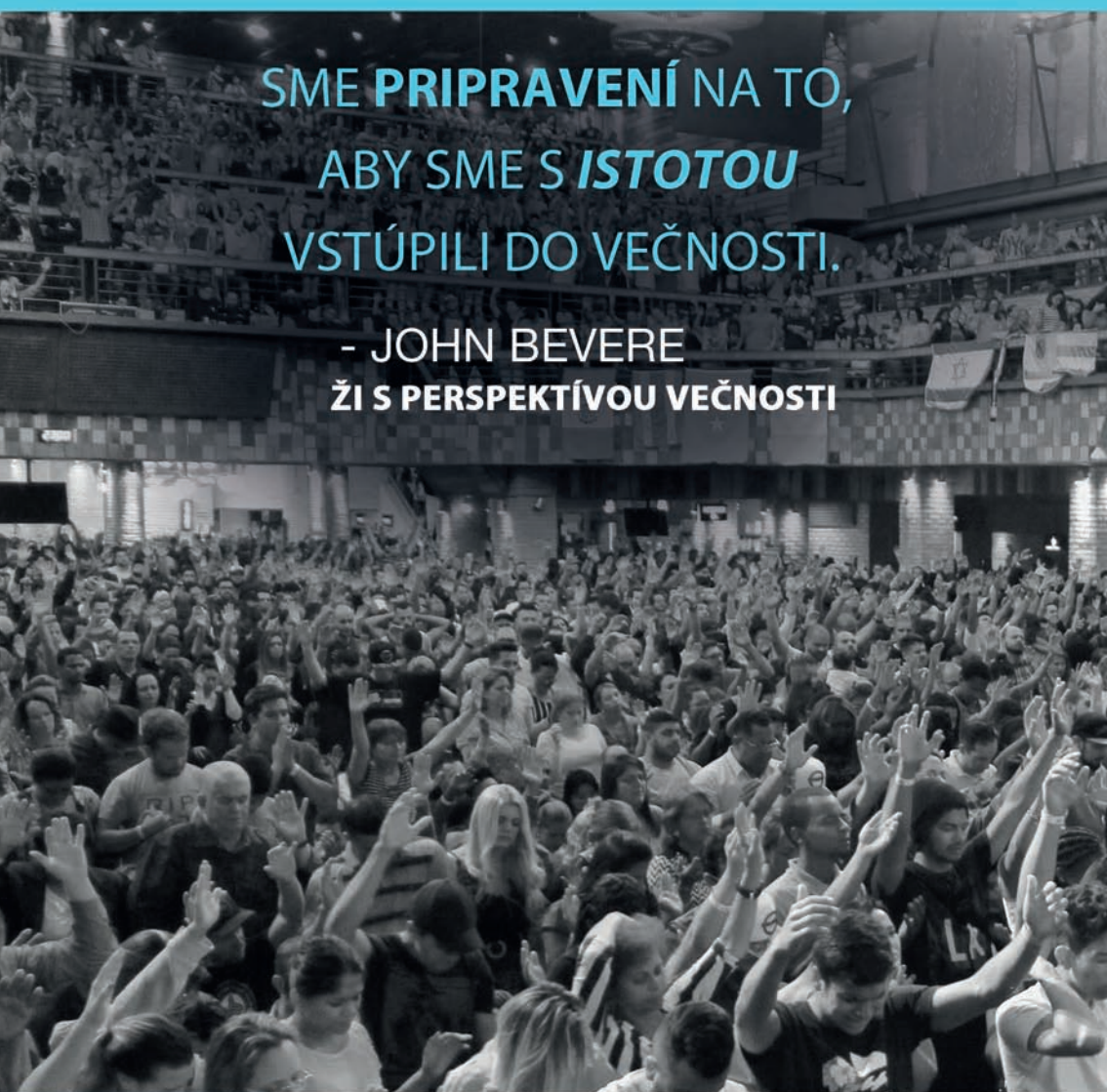
...ZVERÍ TO POVOLANIE
NIEKOMU INÉMU.

- JOHN BEVERE
ŽI S PERSPEKTÍVOU VEČNOSTI

KEĎ SVOJE ŽIVOTY **STAVIAME**
NA NEZMENITEĽNÝCH
PRAVDÁCH **BOŽIEHO SLOVA,**

SME PRIPRAVENÍ NA TO,
ABY SME S **ISTOTOU**
VSTÚPILI DO VEČNOSTI.

- JOHN BEVERE
ŽI S PERSPEKTÍVOU VEČNOSTI

BOH NÁS BUDE SÚDIŤ
NA ZÁKLADE **SVOJHO SLOVA**,
NIE NA ZÁKLADE NAŠICH VLASTNÝCH
ĽUDSKÝCH NORIEM.

- JOHN BEVERE
ŽI S PERSPEKTÍVOU VEČNOSTI

viac sa dozviete na [CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org)

9. KAPITOLA

NEBO

„Ja však v spravodlivosti uzriem tvoju tvár a až raz
vstanem zo sna, nasýtím sa pohľadom na teba.”

(Žalm 17:15; KAT)

V tejto kapitole sa budeme venovať večnému príbytku spravodlivých. Presne tak, ako existuje dočasné miesto pre neveriacich, ktoré sa volá Hádes, ktoré je potom vystriedané trvalou destináciou, ktorá sa volá Ohnivé jazero, pre veriacich je pripravené dočasné miesto, ktoré väčšina ľudí nazýva *nebo*, ktoré Písmo nazýva *nebeským Jeruzalemom*. Večný príbytok spravodlivých sa tiež bude volať Jeruzalem, ale bude sa nachádzať na zemi. To je to mesto, ktoré zostúpi z neba po poslednom súde a bude sa volať Nový Jeruzalem (pozri Zj. 21:2).

Nebeský Jeruzalem

“No vyste sa priblížili k vrchu Sion a k mestu živého Boha, k nebeskému Jeruzalemu, k desaťtisícom anjelov, k veľkolepej slávnosti, k zhromaždeniu prvorodených, ktorí sú zapísaní v nebi, k Bohu, sudcovi všetkých, k duchom spravodlivých, ktorí už dosiahli dokonalosť, k Ježišovi, prostredníkovi novej zmluvy.”

(Žid. 12:22-24)

Nebeský Jeruzalem alebo *Jeruzalem, ktorý je hore* (Gal. 4:26), je mesto, ktoré je v našej alegórii popísané ako Affabel. Je postavené na vrchu Sion. Žije v ňom Otec aj Syn a myriady anjelov. Nachádza sa tu aj slávnostné zhromaždenie a zbor prvorodených. Tie reprezentujú starozmluvných svätcov a tých, ktorí zomreli v Kristovi.

Všimnite si, že v tomto meste žijú aj „*duchovia* spravodlivých, ktorí dosiahli dokonalosť.“ Kto sú títo ľudia, keď autor listu už spomenul aj svätých z čias Starej zmluvy aj z obdobia Novej? Keď sa znovuzrodíme skrze Ducha Svätého, stávame sa úplne novými stvoreniami. Náš duch získava Kristovu podobu a my sa ocitáme v Ňom. V tomto verši sa nehovorí ani o duši, ani o tele, ale iba o duchu. Podľa mňa sa tým myslia žijúci svätí, ktorí na tejto zemi slúžia Ježišovi. Zamyslite sa nad tým! Autor Listu Židom predsa nabáda čitateľov: “Pristupujme teda s dôverou k trónu milosti, aby sme dosiahli milosrdenstvo a našli milosť a pomoc v pravom čase” (Žid. 4:16; KAT). Trón milosti sa nachádza uprostred Božieho mesta a táto pozvánka je adresovaná nám, ktorí žijeme na zemi. Je možné, že mnohí pozemšťania sú známi v trónnej sieni, pretože do nej často vstupujú v modlitbe?

Sme duchovné bytosti s dušou (tá zahŕňa intelekt, vôľu a city), ktoré žijú vo fyzických telách. Ježiš povedal, že Bohu sa možno klaňať iba „v duchu a pravde“ (Ján 4:24). Apoštol Pavol zdôraznil: „Veď Boh, ktorému *vo svojom duchu slúžim* hlásajúc evanjelium jeho Syna...” (Rim. 1:9; BOT, dôraz pridaný autorom). Keďže náš duch bol stvorený na Boží obraz a my sme sa znovuzrodili, máme vďaka Ježišovej krvi a moci Ducha Svätého prístup do Božej trónnej siene vždy, keď niečo potrebujeme alebo Ho túžime chváliť.

Návštevy v nebi

Nebeský Jeruzalem sa momentálne nachádza na mieste, ktoré sa nazýva tretie nebo. Ide o skutočné miesto, ktoré apoštol Pavol navštívil ešte pred svojou smrťou. Napísal:

“Ak sa treba chváliť - hoci to nič neprospeje - prídem k videniam a zjaveniam Pánovým. Poznám človeka v Kristovi, ktorý pred štrnástimi rokmi - či to bolo v tele, neviem, či mimo tela, neviem, Boh vie - uchvátený bol až do tretieho neba. A poznám toho istého človeka - či to bolo v tele,

či mimo tela, neviem, Boh vie - že uchvátený bol do raja a počul nevysloviteľné reči, ktoré človek nesmie ani vysloviť.”

(Žid. 12:1-4; ECAV)

Exegéti sa zhodujú na tom, že Pavol tu hovorí o sebe. Všimnite si, že si nebol istý, či na tom mieste bol v tele, alebo mimo tela. To si možno vysvetliť iba tak, že nebo je reálne, hmotné miesto. Mnohí si myslia, že je to neviditeľné územie, kde sa ľudia vznášajú ako duchovia. Nie, ide o hmotné miesto, kde sú ulice, stromy, zvieratá, budovy, voda a pod.

Poznám viacerých, ktorí, podobne ako apoštol Pavol, navštívili nebo, a podelím sa s vami o môj najobľúbenejší príbeh. Prihodil sa môjmu priateľovi, pastorovi Gregovi. V októbri 1979, keď sa večer vrátil domov z prvého zhromaždenia, ktoré viedol, našiel svoju manželku čupieť na schodoch a nekontrolovateľne plakať. Okamžite zistil, že sa stalo niečo strašné. Jeho desaťročný synček Justin¹ si do kúpeľne priniesol malý televízor, aby si počas kúpeľa z vane pozrel futbalový zápas, ale omylom stiahol televízor do vane a zomrel na následky zásahu elektrickým prúdom.

Keď Greg našiel svojho syna, Justin nemal pulz, pokožku mal studenú a modrú a zreničky boli maximálne rozšírené, čo znamenalo, že mozog nefunguje. Ako bývalý príslušník polície v Los Angeles absolvoval Greg kurz prvej pomoci a videl viacero úmrtí. Keby takúto udalosť zažil ako policajt, vyhlásil by obeť za mŕtvu a zavolať by súdneho lekára.

Teraz bol však veriacim mužom, ktorý poznal moc modlitby. Začal sa za syna modliť a oživovať ho. Po niekoľkých minútach prišli záchranári, takže Greg prenechal prácu profesionálom a pokračoval v modlitbe. Oživovali ho štyridsaťpäť minút, ale márne. Na EKG prístroji celý čas svietila vodorovná čiara. Záchranári začali byť nervózni a čakali, kedy to ten „fanatik“ vzdá.

Greg sa modlil: „Otče, nemám viac viery. Svoju som už vyčerpal, ale viem, že Tvoje Slovo hovorí ešte o inej viere (Mal na mysli dar viery, ktorý sa spomína v 1. liste Korintánom 12:9).

Greg vraví, že v tej chvíli mu niekto položil ruku na hlavu. Zrazu pocítil vo svojom vnútri takú silu a autoritu, že skríkol na svojho syna: „Nezomrieš, ale v mene Ježiš budeš žiť!“

V tej chvíli začal EKG prístroj pípať. Záchranári nadšene vyskočili. Kým chlapca zniesli do sanitky, pokožka mu zružovela, oči sa dostali do normálu a telesná teplota sa zvýšila.

Greg bol nadšený: jeho syn žije! Zároveň bude môcť svedčiť o zázračnej Božej moci. Neuvedomil si však, že boj o synov život sa ešte len začal.

Lekári mu oznámili, že chlapec je v kóme. Po prehliadke zistili, že mu organizmus skolaboval a ak prežije, bude odkázaný na pomoc iných. Vyhlásili, že jeho funkčný vek bude na úrovni trojmesačného bábätka s hodnotou IQ 0,01.

Príbeh skrátim: po siedmich mesiacoch vytrvalých modlitieb sa Justin prebral z kómy. Keď sa to stalo, jeho otec sedel pri jeho posteli a ihneď ho začal bombardovať otázkami. Chlapec na ne dokázal pohotovo odpovedať. Neskôr vyštudoval strednú školu, Univerzitu v Los Angeles a biblickú školu – všetky s vyznamenaním. V maturitnom ročníku Justina dokonca zvolili za predsedu triedy. Dnes je šťastne ženatý a má dve deti.

„Oci, bol som s Ježišom!“

Keď po troch dňoch odišli z nemocnice, Greg si všimol, že synovi žiari tvár. „Čo sa deje, Justin?“ spýtal sa ho.

Chlapec odpovedal: „Oci, bol som s Ježišom! Keď televízor spadol do vane, nič som necítil. Veľký anjel ma chytil za ruku a vytiahol ma z tela. Obrovskou rýchlosťou sme preleteli cez tunel. Dokonca sme prekročili rýchlosť svetla a napokon pristáli na jednej z ulíc neba.“

Justin pokračoval rozprávaním o tom, že ulice neboli pozlátené, ale zhotovené z čistého zlata, takže cez ne videl. Na zemi nemožno zlato vyčistiť tak kvalitne ako v nebi, ale aj tu na zemi sa zlato používa pri výrobe okien, aby im dodalo zlatú farbu (napríklad v štítoch heliem astronautov, oknách lietadiel, na niektorých budovách atď.). Takže zlato je vo svojom najčistejšom stave priehľadné.

Justin povedal, že na ulici ho ako prví privítali zosnulí príbuzní. Poznal mená všetkých, dokonca aj tých, ktorých nikdy nestretol (jeho rodičia si ich však pamätali). V skupine, ktorá ho privítala, bola aj žena menom Phyllis. Išlo o ich susedku, s ktorou sa Justinova matka mesiac pred nehodou modlila modlitbu obrátenia. Žena o dva týždne neskôr zomrela.

Ľudia sa s ním začali rozprávať, keď vtom začuli akýsi šuchot. Skupinka sa rozostúpila a stál tam Ježiš. Vzal chlapca na prehliadku neba. Bolo to veľmi veľké mesto, nachádzalo sa tam mnoho ulíc a budov. Kvety, tráva a dokonca aj kamene boli živé a ich spev vytváral nádhernú harmóniu. Chlapcovi sa zdalo, že chvália Boha. Keď stúpil na trávu alebo kvet, nezlomili sa, ale okamžite sa vrátili do pôvodnej polohy. Všimol si, že farby tam boli oveľa jasnejšie a žiarivejšie ako na zemi. Našiel tam dokonca aj také, aké doposiaľ nevidel. Pán mu dal to privilegium vidieť príbytok Justinových rodičov a dvoch súrodencov.

Potom prišiel šok: Ježiš povedal Justinovi, že sa má vrátiť na zem. Nechcelo sa mu z neba odísť, ale Ježiš pred ním odhrnul záves a Justin videl, ako ho otec volá späť. Ježiš povedal: „Je to tvoj otec a má právo zavolať ťa späť.“

Odvtedy Justin pripomínal otcovi, aby ho už nikdy nezavolať späť, ak opäť zomrie. Keď mi to chlapcov otec rozprával, neubránil som sa smiechu. Nebo je oveľa lepšie miesto ako zem, preto tí, ktorí ho zažili, sa nechcú vrátiť späť.

Apoštol Pavol zápasil s rovnakými myšlienkami, keď veriacim vo Filipách napísal; „Túžim zomrieť a byť s Kristom, a to by bolo oveľa lepšie“ (Filip. 1:23). Nebolo by to iba o trochu lepšie, ale oveľa lepšie! Zažil nebo a chcel sa tam vrátiť, ale rozhodol sa zostať a budovať kráľovstvo.

Justin neskôr otcovi povedal, že keď bol v nebi, nemal desať rokov. Jeho telo bolo dospelé. Viacerí vrátane Justina veria, že v oslávenom tele budeme tridsaťtriroční teda vo veku, v akom bol ukrižovaný Ježiš. Písmo predsa hovorí: “Milovaní, teraz sme Božími deťmi, a ešte nevyšlo najavo, čím budeme. Vieme, že keď vyjde najavo, Jemu budeme podobní, lebo Ho uvidíme takého, aký je” (1.Ján 3:2; ECAV).

To je len jeden z mnohých skutočných príbehov, ktoré som počul. Spolu s Písmom svedčia o existencii neba. Vojdú doň všetci verní Ježišovi služobníci, keď opustia túto zem.

Spása ducha, duše a tela

Ako sme už povedali, vo chvíli, keď človek prijme Ježiša za svojho Pána, jeho duch sa stáva novým stvorením a okamžite získava Ježišovu podobu. To potvrdzuje aj apoštol Ján, keď hovorí: „Veď aký je on, takí sme aj my *na tomto svete*“ (1.Ján 4:17; dôraz pridaný autorom). Ako vidíme, Ján sa prihovára veriacim na zemi, nie tým, ktorí už odišli do večnosti. Človek, ktorý sa skutočne znovuzrodí Duchom Svätým, je v duchu ihneď dokonalým.

Keď je spasený náš duch, začne sa proces vykúpenia duše, ktorá sa skladá z mysle, vôle a citov. Spása (premena) duše sa uskutočňuje prostredníctvom Božieho slova a poslušnosti voči nemu. Apoštol

Jakub to potvrdzuje slovami: „*Bratia moji milovaní... odhodte všetku nečistotu a nánosy zloby a v tichosti prijímajte zasiat slovo, ktoré má moc spasíť vaše duše. Buďte činiteľmi slova, nielen poslucháčmi, ktorí klamú sami seba*” (Jak. 1:19; 21-22; dôraz pridaný autorom). Je dôležité poznamenať, že Jakub hovorí o spáse duše *bratom*, nie neveriacim. Zdôrazňuje jednak dôležitosť počúvania, ale aj plnenia Božieho Slova.

Duša je jediná zložka našej bytosti, v ktorej sme spoluzodpovední za tempo a mieru premeny. Ako rýchlo sa zmení, závisí od toho, nakoľko Slovo počúvame a uskutočňujeme ho. Ak Božie Slovo počúvame a poslúchame, proces premeny sa zrýchľuje; ak si nevšímame, čo Boh hovorí, proces premeny sa spomaľuje. Premena duše je dôležitá na to, aby sme mohli dobre dokončiť beh života.

Nakoniec musí byť spasené aj telo. Pozorne si prečítajte nasledujúci úryvok z 2. listu apoštola Pavla Korinťanom:

„Vieme predsa, že až zomrieme, znova ožijeme v krajšej, večnej podobe. Túžime po tom, zároveň však váhame, lebo by sme sa radi vyhli umieraniu a vstúpili priamo do nesmrteľného života, na ktorý nás Pán Boh už teraz pripravuje: ako preddavok nám dal svojho Ducha. Preto sa môžeme s dôverou tešiť na náš nebeský domov; vo svojich telách tu vlastne žijeme v cudzine, ďaleko od svojej vlasti, kde nás čaká Pán Ježiš Kristus. Nevidíme ho, ale sme s ním spojení vierou. Preto v plnej dôvere a radi opustíme, hoci aj hneď teraz, toto telo, aby sme mohli byť doma u svojho Pána.“

(2. Kor. 5:1-8; NPK)

Tieto slová nám dodávajú veľkú nádej a zároveň nám očisťujú dušu. Apoštol hovorí, že budeme mať večné telá. Na inom mieste vyhlasuje: “Veď toto porušiteľné telo si musí obliecť neporušiteľnosť a toto smrteľné telo si musí obliecť nesmrteľnosť” (1.Kor. 15:53; BOT). Naše telá sa nebudú líšiť od Ježišovho, pretože Písmo tvrdí:

„Ak sme s ním zjednotení v jeho smrti, budeme s ním zjednotení aj vo vzkriesení“ (Rim. 6:5). A inde zase: „Milovaní, teraz sme Božími deťmi a ešte sa neukázalo, čím budeme. Vieme, že keď sa zjaví, budeme mu podobní, lebo ho uvidíme takého, aký je“ (1.Ján 3:2 ECAV).

Zamyslime sa nad tým, aké bolo Ježišovo telo po jeho zmŕtvychvstaní. Rovnaké vlastnosti budú mať aj naše telá, keď dosiahnu spasu. Začnime tým, čo sa stalo v to ráno, keď vstal z mŕtvych. Mária Magdaléna najprv našla prázdny hrob a rozplakala sa, pretože si myslela, že Pánovo telo niekto ukradol.

“Keď to povedala, obrátila sa a videla tam stáť Ježiša, no nevedela, že je to Ježiš. Ježiš sa jej opýtal: “Žena, prečo plačeš? Koho hľadáš?” Ona si myslela, že je to záhradník, a povedala mu: “Pane, ak si ho ty odniesol, povedz mi, kam si ho položil, a ja si ho vezmem.”

(Ján 20:14-15; BOT)

Ježiš sa navonok nelíšil od normálneho človeka; nevyzeral ako mimozemšťan zo sci-fi filmu. Nespoznala Ho, pretože sa neodvažovala veriť, že žije. Videla, ako Ho brutálne zabili, jeho telo odniesli a pochovali. Uverila, že to je On až keď ju oslovil menom. A preto ho pokladala za záhradníka. Ježiš mal teda telo, ktoré sa veľmi podobalo na naše telo.

Hoci sa Ježišovo telo nelíšilo od ľudského, položme si túto otázku: Videla iba jeho ducha alebo skutočné telo? Odpoveď nachádzame v úryvku o tom, ako sa zjavil svojim učeníkom. Povedal im: „Čo sa ľakáte a prečo máte v srdci pochybnosti? Pozrite na moje ruky a nohy, že som to ja! Dotknite sa ma a presvedčte sa! Veď duch nemá *mäso a kosti* - ale ja, ako vidíte, mám“ (Lk. 24,38-39; dôraz pridaný autorom).

Ježiš mal mäso a kosti! To znamená, že aj my ich budeme mať.

Všimnite si však, že vôbec nehovorí o krvi. A to preto, lebo Jeho krvou bola postriekaná zľutovnica. Verím, že to, čo Mu teraz prúdi žilami, je Božia sláva.

Ježiš mohol jesť fyzický pokrm: „Pretože tomu stále od veľkej radosti neverili a čudovali sa, povedal im: Máte tu niečo na zjedenie? Podali mu kúsok pečenej ryby. Vzal si a jedol pred nimi“ (Lk. 24:41-43).

Ježiš nejedol s učeníkmi iba pri tejto príležitosti; Písmo zaznamenáva aj ďalšie dve udalosti: jedna sa odohrala v dome učeníkov, ktorých stretol na ceste do Emauz a druhá, keď pre jedenástich uvaril raňajky na brehu jazera. Z toho vyplýva, že vo večnom tele budeme môcť aj jesť.

Ježiš vo svojom oslávenom tele hovoril, spieval, chodil, držal predmety a pod. – ako normálny človek, ale dokázal aj prechádzať cez steny a okamžite zmiznúť! Možno sa pýtate: Skutočne mohol s telom z mäsa a kostí prechádzať cez steny a zmiznúť? Áno, pozrite si, čo zaznamenal evanjelista Ján: “V ten istý prvý deň po sobote, keď už bola tma a dvere, kde boli učeníci, boli zatvorené zo strachu pred Židmi, prišiel Ježiš a postaviac sa do prostriedku, riekol im: Pokoj vám!” (Ján 20:19; ECAV).

Keď sa Ježiš stretol so svojimi učeníkmi, požiadal Tomáša, aby vložil prst do rán po klincoch a ruku do jeho boku. Znovu teda vidíme, že Ježiš mal telo z mäsa a kostí. Ako je možné, že sa zrazu objavil medzi nimi, keď boli dvere zamknuté? Prešiel cez stenu a len tak sa objavil, aby potom rovnako zmizol, čo evanjelium tiež hovorí. Potom, čo emauzským učeníkom lámal chlieb, „otvorili sa im oči a spoznali ho. Ale on im zmizol“ (Lk. 24:31).

Aj my budeme mať v našich vzkriesených telách schopnosť zmiznúť a objaviť sa na inom mieste, takže budeme môcť v nebi cestovať aj na veľké vzdialenosti. Túto schopnosť budeme potrebovať, pretože Božie mesto bude mať dĺžku a šírku 2 200 kilometrov. A to

už nehovorím o presune medzi galaxiami! Budeme mať aj schopnosť vznášať sa vo vzduchu. Spomeňte si na Ježiša, ktorý na štyridsiaty deň po svojom zmŕtvychvstaní vystúpil do neba. Jedna z vecí, ktoré Justin povedal svojmu otcovi (a hovoria o nej aj iní, o ktorých viem, že boli v nebi), bolo to, že v nebi mohol chodiť, vznášať sa, ale aj premiestňovať sa na iné miesta. Keď mu Ježiš ukazoval nebo, boli chvíle, keď kráčali, inokedy sa jednoducho vznášali.

Kristove tisícročné kráľovstvo

Teraz sa zameriame na premiestnenie Božieho mesta, no ešte predtým si trochu pohovoríme o udalostiach, ktoré tomu budú predchádzať. Na konci veku cirkvi bude sedemročné obdobie súženia. Zjaví sa človek bezprávia, antikrist, ktorý zvedie mnohých. Bude odporovať všetkému, čo súvisí s Bohom, a bude sa nad Neho povyšovať. Bude prenasledovať svätých a mnohé národy zvedie do temnoty vzbury proti Bohu.

V tom čase príde Pán po svojich svätých. Niektorí veria, že sa to stane ešte pred sedemročným súžením, iní, že uprostred neho a ďalší, že až na konci. Touto otázkou sa však nebudem zaoberať. Najdôležitejšie je zodpovedať si otázku, či sme pripravení. Apoštol Pavol hovorí o vytrhnutí na viacerých miestach Novej zmluvy. Z jedného citujme:

“Lebo na povel, na hlas archanjela a zvuk Božej trúby sám Pán zostúpi z neba a tí, čo umreli v Kristovi, vstanú prví. Potom my, čo žijeme, čo zostaneme, budeme pripojení k nim a spolu s nimi v oblakoch uchvátení do vzduchu v ústrety Pánovi, a tak budeme navždy s Pánom.”

(1.Tes. 4:16-17; BOT)

To ešte nie je druhý Kristov príchod, pretože nezostúpi na zem, ale so svojimi vernými sa stretne v oblakoch. Jeho druhý príchod sa uskutoční na konci sedemročného súženia. Pán príde na bielom

koni a povedie nebeské vojsko, ktorého súčasťou bude mnoho svätých (Júda 14).

Antikrist, falošný prorok, vodcovia sveta a armády národov sa zhromaždia, aby bojovali proti Pánovi a Jeho vojsku. Ježiš ich zasiahne mečom svojho Slova a telá jeho nepriateľov požerú dravé vtáky. Táto jednodňová bitka sa často označuje pojmom Harmagedon, pretože sa uskutoční v údolí Megiddo, ktoré sa tiahne od vrchu Karmel smerom na juhovýchod k Jeruzalemu (Zj. 16:16; Zj. 19:11-21).

Mnoho ľudí na celom svete sa však proti Bohu nezbúri, nezúčastní sa na tejto bitke, ani sa nepridá na stranu antikrista. Viacerí teológovia veria, že títo ľudia prežijú a vstúpia do budúceho veku, ktorý sa označuje ako Kristovo tisícročné kráľovstvo. Zostanú žiť vo svojich národoch a budú žiť pod Kristovou celosvetovou vládou. Zostanú im prirodzené telá a naďalej budú obývať túto zem.

To znamená, že na zemi budú žiť dva typy ľudí: tí, ktorí prežijú Harmagedon, a svätí, ktorí sa vrátia s Ježišom. Svätci budú vládnuť s Kráľom v oslávených telách. Nie je ťažké predstaviť si, ako budú tieto dve skupiny nadväzovať kontakt: rovnako, ako sa Ježiš stretával s učeníkmi po svojom zmŕtvychvstaní. Oslávení svätí budú môcť hovoriť, chodiť, jesť a stretávať sa s tými, ktorí ešte budú žiť v prirodzených telách.

Písmo hovorí, že to bude obdobie svetového mieru, pretože satan a jeho vojsko bude na tisíc rokov spútané. Nebudú vojny, predsudky, nenávisť, hanba, zločiny, choroby a podobné veci, pretože všetky národy sa obrátia k Bohu. Prorok Micheáš hovorí:

„V posledných dňoch vrch domu Hospodinovho pevne bude stáť na vrchole hôr a vyvýšený bude nad pahorky. I pohnú sa k nemu národy. Mnohé kmene poputujú a povedia: Poďte, vystúpme na vrch Hospodinov, k domu Boha Jákobovho. On

nás bude učiť svojim cestám a budeme chodiť po jeho chodníkoch. Lebo zo Siona vyjde naučenie a slovo Hospodinovo z Jeruzalema. On bude súdiť mnohé národy, vynášať výrok mocným kmeňom, a to i vzdialeným. Prekujú svoje meče na pluhové radlice a svoje ošpey na vinárske nože; národ nepozdvihne proti národu meč a už sa nebudú učiť vojne. Každý bude sedieť pod svojím viničom a pod svojím figovníkom a nik ho nevydesí. Lebo ústa Hospodina mocnosťou prehovorili.“

(Mich. 4:1-4; ECAV)

Celosvetová ekonomika bude prosperovať, pretože všetky národy sa budú riadiť Božími zákonmi. Bude to úžasné obdobie!

Súd pred veľkým bielym trónom

Po uplynutí tisíc rokov, bude Satan na krátky čas prepustený z väzenia. Dostane povolenie vyjsť do sveta a zvädzať národy. To sa však nebude týkať svätých v ich oslávených telách, ale iba ľudí s prirodzenými telami, ktorí prežili Harmagedon, alebo sa narodili počas Kristovho tisícročného kráľovstva.

Vzbúrenci sa zhromaždia a obklúčia Jeruzalem, aby proti nemu bojovali, ale z neba zostúpi Boží oheň a pohltí ich. Diabla uvrhnú do „ohnivého a sírového jazera,“ kde bude mučený „vo dne v noci na veky vekov.“ Už nikdy sa nedostane na slobodu (pozri Zj. 20:7-10).

Potom bude nasledovať súd pred veľkým bielym trónom. Hádes vydá mŕtvych zo všetkých generácií od Adama až po poslednú bitku. Všetci, ktorí s Hospodinom neuzavreli zmluvu v období Starej zmluvy, alebo sa nepodriadili panstvu Ježiša Krista, sa postavia pred Kráľa, aby sa zodpovedali za svoje životy, ako sme to videli pri súde Nezávislého, Podvedeného, Zbabelej a Dvojtvrného. Ak niečie meno nebude zapísané v Knihe života, vrhnú ho do Ohnivého jazera spolu so Satanom a jeho prisluhovačmi.

Nové nebo a Nová zem

Keď sa nebo a zem prečistia v ohni (pozri 2.Pt. 3:10-13), objaví sa nové nebo a nová zem. Apoštol Ján píše: „Videl som nové nebo a novú zem, lebo prvé nebo a prvá zem sa pominuli“ (Zj. 21:1). Apoštol Ján napísal, že potom zostúpi na zem zhora Nový Jeruzalem. Nazýva sa aj Baránkovou nevestou, pretože bude domovom všetkých Pánových vykúpených, počnúc od Adama až po tých, ktorých prijal do slávy pri svojom druhom príchode. Ján opisuje Nový Jeruzalem takto:

“A v duchu ma preniesol na veľký a vysoký vrch a ukázal mi sväté mesto Jeruzalem, ako zostupuje z neba od Boha ožiarené Božou slávou. Jeho jas bol podobný najdrahšiemu kameňu, akoby krištáľovo čistému kameňu jaspisu. Malo veľké a vysoké hradby. Malo dvanásť brán a na bránach dvanásť anjelov a napísané mená dvanástich kmeňov synov Izraela. Tri brány boli od východu, tri brány od severu, tri brány od juhu a tri brány od západu... Ten, čo so mnou hovoril, mal mieru zo zlatej trstiny na premeranie mesta, jeho brán a jeho hradieb. Mesto je postavené do štvorca: jeho dĺžka je taká istá ako šírka. Trstinou odmeral mesto a malo dvanásťtisíc stadií. Jeho dĺžka, šírka i výška sú rovnaké. Zmeral aj jeho hradby; mali stoštyridsaťštyri laktov podľa ľudskej miery, ktorú anjel mal. Jeho hradby boli postavené z jaspisu a mesto samo bolo z rýdneho zlata podobného čistému sklu. Základné kamene hradieb mesta boli ozdobené všelijakými drahými kameňmi... Dvanásť brán je dvanásť perál; každá brána bola z jednej perly. A námestie mesta bolo z rýdneho zlata, takého ako priehľadné sklo.”

(Zj. 21:10-21; KAT)

Toto mesto je fascinujúce! Nepodobá sa mu žiadne z miest, ktoré môžeme vidieť na zemi. Bude z neho vyžarovať honosnosť, sláva a veľkoleposť. Nebude v ňom žiadny kaz, pretože všetko bude krištáľovo čisté.

Ján pokračuje vo svojom opise: “Potom mi ukázal riekku vody života, čistú ako krištál, vytekajúcu od Božieho a Baránkovho trónu. Uprostred jeho námestia, z oboch strán rieky, je strom života, ktorý prináša dvanásť ráz ovocie: každý mesiac dáva svoje ovocie a lístie stromu je *na uzdravenie národov*. Už nikdy nebude nič prekliate. V ňom bude trón Boha a Baránka a jeho služobníci mu budú slúžiť; *budú hladieť na jeho tvár* a na čele budú mať jeho meno. Noci už nebude a nebudú potrebovať svetlo lampy ani svetlo slnka, lebo im bude žiariť Pán, Boh, a budú kraľovať na veky vekov” (Zj. 22:1-5; KAT, dôraz pridaný autorom).

Všimnite si, že Písmo jasne hovorí, že uvidíme Pánovu tvár. Uzrieme to, čo túžil vidieť Mojžiš, ale nemohol. Nie je to úžasné?

Zaujímavé je aj to, že listy stromu života uzdravia národy. Z toho vyplýva niekoľko otázok. O akých národoch sa tu hovorí, keď v meste budú žiť iba svätí? Komu budú svätí kraľovať na veky vekov? Budú vtedy ešte žiť aj prirodzene narodení ľudia? Odpoveď nachádzame v knihe proroka Izaiáša:

„Lebo hľa, ja tvorím *nové nebesia a novú zem*,
“Lebo pozrite, ja stvorím nové nebo a novú zem.
Na minulosť sa už nebude spomínať, ani na myseľ nepríde viac. Tešte sa a plesajte večne nad tým, čo stvorím: lebo z Jeruzalema spravím samé plesanie a z jeho ľudu budem mať radosť. Plesám nad Jeruzalemom, teším sa svojmu ľudu. nebude už počuť v ňom plač a krik.”

(Iz. 65:17-19; BOT)

Potom Izaiáš začína popisovať ľudí, žijúcich mimo Nového Jeruzalema:

„Nebude tam viac dieťa, čo žije len pár dní, ani stavec, ktorý by nezakúsil plnosť svojich dní. Mladík zomrie ako storočný, ale storočný hriešnik bude prekliaty. Budú stavať domy a bývať v nich, budú vysádzať vinice a jesť ich plody. Nepostavia, aby iný býval, nevysadia, aby iný jedol, lebo vek stromu sa rovná veku môjho ľudu a prácu svojich rúk budú požívať moji vyvolení. Nebudú sa nadarmo namáhať ani nebudú rodiť v stave nečakanej hrôzy, lebo oni a ich potomkovia s nimi sú pokolením požehnaných od Hospodina. Prv ako budú volať, ja odpoviem, dokiaľ budú hovoriť, budem počúvať. Vlk a baránok sa budú spolu pásť, lev ako vól bude žrať slamu, ale pokrmom hada bude naďalej prach. Nebudú robiť zle a nebudú ničieť na celom mojom svätom vrchu, hovorí Hospodin.“

(Iz. 65:20-25)

Mnohí sa mylne domnievajú, že prorok hovorí o tisícročnom kráľovstve. V skutočnosti tu ide o obdobie *nového neba* a novej zeme. Zo spisov apoštola Jána a proroka Izaiáša zisťujeme, že za hradbami mesta budú bývať aj iní ľudia. V čase večného pokoja a prosperity si postavia domy. To nemôžu byť svätí, ktorí žijú v Jeruzaleme, pretože sám Ježiš im pripraví príbytky (Ján 14:2-4).

Všimnite si tiež, že sa tam ľuďom budú rodiť aj deti. Tie však nebudú môcť byť potomkami oslávených svätých, pretože Ježiš o nich povedal, že sa už nebudú ženiť, ani vydávať, a teda ani rodiť deti: “Po vzkriesení sa ľudia neženia ani nevydávajú, ale sú ako anjeli v nebi” (Mt. 22:30; BOT). Túto skutočnosť potvrdil aj Justin po svojej návšteve neba.

Tieto národy budú obývať novú zem, obrábať pôdu a stavať mestá. Budú sa množiť a bez prekážok zaplnia zem, ako by sa to podarilo Adamovým potomkom, nebyť prvého pádu.

Ako to logicky vysvetliť? Jedna možnosť je odvolať sa na Písmo, ktoré hovorí, že keď začne tisícročné kráľovstvo, prirodzený ľudský život sa predĺži, pretože bude zničený náš posledný nepriateľ smrť (pozri 1.Kor. 15:26). Ježiš zničí kliatbu duchovnej aj fyzickej smrti. Z toho vyplýva, že ľudstvo dokáže prežiť celých tisíc rokov.

Je možné, že na konci tisícročného kráľovstva budú ľudia môcť dostať dar večného života, ak sa nevzbúria voči Bohu v tom období, keď bude Satan na chvíľu oslobodený. Žalmista píše: „Preto ťa národy budú oslavovať na večné veky“ (Žalm 45:18). Môžeme si predstaviť, že títo ľudia budú ako Adam a Eva pred pádom. Adam nebol stvorený pre to, aby zomrel, ale aby žil večne. Svojou neposlušnosťou však tento dar stratil a na svoje potomstvo uvalil kliatbu úpadku a smrti.

V Novom Jeruzaleme budú žiť iba Kristovi vykúpení v oslávených telách. Z Písma vyplýva, že tí v prirodzených telách budú môcť do mesta vstúpiť, požívať jeho ovocie a klaňať sa Pánovi. V Zjavení čítame: „V jeho svetle budú kráčať národy a králi zeme doň vnesú svoju slávu. Jeho brány sa nebudú vo dne zatvárať, lebo noci tam nebude. Prinesú doň slávu a česť národov“ (Zj. 21:24-26).

Pokušeniu zhrešiť podľahol človek na začiatku. Trestom bola smrť (duchovná aj fyzická), ktorej výsledkom bola aj smrť večná. Pád človeka však neodradil Boha od jeho pôvodného *večného plánu*, ktorý mal s človekom a touto zemou. Môže Boží plán zlyhať pre ľudskú neposlušnosť? Nemôže. Boh napokon zmenil pád človeka na požehnanie tým, že z padlého ľudstva si zhromaždil *vykúpených svätých*, ktorých Kristus spasil, a tí budú *kralovať* nad ľudstvom na novej zemi. To nám pomáha pochopiť Ježišove slová: „Správne, dobrý sluha, pretože si bol verný v nepatrnej veci, *ujmi sa vlády nad desiatimi mestami!*“ (Lk. 19:17; dôraz pridaný autorom). Je možné, že by mohlo ísť o mestá v tisícročnom kráľovstve a večnej ére novej zeme?

Keby nenastal pád, Boh by nemal skupinu oslávených ľudí, ktorí by Mu pomáhali vládnuť nad zemou a vesmírom na večné veky. Vo svojej nekonečnej múdrosti to predvídal. Pána Ježiša preto poznáme aj ako „Baránka, zabitého od založenia sveta“ (Zj. 13:8; ROH).

Od nastolenia tisícročného kráľovstva až po večnú éru novej zeme sa začne naplňovať pôvodný Boží plán: aby prirodzení ľudia zaplnili celú zem a žili naveky. Vtedy sa naplno uskutočnia Ježišove slová: „Príď kráľovstvo tvoje, buď vôľa tvoja ako v nebi, tak i na zemi“ (Mt. 6:10). Na zemi to bude tak, ako to Justin videl v nebi: krásne nové farby, živé rastliny a kamene spievajúce na Božiu slávu, dokonalá architektúra, živá voda... Bude to dokonalý svet!

Izaiáš uzatvára svoju knihu proroctvom o novej zemi: “Lebo ako budú trvalými predo mnou nové nebesá a nová zem, ktoré stvorím - hovorí Pán - tak bude trvalé vaše potomstvo a vaše meno a každý mesiac v novmesiaci a každý týždeň v sobotu príde sa každé telo klaňať pred moju tvár - hovorí Pán. I vyjdú a hľadieť budú na mŕtvolu mužov, čo odpadli odo mňa. Áno, ich červík neumrie a ich oheň nevyhasne. A budú hrôzou pre každé telo” (Iz. 66:22-24; KAT)

Predstava niečoho podobného znie odstrašujúco, ale počas celej večnosti budeme môcť prísť na isté miesto mimo mesta a vidieť hrozný osud Satana, jeho anjelov a ľudí, ktorí sa vzbúрили proti Bohu. Možno je to prejav Božej múdrosti, aby každá živá bytosť mala pred očami strašné dôsledky hriechu a vzbury. Zamyslite sa nad tým, že Satan sa vzbúril voči Bohu bez toho, aby ho niekto zvedol. Ak celé stvorenstvo uvidí Boží trest nad Satanom, bude ho to vystríhať pred tým, aby skĺzlo do rovnakého hriechu ako Lucifer a jeho anjeli.

Ako sme už povedali, oslávení svätí budú žiť v Božom meste, Novom Jeruzaleme. Pred nastolením tisícročného kráľovstva a Kristovho súdu dostanú svoju odmenu a pozíciu v službe večnému Kráľovi.

10. KAPITOLA

KRISTOVA SÚDNA STOLICA

„Prečo teda súdiš svojho brata? A ty prečo svojim bratom pohrdáš? Veď všetci budeme stáť pred Božou súdnou stolicou.... A tak každý z nás sa bude Bohu zodpovedať za seba.“

(Rim. 14:10 a 12; KAT)

Všetci sa raz postavíme pred Božiu súdnu stolicu. O kom to apoštol Pavol hovorí? O veriacich, alebo neveriacich? Ak tento text skúmame v kontexte, odpoveď je jasná: myslí na veriach. Apoštol kritizuje kresťanov, ktorí posudzujú svojich blížnych alebo nimi pohrdajú, a upozorňuje, že všetci sa budeme Bohu zodpovedať. Takže pred Božiu súdnu stolicu sa nepostavia iba neveriaci, ako sme to videli v predošlých kapitolách, ale aj veriaci, aby vydali počet zo svojho pozemského života. Apoštol to znovu zdôrazňuje v Liste Korintanom, ktorým sme sa zaoberali v predchádzajúcej kapitole:

„Sme však plní dôvery a chceme radšej odísť z tela a bývať u Pána. Preto či sme doma a či mimo domu, usilujeme sa, aby sme sa mu páčili. Všetci sa totiž musíme postaviť pred Kristovu súdnu stolicu, aby si každý odniesol odplatu podľa toho, čo vykonal, kým bol v tele - či dobré, alebo zlé. Keďže poznáme bázeň pred Pánom, presviedčame ľudí. Boh nás však pozná a dúfam, že i vy vo svojom svedomí nás poznáte.“

(2.Kor. 5:8-11)

Aj z týchto veršov je zjavné, že Pavol nemá na mysli súd nad hriešnikmi, ale nad kresťanmi. Keď hovorí, že „chceme radšej

odísť z tela a bývať u Pána,“ nemožno pochybovať o tom, komu sa prihovára. Žiaden neveriaci nebude po smrti bývať u Pána. Okamžite bude premiestnený do Hádesu a jeho večným príbytkom bude Ohnivé jazero.

Ako sme už povedali, bezbožní ľudia budú súdení pred veľkým bielym trónom, a to neskôr ako veriaci. Stručne si zhrňme myšlienky predchádzajúcej kapitoly. Ježiš sa vráti na túto zem s nebeským vojskom, porazí antikrista, Satana uvrhne do väzenia a v Jeruzaleme nastolí tisícročné kráľovstvo. Potom bude Satan prepustený z bezodnej jamy a krátky čas bude zvädzať národy zeme. Oheň z neba pohltí vzbúrencov a diabol bude zvrhnutý do ohnivého jazera na večné veky. Potom budú z podsvetia (Hádes) vzkriesení všetci bezbožníci a neveriaci a postavia sa pred veľký biely trón. Ježiš hovorí o vzkriesení na odsúdenie (pozri Ján 5:29). Všetci, ktorých mená nebudú zapísané v Knihe života, skončia v Ohnivom jazere.

Súd nad veriacimi sa uskutoční oveľa skôr ako súd nad neveriacimi. Písmo o čase jasne nehovorí, ale vieme, že sa uskutoční niekedy medzitým, ako bude cirkev uchvátená do oblakov a pred nastolením Kristovej tisícročnej vlády. Z toho vyplýva, že súdy delí asi tisíc rokov. Túto skutočnosť som do alegórie o kráľovstve Affabel nezahrnul.

Text v 2. Korintťanom 5:10 je ozvenou slov z Listu Rimanom: „Všetci sa totiž musíme postaviť pred *Kristovu súdnu stolicu*.“ Pojem *súdna stolica*, ktorý sa nachádza v Liste Rimanom 14 aj v 2. liste Korintťanom 5 pochádza z gréckeho slova *bema*. *Strongova konkordancia* ho definuje ako schodík, tribúnu, pódium či súdny dvor.¹ *Komentár Medzinárodnej biblickej spoločnosti* hovorí: „Súdna stolica bola lavička pre sudcu na súde v období Rímskej ríše. Pavol ju prirovnáva ku Kristovmu súdu.“² Na základe toho budeme súd nad veriacimi nazývať súdom pred *Kristovou súdnou stolicou*.

Ide v podstate o nebeský tribunál. Písmo tvrdí, že Otec zveril všetok súd Synovi (Ján 5:22). Ježiš Kristus je nielen naším Spasiteľom, ale aj Sudcom, ktorý čoskoro príde súdiť svoju domácnosť. Najjednoduchšia definícia súdu znie: rozhodnutie v *prospech* alebo *proti*, ku ktorému sa dospelo na základe vyšetrovania.

Mnohí členovia cirkvi si neuvedomujú, že sa raz budú musieť zodpovedať za svoj krátky život na zemi. Mylne sa nazdávajú, že spasenie ich chráni pred akýmkoľvek budúcim súdom. Iste, Ježišova krv nás očisťuje od hriechov, ktoré by nám zabránili vstúpiť do kráľovstva, ale nechráni nás pred súdom, kde vydáme počet zo svojho kresťanského života.

Večný rozsudok

Rozsudok, ktorý nad nami zaznie počas tohto súdu, bude *večný*. To znamená, že bude nezvratný, teda platný naveky. Na chvíľu sa zastavte a spomeňte si na prvú kapitolu, v ktorej sme sa snažili predstaviť si večnosť. Apoštol Jakub prirovnáva náš dočasný život na zemi k pare (Jak. 4:14). Veď čo je to osemdesiat až sto rokov v porovnaní s večnosťou? Keby mal apoštol také matematické vedomosti, aké máme dnes, možno by použil iné prirovnanie. Na hodinách matematiky som sa naučil, že akékoľvek číslo vydelené nekonečnom sa rovná nule.

$$80 \text{ rokov} : \text{nekonečno (večnosť)} = 0$$

alebo

$$100 \text{ rokov} : \text{nekonečno (večnosť)} = 0$$

Akékoľvek konečné číslo delené alebo prirovnané k nekonečnu sa rovná nule. Nezáleží na tom, ako dlho budete žiť na zemi. Aj keby ste sa dožili 150 rokov; váš pozemský život je v porovnaní s večnosťou nulou. To znamená, že všetko, čo v tomto časopriestore vykonáme ako veriaci v Ježiša Krista, rozhodne o tom, *ako* strávime

večnosť. Nezabudnite, že o tom, *kde* prežijeme večnosť, sa rozhodne na základe toho, čo urobíme s Kristovým krížom a jeho spásnou milosťou. Avšak to, *ako* budeme žiť naveky v jeho kráľovstve závisí od toho, ako sme sa na zemi správali ako veriaci.

Spomínate si na to, ako Sebecký a ľudia, ktorých stretol v zadnej časti veľkej siene, ľutovali, že svoj krátky život v Endele premrhali? Veľkú časť päťročného skúšobného obdobia premárnili napĺňaním vlastných túžob namiesto toho, aby sa úplne podriadili Jalynovej vôli. V dôsledku toho prišli o príležitosť pracovať a bývať v Jalynovej blízkosti, ba dokonca s ním aj vládnuť. Niektorí si svoj krátky päťročný život v Endele užili, iní menej, ale to, ako s ním naložili, rozhodlo o tom, ako bude vyzeráť ďalších 130 rokov ich existencie. Porovnajte si päť rokov so stotridsiatimi. Ide o neporovnateľný rozdiel. Iba málokto sa na zemi dožije takého veku. Keby sa nad tým boli zamysleli už v Endele, zrejme by žili inak.

Aj keď alegória môže pôsobiť alarmujúco, ani zďaleka nevystihuje realitu. Predstavme si teda iný scenár: dostanete k dispozícii jeden deň a spôsob, akým využijete týchto dvadsaťštyri hodín, rozhodne o tom, ako strávite ďalších tisíc rokov. Pokúste sa predstaviť si tisíc rokov. Z pohľadu našej histórie by to znamenalo ocitnúť sa v dobe pred vznikom Spojených štátov, aj pred objavením Ameriky Krištofom Kolumbom, ba dokonca pred dobytím Anglicka Normanmi. Tisíc rokov je veľmi dlhý časový úsek. Odmenu na tisíc rokov, postavenie, typ domu, v ktorom bývate a všetko ostatné by vám prideliť na základe jedného dňa. Nesnažili by ste sa žiť čo najlepšie? Ako by ste sa správali? Líšilo by sa to od vášho aktuálneho správania? Bola by poslušnosť Pánovi na prvom mieste? Pozornejšie by ste čítali Jeho Slovo a snažili by ste sa ho ešte ochotnejšie poslúchať? Snažili by ste sa získať ľudí pre kráľovstvo? Správali by ste sa k ľuďom inak? Zoznam takýchto otázok súvisiacich s naším životným štýlom by mohol pokračovať. Ale ani toto prirovnanie sa nepribližuje k realite, pretože ak jeden deň vydělíme 365 000 dňami (ekvivalent 1 000 rokov), ešte stále sa nedostaneme k nule.

Podme ešte ďalej: čo keby jeden deň rozhodol o tom, ako strávite najbližších milión rokov – čo budete vlastniť, čo bude vašim zamestnaním, s kým budete spolupracovať, v akom dome budete bývať, v akom susedstve budete bývať, na akom aute budete jazdiť a podobne! Pokúste sa predstaviť si takúto dobu. Ťažko sa nám do toho vžíva, pretože nemáme žiadny referenčný bod, keďže ľudstvo žije na zemi približne 6 000 rokov, čo znamená, že by išlo o 150-krát dlhší úsek, ako je doterajšia existencia ľudstva. Také číslo si ani nedokážeme predstaviť, no v porovnaní s večnosťou sa ešte stále neblížime k nule, pretože jeden deň delený 365 miliónmi dní (ekvivalent milióna rokov) nie je nula. (Aj keby sme jeden deň vydělili miliardou či biliómom dní, vždy by sme dostali konečné číslo!

Bez ohľadu na to, ako dlho by sme žili na tejto zemi, v porovnaní s večnosťou je to stále nula. Čo ak práve preto na nás apoštol Pavol nalieha, že máme žiť tak, aby sme prijali maximálnu odmenu? V liste Korintánom konštatuje, že každý atlét preteká tak, aby vyhral a potom dodáva:

„Neviete, že tí, čo bežia na štadióne, bežia síce všetci, ale iba jeden dostáva cenu? Bežte tak, aby ste ju dosiahli. Veď každý pretekár sa zdržiava všetkého; oni to robia preto, aby získali porušiteľný veniec, my však neporušiteľný. Ja teda bežím nie akoby bez cieľa a zápasím nie ako ten, kto udiera do prázdna. Ale zaobchádzam tvrdo so svojím telom a ovládam ho, aby kým iným kážem, sám som nezlyhal.“

(1.Kor. 9:24-27)

Podľa Pavla máme tento život žiť so zámerom: získať večnú odmenu, ktorá je neporušiteľná. Na to, aby sa nám to podarilo, musíme sa naučiť ovládať, byť disciplinovaní a žiť s jasným cieľom.

Roky som aktívne športoval. Keď som hral v rámci Americkej asociácie tenistov v juniorskej divízii Davis Cup-u a v tenisovej divízii NCAA, tvrdo som trénoval. Na kurtoch som bol niekedy aj šesť hodín denne a s mojím koučom a spoluhráčmi sme niekedy odpálili stovky loptičiek pri cvičení konkrétnych úderov. Čítal som knihy o mentálnej odolnosti na ihrisku. Fyzicky som cvičil aj mimo kurtu – dvíhal som závažia, behal som, skákal som cez švihadlo a žongloval som, aby som si zlepšil koordináciu očí a rúk – a v tomto zozname by som mohol pokračovať donekonečna. Tak som sa dokázal sústrediť a mal som pred očami taký jasný zámer, že moja mama mi pohrozila, že mi posteľ presunie na tenisový kurt. Vyhábal som sa všetkým iným aktivitám alebo iným športom, ktoré by mi bránili v mojom napredovaní. Prečo som to robil? Aby som vyhral. Aby som mohol byť víťazom. Aby som bol najlepší. A aby som dostal odmenu za to, že som najlepší.

V Božom kráľovstve je to trošku inak. Nemáme súperiť voči iným, ale máme sa snažiť prekonať iba samých seba, aby sme vo všetkom, čo budeme robiť, spôsobovali Ježišovi radosť (2.Kor. 5:9). Pozorne čítajte Písmo a zistíte, ako si Pán predstavuje vaše vzťahy s ľuďmi, aký plán má s vaším životom, čomu máte venovať čas, ako získavať ľudí pre kráľovstvo, ako prispievať na kráľovstvo a podporovať iných atď. Týmito otázkami sa budeme zaoberať neskôr. Najdôležitejšie je žiť tak, aby sme zvíťazili!

Široká paleta odmien

Písmo hovorí, že večná odmena a miesta, ktoré veriaci dostanú, budú rôznorodé: počnúc tým, že všetko, čo v živote budovali, im pred očami zhorí, až po výsadu naveky kraľovať s Kristom (pozri 1.Kor. 3:15; Zj. 3:21).

Mnohí sa desia predstavy, že ich život zhorí. Nedokážu pochopiť, ako sa niečo také môže stať v nebi. Písmo však o tom hovorí veľmi jasne.

Skôr, než budem citovať konkrétne verše, chcem vám vysvetliť, že slovo dom v Písme často predstavuje život jednotlivca alebo miestnej cirkvi. Na iných miestach Písmo hovorí o cirkvi ako o nejakej budove alebo chráme. V oboch metaforách vystupujeme ako stavitelia, ktorí majú moc ovplyvniť vlastný život, životy iných a cirkev. V tejto knihe sa pomerne často odvolávam na túto metaforu. Apoštol Pavol v tejto súvislosti píše:

„Vy ste... Božia stavba... ale každý nech si dá pozor, ako... stavia. Nik totiž nemôže položiť iný základ než ten, ktorý je už položený, a tým je Ježiš Kristus. Ak však na tomto základe stavia niekto zlato, striebro, drahokamy, drevo, seno, slamu, dielo každého vyjde najavo. Ten deň to ukáže, pretože sa zjaví v ohni, a sám oheň preskúša dielo každého, aké je. Ak dielo, ktoré niekto postavil, vydrží, dostane odmenu. Ak niekoho dielo zhorí, utrpí škodu; sám však bude zachránený, ale tiež akoby cez oheň.“

(1.Kor. 3:9-15)

O tom, ako budeme stavať, rozhodujeme sami. V každom okamihu života máme na výber dve možnosti: jednou je prikláňať sa k dočasným veciam, ktoré vyhovujú telu (drevo, seno, slama), druhou je žiť podľa túžob znovuzrodeného ducha a Božieho Slova (zlato, striebro, drahokamy). To, ako staviame a žijeme, rozhodne o tom, či naše dielo obstojí v ohni Jeho prítomnosti.

Pán nepreskúša iba naše skutky, ale aj myšlienky, pohnútky a zámery. Preto je pre veriacich podstatné, aby pozorne počúvali Božie Slovo a uchovávali si ho v srdci, pretože ono neustále „rozsudzuje túžby a úmysly srdca“ (Žid. 4:12). Nič nám neprenikne do srdca tak hlboko ako Jeho Slovo.

Ak *počúvame* ľudský rozum, logiku a múdrosť, naše myšlienky a pohnútky budú smerovať k dočasným veciam, pričom si toho možno ani nebudeme vedomí (podobne ako Sebecký, keď sa ocitol v súdnej sieni). Preto Ježiš varuje:

„Nieto tajné, čo by sa nestalo zjavné; a nieto skryté, čo by sa nevyzvedelo a nevyšlo najavo. Hľadte teda, ako počúvate. Lebo tomu, kto má, bude dané, tomu však, kto nemá, bude odňaté aj to, o čom si myslí, že má.“

(Lk. 8:17-18; ECAV)

Ježiš hovorí, že to, čo *počúvame*, čomu *venujeme pozornosť*, vstupuje do našich sŕdc a formuje vnútorné myšlienky a úmysly, ktoré následne ovplyvňujú to, ako stavíme svoje životy. Pozorne čítajme Božie Slovo, pretože ono je svetlom na našej ceste. Bez neho určite zabľúdime ako človek, ktorý kráča potme. Istý čas sa možno udržíte na správnom chodníku, ale napokon z neho zídete.

Keď sa nám to stane, začneme stavať z nestálych materiálov, ale to sa ukáže až vtedy, keď na našu stavbu zažiarí svetlo Božieho Slova. Apoštol Pavol to zdôrazňuje slovami: „No všetko, čo svetlo odhalí, stáva sa zjavným“ (Ef. 5:13).

Ak zabľúdime, môžu sa stať dve veci. V tom lepšom prípade nás vo svedomí usvedčí Božie Slovo (keď ho budeme čítať, alebo si ho vypočujeme v kázni, alebo nám ho povie niekto blízky). Preto je dôležité, aby sme sa pravidelne sýtili Slovom. Ak sme dostatočne múdri, budeme sa hneď kajať a prosiť Pána, aby nám odpustil zlé myšlienky, motívy a zámery. Ak sa však naše svedomie častými pádmi otupí, bude pre nás ťažké počúvať. Písmo preto nabáda, aby sme si stále udržiavali čisté svedomie (Prísl. 4:23; 2.Tim. 1:3). Ak si budeme naše svedomie chrániť a udržiavať v čistote, vtedy budeme vedieť ľahko vnímať pôsobenie živého Slova vo našich srdciach.

Druhá situácia, ktorá môže nastať, keď zabľúdime, je dosť nepríjemná: naše motívy budú odhalené pred súdnou stolicou a my prideme o svoju odmenu. Položme si teda otázku: oplatí sa vzpierať, keď nás usvedčí Božie Slovo? Zakaždým, keď to urobíme, naše srdce bude tvrdšie a sklzne do väčšieho klamstva. Nebudeme si uvedomovať, v akom stave sa nachádzame, a dozvieme sa to až vo svetle Božej slávy pred súdnou stolicou.

Príprava na našu večnú budúcnosť

Na poslednom súde neostane v našich životoch nič nepovšimnuté, všetko vyjde najavo. Apoštol Pavol preto nazýva súdnu stolicu aj „bázňou pred Pánom.“ Pôjde o podrobné prešetrovanie našich pohnútok, zámerov, myšlienok, slov, činov atď. Anglický preklad Biblie *The Message* parafrázuje Pavlove slová z 1. listu Korinťanom 3:9 a 12-15 spôsobom, ktorý umocňuje ich popis budovania a súdu:

„Poviem to ešte inak: ste Božia stavba... Dajte si pozor na to, aký stavebný materiál použijete, pretože na konci vás čaká inšpekcia. Ak použijete lacný alebo podradný materiál, prídu vám na to. Kontrola bude hĺbková a prísna, nič neprehliadne. Ak vaša práca prejde inšpekciou, dobre; ak nie, časť stavby sa zbúra a začnete odznova. Vás nezničia, prežijete, hoci len veľmi tesne.“

Neviem ako vy, ale ja nechcem pred Kristovou súdnou stolicou obstať len tesne. Hovoríme predsa o rozsudku, ktorý bude platiť večne! Viete si predstaviť, aký šok zažijú mnohí ľudia? Všetky postavy v alegórii zaskočilo, čo sa dialo na súde. Jedinou výnimkou bola Láskavá, ktorá sa naň pripravovala. Ostatní nebrali vážne základné učenie, s ktorým mali počítať už od začiatku.

Neustále sledujem, ako sa múdri ľudia tohto sveta svedomito pripravujú na budúcnosť. Začína to tým, že poctivo študujú v škole, pretože vedia, že vzdelanie im otvorí dvere k dobrej kariére. Keď začnú podnikáť, hľadajú spôsoby, ako sporiť a efektívne investovať peniaze. Peniaze, ktoré majú navyše, nechajú pracovať a investujú ich. To všetko robia preto, aby sa pripravili na budúcnosť. Nechcú, aby im raz niečo chýbalo, a to najmä v dôchodkovom veku. Keby sa títo ľudia pripravovali na svoj dôchodok tak, ako sa mnohí pripravujú na večnosť, na staré kolená by sa ocitli vo vážnych problémoch. Na rozdiel od veľkého počtu veriacich by aspoň cítili obavy.

Dovoľte mi, aby som tu predstavil jeden hypotetický scenár. Predstavte si ten deň, keď dospejete do dôchodkového veku. Po prvé, sociálny systém štátu zbankrotuje a nemá žiadne prostriedky, ktoré by vám mohol vyplácať na mesačnej báze. No nielen to! Banka, v ktorej sú uložené všetky vaše peniaze, tiež zavrie svoje brány a skrachuje. Všetky vaše úspory sú stratené. A potom sa v ten istý deň zobudíte do plameňov. Váš dom horí. Podarí sa vám z neho uniknúť iba so šatami, ktoré máte na sebe a potom sledujete, ako vám dom zhorí do tla a všetko, čo ste vlastnili, je preč.

To by bol veľmi smutný deň v živote človeka. Avšak presne takýto obraz vykresľuje Pavol – presne takéto niečo zažijú niektorí kresťania pred súdnou stolicou Kristovou. Znova si vypočujte Jeho slová: „Ak dielo, ktoré niekto postavil, vydrží, dostane odmenu. Ak niekoho dielo zhorí, utrpí škodu; sám však bude zachránený, ale tiež akoby cez oheň“ (1.Kor. 3:14-15). Tí, ktorí si múdro počínajú v kráľovstve, vedia, že nepracujeme iba kvôli tomu, aby sme si zabezpečili dobrý dôchodok. Pripravujeme sa na večnosť!

Múdri ľudia, o ktorých hovorím, plánujú svoju večnú budúcnosť. Žijú s jasným cieľom a vedia, že ich večnosť závisí od toho, ako budú žiť na zemi. Vďaka tomu vstúpia do Božieho kráľovstva slávnostne, nie „s odretými ušami.“ Ba čo viac, ich skutky nezhoria pred súdnou stolicou. Všimnite si, čo o tom píše apoštol Peter:

„Preto sa, bratia, tým viac usilujte upevňovať svoje povolanie a vyvolenie. Veď ak to budete robiť, niet nebezpečenstva, že niekedy padnete. Tak sa vám naširoko otvorí vstup do večného kráľovstva nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista.“
(2.Pet. 1:10-11; BOT)

Mať naširoko otvorený vstup do kráľovstva znamená počuť Pánove slová: „Správne, dobrý a verný sluha! Bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti svojho pána!“ (Mt. 25:21).

Nedávno mi Pán dal jedno videnie: Víťazný zástup vpochodoval do Božieho mesta. Víťazi kráčali zlatými ulicami, kde im z chodníkov mávali zástupy mužov a žien. Kráľ Ježiš stál na vyvýšenom pódiu, aby Ho videlo celé mesto. Jeho verní vojaci za veľkého jasotu vystupovali po schodoch k Nemu, nesúc Jeho korisť. Vo vízii to vyzeralo tak, akoby Pán tým bojovníkom povedal: „Dobří a verní sluhovia!”

Pán sa ma v srdci opýtal: „Chceš byť medzi tými vojakmi, ktorí prinesú úrodu, čo pre mňa zožali, alebo budeš v jasajúcom dave na chodníku?“ Zaumienil som si upevňovať svoje povolanie a vyvolenie. Chcem, aby sa Pán spokojne usmieval, keď bude skúmať môj život. Nechcem Ho sklamať tým, že by som premárnil potenciál, ktorý do mňa vložil.

A k tomu chcem viesť aj svoju generáciu, aby všetci, ktorí milujú Pána, mohli spolu so mnou vstúpiť do Jeho prítomnosti s korisťou a vidieť na Jeho tvári spokojný úsmev. Sami rozhodujeme o tom, či sa nám vstupná brána do kráľovstva naširoko otvorí. A to je aj mojím zámerom v nasledujúcich kapitolách.

Nasledujúce kapitoly

V ďalších kapitolách sa budeme venovať hlavným oblastiam, za ktoré budeme súdení, ale aj odmenení. Nebudeme sa môcť všetkým venovať podrobne, ale dotkneme sa aspoň tých najdôležitejších, čím postavíme pevný základ, aby sme raz obstáli pred súdnou stolicou.

Na záver si pomaly prečítajte tieto slová apoštola Petra a dovoľte, aby k vám hovorili spolu so všetkým tým, čo ste sa dočítali v tejto kapitole. Spozorujete tam kľúčové slová a vety, ktoré vám ešte viac oživia to, o čom sme hovorili. Petrove slová nás tiež pripravia na to, o čom budeme hovoriť v nasledujúcej kapitole.

„Pán Boh nám dal vo svojej moci všetko, čo potrebujeme pre ozajstný život viery: poznali sme toho, ktorý nás pozval k sebe, a dáva nám aj účasť na svojej sláve a cnostiach.... Urobte všetko pre to, aby vás viera viedla k cnostnému životu, k stále hlbšiemu poznávaniu Boha, k sebadisciplíne, trpezlivosti, úplnej oddanosti Bohu, k bratskej náklonnosti a kresťanskej láske. Ak usilovne pôjdete touto cestou, budete užitoční pre nášho Pána Ježiša Krista... Moji drahí bratia, usilujte sa teda, aby ste svojím kresťanským životom dokazovali, že si vás Boh zavolať a vyvolil. Tak nikdy nezídete z cesty viery a Pán Boh vám doširoka otvorí večné kráľovstvo nášho Pána a Spasiteľa Ježiša Krista. Chcem vám stále pripomínať tieto veci, hoci ich už dávno dobre poznáte a podľa nich žijete.“

(2.Pt. 1:3, 5-8, 10-12; NPK)

DISKUSNÉ OTÁZKY:

4. ČASŤ: 8. – 10. KAPITOLA

1. Jedným z asi najsilnejších momentov pri súde občanov Affabelu je chvíľa, keď dostávajú svoje nové meno. Zamyslite sa nad tým, kým ste boli a ako ste sa správali predtým, než ste spoznali Krista a ako Ježiš zmenil váš život. Ako by podľa vás znel príbeh o zmene vášho mena v tomto bode vášho života?
2. Čo myslíte, prečo je to tak, že hoci veriaci môžu utrpieť veľkú škodu kvôli spôsobu svojho života, nebo môže byť miestom radosti, kde bude každá slza zotretá?
3. Vlastnými slovami vysvetlite, čím sa Lásková pri súde odlišovala od svojich rovesníkov. Čo sa môžeme poučiť z jej príkladu o tom, ako by sme mali žiť?
4. Prekvapilo vás niečo z biblického popisu neba v deviatej kapitole? Čo konkrétne a v akom zmysle?
5. Desiata kapitola obsahuje výrok: „Ježišova krv nás očisťuje od hriechov, ktoré nám znemožňujú vstup do kráľovstva; zároveň nás však nechráni pred súdom, ktoré súvisí s naším správaním ako veriacich – už či dobrým alebo zlým.“ Aká bola vaša primárna reakcia na toto tvrdenie? Nad čím ste uvažovali po preštudovaní tejto časti?

5. ČASŤ

11. KAPITOLA

BOŽIA JEDINEČNÁ STAVBA

*„...v Ňom ste aj vy spoločne budovaní
na Boží príbytok v Duchu.“
(Efežanom 2:22)*

Súd nad veriacimi rozdelíme do dvoch hlavných kategórií. Prvá spočíva v tom, ako sme sa zapojili do budovania Božieho kráľovstva v súlade s naším povolaním a darmi. Druhá sa týka toho, ako sme ovplyvňovali životy jednotlivcov. Pokiaľ ide o náš život, bude sa posudzovať skutočnosť, nakoľko sme spolupracovali s Božou milosťou na rozvíjaní Kristovho charakteru v nás, teda, ako sme reagovali na Jeho Slovo, nakoľko sme mu verili a riadili sa ním. Pred súdom sa budú skúmať naše činy, slová, myšlienky a pohnútky. Teraz sa zameriame na našu úlohu pri budovaní kráľovstva, neskôr sa budeme venovať osobnému životu.

„Čo môžete pre mňa urobiť?“

Naša schopnosť budovať kráľovstvo závisí od našej poslušnosti voči Duchu Svätému, pretože bez milosti Ježiša Krista nedokážeme urobiť nič, čo by malo večnú hodnotu. Písmo hovorí: „Ak Hospodin nestavia dom, márne sa namáhajú tí, čo ho stavajú.“ (Žalm 127:1). Iste, môžeme stavať aj bez Ducha Svätého, ale naša práca bude vo svetle večnosti zbytočná; zhorí pred súdnou stolicou. Je naozaj podstatné, aby sme toto chápali.

Boh povedal istej skupine ľudí v Starej Zmluve, ktorí Mu horlivo slúžili: “Takto vraví Hospodin: Nebesá sú mojím trónom a zem je podnožou mojich nôh! Čo za dom by ste mi mohli postaviť? Kde je miesto, kde by som si odpočinul? Všetko toto urobila moja ruka, tak vznikli všetky tieto veci - znie výrok Hospodinov. Na toho zhladnem, kto je pokorný a zronený v duchu, kto sa zachveje pred mojím slovom” (Iz. 66:1-2; ECAV).

Pán im v podstate povedal: „Ja som Boh. Plne si uvedomujete, kým skutočne som? Čo si myslíte, že môžete pre mňa urobiť?“ Je to tak, akoby hústka mravcov povedala človeku: „Postavíme ti dom.“ To je absurdné! vlastnými silami nemôžeme urobiť nič, aby sme poslúžili a potešili nášho majestátneho, neopísateľne úžasného Boha. On nás v skutočnosti nepotrebuje.

Na druhej strane Pán objasňuje, kto Mu môže urobiť radosť: sú to ľudia pokorní, so skrušeným duchom, ktorí majú pred Ním bázeň. Oni Mu môžu postaviť dom. Ako môžu poslúžiť takému veľkému Bohu? „Nie silou ani mocou, ale mojím duchom! – znie výrok Hospodina zástupov“ (Zach. 4:6). Výsledky prinesie iba človek, ktorý poslušne spolupracuje s Duchom Svätým. Iba vtedy nevyjde jeho práca navnico.

Spolupracovníci

Poviem vám zarážajúcu vec: veľký a majestátny Boh sa rozhodol obmedziť svoje pôsobenie na zemi tým, že na začiatku dal človeku autoritu. Z toho vyplýva, že Boh môže byť obmedzený. Možno vás to šokuje, ale Písmo o tom hovorí. Abrahámovi potomkovia „Svätému Izraelovmu vymierali hranice“ (Žalm 78:41; ROH). Ježiš povedal duchovným vodcom národa: „Zbavujete slovo Božie moci svojím podaním, ktoré ste podali, a robíte mnohé tomu podobné veci“ (Mk. 7:13; ROH). Našou úlohou je spolupracovať na naplnení Božích cieľov: získať ľud podobný Ježišovi, v ktorom by Boh mohol prebývať celú večnosť. Preto nás Písmo nazýva Božími spolupracovníkmi:

„My sme totiž Boží spolupracovníci; vy ste Božia roľa a Božia stavba.“

(1.Kor. 3:9)

Nová zmluva takmer zakaždým prirovnáva prácu pre kráľovstvo, ktorá má večnú hodnotu, k práci na poli alebo ku stavbe domu.

Prečo pole? Pretože zem je tým poľom, na ktorom rastie a dozrieva úroda pre Božie kráľovstvo. Celé nebo jasá, keď pozoruje svätých pri budovaní kráľovstva na zemi. A prečo stavba? Pretože Boh hľadá trvalý príbytok a my sme živými kameňmi, ktoré tvoria jeho dom.

Apoštol Peter píše: „Aj vy sa dajte zabudovať ako živé kamene do duchovného domu“ (1.Pt. 2:5). Pavel píše: „Stavba, ktorou ste, ... pevne pospájaná rastie v svätých chrám v Pánovi“ (Ef. 2:20-21; BOT).

To znamená, že dôvod nášho pobytu na zemi je postaviť Bohu slávny chrám alebo *dom*, a to tým, že iným pomôžeme k spaseniu, budeme vyučovať, slúžiť atď. Našou úlohou je byť živými kameňmi a zároveň stavbármi, ktorí dohliadnu na to, aby ostatné živé kamene zapadli do slávnej Božej stavby. V tom spočíva naša zodpovednosť za vlastný život a za budovanie kráľovstva. Jedného dňa sa budeme zodpovedať za to, nakoľko sme ich splnili.

Dom na kľúč

Ak by som mal za úlohu postaviť dom na kľúč, najprv by som stavbu naprojektoval. Nákrasy by detailne ukazovali ako dom postaviť a aký materiál použiť. To však nestačí; každý stavbár vie, že dôležité je zabezpečiť správnych robotníkov v správnom čase: betonárov, inštalatérov, obkladačov, elektrikárov a ďalších remeselníkov. To sú ľudia, ktorí vykonávajú samotnú prácu na stavbe domu. Keby som ich prácu správne nenaplánoval, na stavbe by vznikol chaos. Príkladom by mohlo byť naplánovanie kladenia obkladu predtým, než by bolo nainštalované elektrické vedenie alebo izolácia.

Ak by niektorý z najatých robotníkov neodviedol dobrú prácu alebo nedodrжал termín, neodkladne by som našiel iného, ktorý by prácu urobil namiesto neho. Nový robotník by musel prísť rýchlo a možno aj najprv odstrániť nevydarený pokus svojho predchodcu. Napriek zlyhaniu subdodávateľa by som dohliadol na to, aby som stavbu odovzdal zadávateľovi v dohodnutom termíne.

Všimol som si tiež, že keď stavbár pracuje *na vlastnom dome*, najme si iba tých najlepších robotníkov. Postará sa o to, aby mali tie najkvalitnejšie materiály a všetko ostatné, čo k práci potrebujú, a starostlivo dozerá na priebeh prác.

Boh si stavia *svoj vlastný dom* a jeho domom je mesto vytvorené z ľudí! Tu na zemi ľudia dávajú špeciálnym domom často nejaké mená. Napríklad, dom anglickej kráľovnej sa volá Buckinghamský palác. Dom prezidenta Spojených štátov amerických sa volá Biely dom. Ostatné názvy možno nebudete poznať. Dom herečky Phyllis Calvertovej sa volá Horský dom. Dom herca/režiséra Charlesa Ivana Vanceho sa volá Dubová chata. A ten zoznam by mohol pokračovať ďalej. Boh však s týmto pomenovávaním začal dávno predtým než my. Jeho večný dom, ktorý ešte stále buduje, sa volá *Sion*.

V Písme čítame: “Lebo Pán si vyvolil Sion, želel si mať ho za svoj príbytok: “To je miesto môjho odpočinku naveky; tu budem bývať, lebo som túžil za ním” (Žalm 132:13-14; KAT).

Ak ste už mali možnosť navrhnuť si dom snov, viete, aké to je, keď netrpezlivo čakáte na jeho dokončenie. Tešíte sa, ako si v ňom odpočiniete, pretože tam nájdete radosť a pokoj.

V polovici 90-tych rokov som spolu s Lisou mal tú výsadu postaviť si dom podľa našich vlastných predstáv. Počas toho, ako sme bývali v Orlande na Floride, prišiel raz za nami jeden oceňovaný stavbár, ktorý sa volal Robert. Páčila sa mu naša služba a tak nám povedal: „Chcem vám postaviť dom.“ V tom čase sme bývali vo veľmi malom dome a predpokladali sme, že jeho ceny budú príliš vysoké. Keď sme sa zdráhali, vyšlo z neho: „Spravím to za Božiu cenu.“ Nakoniec vyšlo najavo, že zo stavby toho domu nemal zisk ani jeden cent.

Predtým sme vlastnili dva domy. Oba tie domy boli malé radové domy; to znamená, že sme sa nijako nepodieľali na ich dizajne. Nikdy

nezabudnem na to, keď Robert prišiel k nášmu malému radovému domku niekoľko dní po našom prvom rozhovore, sadol si s nami za náš kuchynský stôl, vytiahol čistý list papiera a entuziasticky povedal: „Nakreslite sem váš vysnívaný dom!“

Boli sme zaskočení. Neuvedomili sme si, že niečo také sa dá spraviť. Moja manželka sa okamžite pustila do práce a začala kresliť. Ona o takejto príležitosti snívala celé roky. Nakoniec som sa aj ja zapojil do toho procesu. Bolo to nadchýnajúce a naše nadšenie rástlo o to viac, čím viac sme zisťovali, že si naozaj môžeme naplánovať taký dom, po akom túžime. Nemali sme žiadne obmedzenia.

Potom sme sledovali, ako náš vysnívaný dom, načrtnutý na tom čistom hároku papiera putoval k architektom a dizajnérom. O niekoľko dní na to nám Bob ukázal stavebné projekty. Nevedeli sme sa dočkať, kým sa začne samotná stavba.

Keď Robertovi robotníci začali kopať základy a stavať, každý deň sme sa tam chodili pozeráť – niekedy aj viackrát do dňa. Tak sme to robili počas celej stavby. Boli sme takí nadšení. Nevedeli sme sa dočkať, kým vybudujú ďalší aspekt nášho nového domu. Tých niekoľko mesiacov nám pripadalo ako celé roky a tých niekoľko dní ako týždne – kvôli očakávaniu, že niečo nové pribudne do nášho nového domu a kvôli očakávaniu, že jedného dňa sa tam definitívne presťahujeme. Stáli sme v úžase nad tým, že ten vysnívaný dom, ktorý sme nakreslili na čistý hárok papiera sa stával realitou priamo pred našimi očami!

V určitom malom zmysle sa to podobá na Božie emócie a očakávania pri stavbe jeho vysnívaného domu. On ale na ten dom čaká omnoho dlhšie než niekoľko mesiacov. On sa teší na dokončenie svojho domu od založenia sveta.

Je napísané: „Pán vystaví Sion“ (Žalm 102:17; KAT) a inde: „Zo Siona, z dokonalej krásy skvie sa Boh“ (Žalm 50:2).

Boh pracuje na svojom dome už niekoľko tisíc rokov. Jeho základy nakreslil skôr, než stvoril človeka. Vo svojej vševládajúcej predvídajúcej ľudský pád, aj keď nebol súčasťou jeho stavebného zámeru. Vo svojej múdrosti teda naplánoval, že z vykúpeného ľudstva vybuduje Sion.

Najprv musel položiť základný kameň, ktorým nie je nik iný než sám vykupiteľ. „Hľa, ja položím kameň *na Sione*, kameň osvedčený, uholný, vzácny, pevne založený“ (Iz. 28:16; dôraz pridaný autorom). Keďže Otec naprojektoval svoj dom ešte pred stvorením sveta, Písmo môže Ježiša nazývať aj Baránkom zabitým od založenia sveta (pozri Zj. 13:8). Potvrdzuje to aj apoštol Peter, keď hovorí, že „bol na to síce vopred vyhladený ešte pred stvorením sveta“ (1. Pt. 1:20).

Ježiš nie je len základným kameňom stavby, ale aj hlavným subdodávateľom stavebných prác. Svoju prácu odviedol dokonale. Pred umučeníím sa modlil: „Ja som ťa oslávil na zemi tým, že som dokonal dielo, ktoré si mi dal vykonať“ (Ján 17:4).

Boh Otec začal projekt tým, že Ježišovi stanovil správny čas (pozri Gal 4:4) a potom dohodol ostatných subdodávateľov. Nemali byť však iba subdodávateľmi, ale aj stavebným materiálom Božieho domu. Tými subdodávateľmi sme my všetci. „Veď ešte pred stvorením sveta si nás vyvolil, aby sme boli pred ním svätí a nepoškvrnení v láske“ (Ef. 1:4; dôraz pridaný autorom). Ten text hovorí, že sme materiálom na stavbu toho domu; sme živými kameňmi.

Okrem toho, že sme stavebným materiálom, máme sa podieľať aj na samotnej výstavbe. „Veď sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil“ (Ef. 2:10; dôraz pridaný autorom). Všimnite si, že Pán nám vopred pripravil skutky, ktoré máme konať. Písmo nespomína, či nám Boh určil úlohy už pri kladení základov sveta, aj keď je to možné; vieme však, že „so stvorením sveta skončilo sa dielo“ (Žid. 4:3; ECAV). Čo sa však týka našich osobných úloh

ako subdodávateľov, dostali sme ich ešte pred narodením. Dávid hovorí: “Tvoje oči ma videli už v zárodku, všetko to bolo zapísané v tvojej knihe; dni boli určené, skôr než ktorýkoľvek z nich nastal” (Žalm 139:16).

Boh nám určil životnú úlohu ešte predtým, než nás sformoval v matkinom lone. Túto pravdu zachytáva aj prorok Jeremiáš. Boh mu povedal: „Skôr než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa; *skôr než si vyšiel z lona, posvätil som ťa; ustanovil som ťa za proroka národom*” (Jer. 1:5; dôraz pridaný autorom).. Aj apoštol Pavol napísal, že Boh si ho „vybral od lona matky a svojou milosťou povolal” (Gal. 1:15). Jeremiášovo a Pavlovo svedectvo iba potvrdzujú Dávidove slová, že Boh zveril každému z nás istú úlohu skôr, než sme sa narodili.

Tá úžasná pravda teda znie takto: Boh napísal o vás knihu ešte predtým, než ste sa narodili a každý deň bol v nej vopred pripravený a popísaný ešte predtým, než sa udial! Otázka znie: splníme to, čo Boh pre nás naplánoval?

Šalamún tvrdí: „Spoznal som, že všetko, čo Boh koná, trvá naveky. Nemožno k tomu nič pridať ani z toho nemožno ubrať, Boh tak urobil, aby sa ho ľudia báli. Čo je, je už dávno. Čo má byť, bolo už dávno. Boh však vyhľadáva, čo sa pominulo” (Kaz. 3:14-15).

Tieto verše sú veľmi bohaté na obsah. Po prvé, Boh má plán. Nič z neho nemožno ubrať, ani k nemu pridať. Týmto plánom je v podstate jeho dom. Ďalej sa tu hovorí, že to, čo je už dokončené, najprv existovalo v Božej mysli. A aj to, čo treba dokončiť v budúcnosti, Boh vopred naplánoval. A za to, čo sa už vykonalo, budeme musieť skladať účty! Splnili sme plán, ktorý nám Pán určil? Alebo sme svoj cieľ úplne minuli? Musel povolať niekoho iného, aby dokončil to, čo sme mali spraviť my?

V tomto bode musím povedať niečo veľmi dôležité: Každý človek má povolanie od Boha. Každý z nás má dôležité miesto v pláne Božej stavby, preto by sme mali vedieť, že v otázke povolania nebudeme súdení podľa toho, čo sme urobili, ale podľa toho, čo sme boli povolaní vykonať!

Predstavme si takúto fiktívnu situáciu: Ježiš pri súde povie toto: „Evanjelista Anderson, predstúp bližšie a vydaj počet za všetky duše, ktoré som ti určil, aby si ich ku mne pritiahol.“

Muž sa pred Ježiša postaví zmätený a vystrašený: „Pane, chcel si povedať účtovník Anderson, však? Bol som účtovníkom a mal som vlastnú firmu. Založil som viacero neziskových organizácií, ktoré získali mnohých do Tvojho kráľovstva. Nezmýlil si si ma s niekým?“

Pán mu odpovie: „Nie, ešte pred tvojím narodením som si ťa vyvolil, aby si mi v Ázii získal zástupy duší. Ukáž, kde sú! Keby si ma bol poslúchol, dostal by si veľkú odmenu za žatvu, ktorú si priniesol do môjho kráľovstva. Teraz však tvoje dielo zhorí, pretože nevzniklo z poslušnosti.“

Mohla by však nastať aj iná situácia. Ježiš povie: „Účtovník Jones, predstúp a vydaj počet zo svojho života.“

Aj tento muž predstúpi pred Pána s obavami. „Mal si na mysli pastora Jonesa, však? Viedol som zbor s 900 členmi, ktorý som vybudoval od nuly.“

Pán mu odpovie: „Povolal som ťa, aby si bol úspešným podnikateľom, účtovníkom a aby si pomáhal mnohým zborom a služobníkom, aby mohli splniť úlohy, ktorými som ich poveril. Keby si ma bol úprimne hľadal, zjavil by som ti to. Všetci ľudia, ktorých by tieto zbory zasiahli a spôsobili ich zmenu, by sa pripísali tebe; odmenil by som ťa za každú dušu. Takto však nedostaneš žiadnu odmenu, pretože si mi nebol poslušný.“

Zároveň som ťa určil, aby si zodpovedal za uvítaciu službu v zbere na druhom konci mesta, z ktorého si si založil svoj vlastný zbor. Keby si ma bol poslušol, všetkých 7 000 duší, ktoré tento zbor pre mňa získal, by sa bolo pripísalo aj tebe, pretože by si bol dôležitou súčasťou tela. Keďže si tam nebol, nedostaneš za tých 7 000 duší žiadnu odmenu.”

Porozprávam vám skutočný príbeh. V našej organizácii máme jedného člena správnej rady, ktorý je zároveň naším drahým priateľom a ktorý vedie rastúci zbor na juhovýchode Spojených štátov. Zbor založil v roku 1991 a spočiatku ho navštevovalo iba 21 ľudí. Dnes *ich prichádza* takmer 4 000. Káže sa tam výborne, pretože ľudia sú tam veľmi hladní po Bohu. Tento zbor získal už mnoho duší pre Božie kráľovstvo.

Rast zboru podnietila modlitba, silné kázne a tvrdá práca. Postupne sa im podarilo postaviť krásnu budovu, ktorá pojme tisíce ľudí. Môj priateľ pastor si po nejakom čase všimol elegantného sivovlasého pána, ktorý na každej bohoslužbe plakal. Pastor cítil, že to nie sú slzy radosti.

Tento distingvovaný pán sa nakoniec zdôveril jednému z pomocných pastorov a povedal mu, že v roku 1981 mu Pán jasne povedal, že má v meste založiť zbor. O niekoľko dní neskôr mal sen, v ktorom videl zborovú budovu. Sen bol taký živý, že muž požiadal architekta, aby pripravil projekt. Keď muž po nejakom čase narazil na prekážky a odpor, cúvol a myšlienku na založenie zboru potlačil. Potom cestoval a slúžil v iných mestách, až sa napokon vrátil k podnikaniu.

Potom otvoril starostlivo zložený list papiera a povedal pastorovi, že ide o ten projekt, ktorý mu v roku 1981 architekt načrtoľ. Keď sa pastor na kresbu pozrel, bol šokovaný. Bola to presne tá budova, ktorú môj priateľ postavil omnoho rokov neskôr a v ktorej sa práve nachádzali. Môj priateľ pastor sa odvtedy s mužom stretáva a povzbudzuje ho. (Samozrejme, že Boh nechce, aby žil do konca života v odsúdení, ale aby sa učil a zistil, ako môže Pánovi efektívne slúžiť.)

Pred niekoľkými rokmi som na túto tému kázal počas jednej veľkej konferencie. Po bohoslužbách pastor, ktorý bol úplne roztrasený a trochu aj urazený, pristúpil k jednému z našich služobníkov. Ten vedúci povedal: „To, čo dnes večer hovoril, nemyslel asi vážne, že?“

Člen môjho tímu odpovedal: „Samozrejme, že to myslel vážne. Je to Slovo Božie. Prečo? Čo sa vám na tom nepozdáva?“

Ten pastor, ktorý mal už viac ako päťdesiat rokov, odpovedal: „Keď som bol mladý, mal som živý sen o tom, že žijem a slúžim ľuďom na Filipínach. Ten sen bol taký skutočný, že som bol presvedčený, že sa tam jedného dňa presťahujem. To sa však nikdy nestalo a teraz už viac ako tridsať rokov vediem tento zbor.“

Člen nášho tímu láskavo odvetil: „Dobre, a čo s tým mienite urobiť?“

Pastor bez slova odišiel preč.

O rok neskôr sa tento člen nášho tímu dopyčul správu o tom pastorevi. Zbor odovzdal svojmu zástupcovi, presťahoval sa na Filipíny a usadil sa tam. Správa od toho pastora znela takto: „Po prvýkrát vo svojom živote robím presne to, k čomu som bol stvorený.“

Dovoľte, aby som vám rozpovedal ešte jeden príbeh, ktorý potvrdzuje túto pravdu. Prednedávnom jeden môj priateľ zorganizoval večeru, počas ktorej ma chcel predstaviť jednému členovi elitnej bojovej jednotky Navy SEAL. Kvôli ochrane jeho identity – keďže v čase písania tejto knihy je ešte stále v aktívnej službe – mu dám fiktívne meno, Paul. Dve hodiny som v úžase sedel a počúval jeho svedectvo.

Keď bol Paul čerstvým dospelákom, absolvoval dva roky biblickej školy a potom si robil prax v mládežníckej práci v jednom zbore. Po druhom lete tej praxe Paula obvinili, že sa vyspal s jedným z dievčat

toho zboru. Paul povedal: „John, ja som s ňou nespal. Ja som ju dokonca ani nepovažoval za atraktívnu! Vedenie toho zboru však tej správe nielen uverilo, ale ju aj rozšírilo ďalej a ja som všetko stratil. Obrali ma o moju hodnovernosť. Moja povest' bola poškvrnená a potom ma požiadali – bez toho, aby to spravili oficiálne – aby som odišiel.“

Paul potom povedal: „Hľadal som Boha tak, ako som Ho nikdy predtým nehľadal. Jedného dňa v modlitbe som Boha počul jasne povedať: „Nepovolal som ťa do duchovnej služby. Povolal som ťa do armády.“

Paul potom zašiel do náborovej kancelárie pozemnej armády, námorníctva a letectva, no nikde ho nechceli prijať. Zostalo mu teda už len vojenské námorníctvo (navy).

Keď sa Paul prihlasoval do vojenského námorníctva, náborový úradník prechádzal zoznamom pozícií, o ktoré by sa mohol uchádzať. Paula to naozaj veľmi znechutilo, pretože žiadna z nich nezarezovala v jeho srdci ako niečo, čo by bolo v súlade s Božím smerovaním.

Keďže úradník sa zúfalo snažil naverbovať nového vojaka, ponúkol mu zopár špeciálnych programov, ktoré existujú v rámci vojenského námorníctva. Keď mu spomenul slovo *SEAL*, môj nový priateľ povedal, že v tom momente vedel, že to je ono. Hneď podpísal zmluvu.

Náborový úradník sa snažil Paula odradiť, pretože iba veľmi málo ľudí dokáže zvládnuť tréningový program na pozíciu Navy SEAL. Paula dokonca informovali o tom, že nikto z danej kancelárie ešte nikdy neprešiel celým tréningovým programom a že tento program je považovaný za najťažší vojenský výcvik na svete! Paula ale zaplavil premáhajúci, takmer až euforický pocit, že robí prvý krok na Božej ceste. Dôrazne trval na tom, že presne toto je program, do ktorého sa chce zapísať.

Musel sa ale najprv popasovať s viacerými veľkými problémami. Po prvé, Paul nevedel plávať. Musel sa modliť a nakoniec sa aj sám naučiť plávať. Po druhé, aby to všetko bolo ešte omnoho zaujímavejšie, ako dieťa mal v ušiach zavedené špeciálne trubice a musel absolvovať niekoľko operácií na otvorenie jeho ušných kanálikov. Kvôli tomu si dokonca ešte ako mladý muž musel dávať pozor na to, aby mu do uší nevniklo ani máličko vody, pretože sa tak vystavoval neznesiteľnej bolesti, po ktorej často nasledoval intenzívny zápal ucha. Naozaj ale veril tomu, že ak je niečo dosiahnuteľné jeho vlastnou mocou, nie je to to, k čomu ho povolal Boh.

Paul sa naučil sám plávať a úpenlivo sa modlil, aby sa mu uzdravili uši. Každý deň výcviku vo vode prežíval veľké bolesti, no napriek tomu sa nevzdal. Jedného dňa, približne po štyroch mesiacoch každodennej agónie tohto typu, Paul nielen že dokázal plávať, no dokázal sa aj ponoriť do veľkej hĺbky a úplne bez bolesti! Bol uzdravený a pripravený pustiť sa na cestu spolu s ostatnými SEAL tímami.

Paul zažíval nesmierne ťažkosti a odpor pri absolvovaní výcvikového programu, no nakoniec ním prešiel a bol prijatý do utuženého bratstva preskúšaného vojnou. Štrnásť rokov bol členom elitnej jednotky Navy SEALs a dokáže rozprávať príbehy o Božích zásahoch počas rôznych misií, ktoré boli také zázračné, že som mal pri ich počúvaní husiu kožu na rukách.

Vedel som, že v ten večer sedím s veľkým Božím mužom, ktorý ale nebol povolaný k tomu, aby stál za kazateľňou. Bol povolaný k tomu, aby oslovoval ľudí v armáde a aby na tejto pozícii slúžil nášmu národu. Paul dnes už nie je len SEAL, ale aj Navy SEAL inštruktor. Dovolil Bohu, aby pozmenil jeho životnú dráhu, aby mohol vstúpiť do dobrého diela, ktoré mal Boh pre neho pripravené.

Počul som už viacero podobných príbehov ľudí, ktorí sa v protiklade k Paulovi minuli svojho povolania. A tiež som ich aj videl na vlastné oči. Počas svojej dvadsaťročnej služby som v rôznych krajinách stretol starších pastorov, u ktorých som mal pocit, že mali byť iba pomocnými pastormi, podnikateľov, ktorí mali Pánovi slúžiť na plný úväzok, a aj pastorov, ktorí boli povolaní podnikat'. Videl som ľudí na nesprávnych miestach, ktorí zo strachu, že zlyhajú, pracovali pre niekoho iného, hoci si mohli založiť vlastnú firmu. A potom som stretol takých, ktorí neboli lojálni voči svojmu zamestnávateľovi, pretože chceli byť sami sebe páni. Videl som ľudí, ktorým v naplnení Božieho povolania zabránili priatelia alebo manželstvo s nesprávnou osobou. Iní nesplnili svoju úlohu pri stavbe Božieho domu pre lásku k športu alebo peniazom, či z túžby po moci alebo kvôli niečomu inému.

Tých príkladov je nekonečne veľa, no bez ohľadu na konkrétnu situáciu, vždy zabránili veriacemu naplniť ich rolu v hlavnom pláne budovania Božieho domu. Sú to zarážajúce myšlienky, no dobrou správou je, že nikto z nás nemusí zísť z cesty, ktorú mu Boh predkladá. Boh je autorom našich príbehov a On je dostatočne schopný viesť nás v ich naplnení. Otázka, ktorú by sme si mali teraz klásť, znie takto: Ako môžem zistiť, k čomu som povolaný ako dodávateľ prác?

Túto dôležitú otázku si rozoberieme v ďalšej kapitole. Tiež si povieme o niekoľkých spôsoboch, ako sa môžeme vrátiť späť, ak sme zišli z našej cesty.

12. KAPITOLA

POVOLANÍ BOHOM

„*Ved' neodvolateľné sú Božie dary milosti
a povolanie.*“
(Rim. 11:29)

Mnohých desí myšlienka, že človek môže zblúdiť preč od Božieho plánu a dokonca sa vychýliť tak, že robí veci, ktoré vyzerajú na prvý pohľad dobre a zbožne. To je pochopiteľná reakcia! Pamätajte ale, že nie sme povolaní žiť v strachu zo zlyhania alebo z trestu. Sme povolaní k životu v bázni Božej. Bázeň pred Pánom nám pomáha zostávať na cestách Toho, o ktorom je napísané: “Toto je tá cesta; choďte po nej, už či by ste sa obrátili napravo či naľavo” (Iz. 30:21; ROH). Venujme teraz teda svoju pozornosť tomu, ako môžeme spoznať svoje miesto ako staviteľia Božieho jedinečného domu.

1. Úprimne ste hľadali Pána?

Možno vám pri otázke, či plníte svoje povolanie, napadla myšlienka: *Áno, chcem to. Ale ja neviem, čo mám vlastne robiť!* To môže mať viacero príčin. Prvá: úprimne ste hľadali Pána? Vieme, že Boh odmeňuje tých, ktorí Ho s vierou vytrvalo hľadajú, nie tých, čo za Ním prichádzajú s pochybnosťami (pozri Žid. 11:6). Ak niekto vytrvalo hľadá Boha a očakáva odpoveď, Pán mu ukáže, do akej úlohy ho v tomto svete povolal.

Spomínam si na obdobie, keď som na Purdue University spoznal Pána. Okamžite som začal skúmať, čo odo mňa v živote očakáva. Študoval som techniku a každý druhý semester som pracoval v spoločnosti IBM. Jedným z dôvodov, prečo som hľadal svoje povolanie (okrem toho, že som chcel byť poslušný Bohu), bola

istá oslava, ktorej som sa zúčastnil asi s desiatkou inžinierov. Istý pracovník firmy práve oslavoval 38 rokov praxe. Počas oslavy, len tak medzi rečou, povedal: „Celých 38 rokov nenávidím túto prácu.“ Ostatní v miestnosti súhlasne prikývli hlavou, alebo sa uškrnuli; ja som však bol v šoku.

Ako zelenáč medzi skúsenými profesionálmi som nechápavo sledoval ich reakcie a napokon vyhrkol otázku: „Prečo ste tu zostali 38 rokov, keď tú prácu nenávidíte?“

Muž na mňa pozrel a povedal: „Je to iba práca.“

Musím sa priznať, že ani mňa tá práca nebavila. Môj otec bol technik a tvrdil, že je to dobré zamestnanie, bezpečné a dobre platené. Tento rozhovor mi však pomohol zmeniť pohľad na vec. Pomyslel som si: *Ani peniaze, ani bezpečie, ani nič iné mi nezabránia žiť to, kvôli čomu ma Boh povolal na túto zem.* Okamžite som sa rozhodol, že objavím Božie povolanie a zistím, čo je pre mňa ďalším krokom k tomu, aby som sa k nemu priblížil.

Dozvedel som sa, že ak budem Boha hľadať hneď na začiatku cesty s Ním, ukáže mi celkový obraz môjho životného poslania. Inými slovami, najprv vám ukáže cieľ, potom začiatok. Jozef už v detstve vedel, že bude veľkým vodcom, ktorému budú dokonca slúžiť jeho bratia aj rodičia. Jeho sen sa však uskutočnil až oveľa neskôr. Mojžiš vedel, že bude viesť Izrael už o 40 rokov skôr, než sa to stalo. Pán zjavil Dávidovi, že bude kráľom, keď bol ešte malým chlapcom, ktorý pásol otcovo stádo oviec. Na trón nastúpil až omnoho neskôr. A v tomto zozname by sme mohli pokračovať.

Mojím plánom bolo doštudovať techniku v Purdue, potom manažment na Harvarde a uplatniť sa v niektorej z veľkých spoločností ako manažér. Potom som plánoval oženiť sa, chodiť niekoľkokrát ročne na dovolenku a zo všetkých svojich príjmov odvádzať desiatky. To bola moja predstava o službe Bohu.

Čím intenzívnejšie som hľadal Boha, tým viac ma to tiahlo k službe. Spočiatku sa mi to nepáčilo, ale pochopil som, že ak budem Bohu poslušný, prežijem naplnenie a uspokojenie. Keď som sa zaviazal, že Ho budem poslúchať bez ohľadu na okolnosti, začal mi ukazovať celkový obraz môjho poslania tu na zemi. Už na začiatku 80. rokov 20. stor. mi Boh ukázal, že ak budem poslušný, jedného dňa budem Božím Slovom ovplyvňovať národy. Nemusím vám ani hovoriť, že ma to prekvapilo. V tom čase som si nedokázal predstaviť, ako by sa to mohlo stať. Pochádzal som z malého mesta a nepoznal som nikoho, kto by Bohu slúžil na národnej či medzinárodnej úrovni.

Podobne ako Jozefovi, Mojžišovi a Dávidovi, aj nám Boh ukáže cieľ, ale nie všetky kroky na jeho dosiahnutie. Vďaka tomu kráčame vo viere, nie na základe rozumu. Najprv musíme hľadať, čo nám Boh chce povedať a poslúchnuť Ho a potom vykročiť za cieľom. Často sa stáva, že náš nasledujúci krok bude vyzeráť, akoby sme sa vybrali opačným smerom. Najprv sen o vodcovskej pozícii, potom 10 rokov v otroctve – to nevyzerá ako logický sled krokov. Preto Písmo hovorí: “Dúfaj v Hospodina celým svojím srdcom, a nespoliehaj sa na svoju rozumnosť. Na všetkých svojich cestách Ho poznávaj a On ti urovná chodníky” (Prísl. 3:5-6).

O niekoľko mesiacov neskôr som zostal v internáte celkom sám, pretože ostatní študenti išli domov sláviť Deň vďakyvzdania. Ja som sa štyri dni postil a hľadal Božiu vôľu pre svoj život. Po pár mesiacoch mi Boh dal pokyn, ktorý bol z môjho pohľadu v protiklade s tým, čo mi predtým ukázal. Zdalo sa mi logickým nastúpiť do biblickej školy, ale Pán mi povedal, že sa mám zúčastniť na pohovore na miesto technika. Práve preto nás Boh varuje, aby sme sa nespoliehali na vlastný rozum.

Na univerzite som spoznal mnoho firiem a Pán mi hneď ukázal, že sa mám zamestnať v Rockwell Corporation v Dallase, štát Texas. Nedávalo mi to zmysel, pretože podľa mojich vedomostí v Dallase

nebola žiadna biblická škola a mal som 13 iných pracovných ponúk v mestách, kde boli aj biblické školy a kde by mi ponúkli vyšší plat. Napriek všetkému som poslúchol. Keď som prišiel do Dallasu, vošiel som do budovy istého zboru a Pán mi povedal, že to bude môj domáci zbor. Práve v tomto zbore som sa učil slúžiť a nastúpil som na cestu, ktorá ma doviedla tam, kde sa teraz nachádzam.

2. Zapustili ste korene?

To nás privádza k druhému dôvodu, prečo mnohí nepoznajú Božiu vôľu pre svoj život. Nezapustili korene v miestnej cirkvi. Božie Slovo hovorí: „Tí, čo sú zasadení v dome Hospodina, budú prekvitať *na nádvoríach nášho Boha*“ (Žalm 92:14; dôraz pridaný autorom).

Hospodinovým domom je v tomto živote cirkev. Tí, ktorí zapustia korene v tomto dome, budú prekvitať *na nádvoríach nášho Boha*. Nádvorie zahŕňa aj súdnu stolicu, z čoho vyplýva, že človek, ktorý je pevne zasadený v miestnej cirkvi, bude prekvitať nielen v tomto živote, ale aj v deň súdu. Tak to Boh naplánoval.

Cirkev nevymysleli ľudia, ale Pán. Ježiš hovorí: “Ty si Skala, Peter, a na tejto skale postavím svoju Cirkev a pekelné mocnosti ju nepremôžu” (Mt. 16:18; BOT). Všimnite si, že Ježiš hovorí o stavaní. Ako môže postaviť cirkev, ak tu nebude fyzicky prítomný? Odpoveď je jednoduchá: prostredníctvom svojho tela, ktorým sme my. Aj preto nás Písmo nazýva spolupracovníkmi. Milosť, schopnosti a dary nám dáva On, a zároveň dodáva aj materiál a nadprirodzenú moc. Našou úlohou je byť poddajnými a poslušnými nádobami, ktoré budú plniť jeho plán. Otázka znie: Stavíme jeho cirkev v spolupráci s Ním, alebo sme motivovaní vlastnými cieľmi?

Ježiš chcel, aby sa všeobecná cirkev skladala z miestnych zborov. Príkladom toho sú posolstvá pre sedem cirkví v Zjavení: pre cirkev v Efeze, Smyrne, Pergame, Tyatirách, Sardách, Filadelfii a v Laodicei.

Cirkev sa tiež nazýva Kristovým telom. Apoštol Pavol napísal: „On je hlavou tela, Cirkvi“ (Kol. 1:18). Ako sa všeobecná cirkev delí na miestne cirkvi, tak sa aj Kristovo telo skladá z miestnych tiel (zborov).

Pán určuje miesto jednotlivým článkom: „Preto Boh usporiadal v tele všetky údy tak, ako chcel“ (1.Kor. 12:18). Nasledujúci výrok vás môže šokovať: Nie my si vyberáme zbor; zbor nám vyberá Pán! Na okamih sa nad tým zamyslíte. Mnohí ľudia si vyberajú zbor tak, akoby si kupovali oblečenie alebo vyberali reštauráciu, ale nehľadajú Božiu vôľu v modlitbe. Ako môžete naplniť svoje poslanie, ak sa nenachádzate na správnom mieste v Jeho tele? Sťahovať sa, ani meniť zbor by sme nemali bez toho, aby sme najprv nehľadali Božiu vôľu.

Každý z nás má v miestnej cirkvi úlohu. Apoštol Pavol napísal: „Vy ste Kristovo telo a jednotlivo ste údy. A v cirkvi Boh niektorých ustanovil najprv za...“ (1.Kor. 12:27 -28).

Pavol potom vymenúva hlavné služby v miestnom zbore. Hoci jeho zoznam nie je vyčerpávajúci, z iných častí Novej zmluvy vieme, že každý veriaci je súčasťou Kristovho tela a zohráva v ňom dôležitú úlohu rovnako ako údy vo fyzickom tele. Ak nepôsobíme tam, kde nám Boh určil miesto, miestny zbor je zdeformovaný, okyptený. To isté sa stáva aj vo fyzickom tele, ak niektorá z jeho častí (noha, oko alebo oblička) nefunguje, alebo pôsobí nezávisle od ostatných.

Je smutné, že mnohé zbory sú natoľko zmrzačené, že nedokážu slúžiť miestnej komunite. Prečo je to tak? Zodpovednosť zvyčajne nenesú neschopní vedúci, ale veriaci, ktorí žijú nezávisle. Viete si predstaviť, čo by sa stalo, keby si vaše oči, nohy alebo iná časť tela povedala, že si bude robiť, čo sa jej zachce? Jednako žasnem nad tým, čo všetko sa Bohu podarilo dokázať v Amerike aj napriek zlému stavu našich miestnych zborov.

Čo spôsobilo, že sa prvotná cirkev tak rýchlo rozrastala? Odpoveď nájdeme v Skutkoch apoštolov:

“Títo zotrvali v apoštolskom učení a v spoločenstve, v lámaní chleba a na modlitbách... A všetci veriaci, ktorí boli pospolu, všetko mali spoločné, aj statky a majetky predávali a rozdeľovali všetkým, ako kto potreboval; deň čo deň zotrvali jednomyseľne v chráme, lámali chlieb po domoch a prijímali pokrm s plesajúcim a úprimným srdcom, chválili Boha a boli obľúbení u všetkého ľudu. A Pán pridával na každý deň tých, ktorí boli zachránení.”

(Sk. 2:42; 44-47; ECAV)

Vidíte, ako boli títo veriaci zasadení v miestnej cirkvi? Spoločne chválili Boha, boli podriadení vodcom, o svoj nadbytok sa delili s chudobnejšími, v dôsledku čoho rástla zdravá cirkev. Ľudia slúžili Pánovi v zbore, ale aj doma. Miestna cirkev bola súčasťou ich života. Neskôr vznikol problém, keď pri rozdávaní jedla zanedbávali vdovy. Apoštoli zhromaždili miestnu cirkev a povedali, že nie je dobré, aby oni obsluhovali pri stoloch, a pritom zanedbávali službu slova. „Preto si, bratia, vyhlíadnite spomedzi seba sedem osvedčených mužov, plných Ducha a múdrosti, ktorých ustanovíme na túto službu” (Sk. 6:3).

Všimnite si, že tí vedúci nepovedali: „Potrebujeme dobrovoľníkov. Nenašli by sa nejakí dobrovoľníci, ktorí by mohli obetovať svoj čas a obslúžiť tieto dámy?” Nie, všetci veriaci boli pripravení slúžiť, pretože boli pevne zasadení v miestnej cirkvi. Osobne si myslím, že každý člen dúfal, že ho do tejto služby vyberú. Napokon si zvolili siedmich mužov:

„Postavili ich pred apoštolov, modlili sa a kládli na nich ruky. Božie Slovo sa šírilo a počet učeníkov v

Jeruzaleme mimoriadne rástol. Aj veľké množstvo kňazov poslušne prijalo vieru.“

(Sk. 6:6-7)

Na týchto siedmich mužov vložili ruky, hoci nešli kázať, ani viesť skupinku či modlitbu chvál. Nemali ísť ani na misiu, ale roznášať jedlo vdovám v miestnom zbore!

Všimnite si však jedno: len čo sa chopili svojej úlohy v tele, aj keď sa na prvý pohľad zdala bezvýznamná, *Božie Slovo sa šírilo a počet učeníkov v Jeruzaleme mimoriadne rástol*. Narážame tu na fascinujúcu skutočnosť. V prvých piatich kapitolách Skutkov sa na opis rastu cirkvi v Jeruzaleme používalo sloveso pridať (sa). Uvádzam niektoré príklady:

„Tí, čo prijali jeho slovo, boli pokrstení a v ten deň sa *pridala* k nim asi tritisíc duší.“

(Sk. 2:41)

„Chválili Boha a tešili sa priazni celého ľudu. A Pán deň čo deň *pridáva!* k ich spoločenstvu tých, čo povolával na spásu.“

(Sk. 2:47)

„Čím ďalej, tým viac veriacich sa *pridávalo* k Pánovi, veľké množstvo mužov a žien.“

(Sk. 5:14; BOT)

Až do tohto okamihu sa služby v miestnom zbore venovali iba apoštolu a jediný záznam kázne pochádza od Petra. V istom bode si veriaci uvedomili, že každý z nich má dve dôležité úlohy: po prvé, hlásať evanjelium iným ľuďom a po druhé, slúžiť v miestnej cirkvi. Správa o tom, ako zistili, že všetci veriaci sa majú deliť o úžasnú správu o Ježišomom zmŕtvychvstaní, sa nachádza v Skutkoch 5:42-6,1: „Nezastrašilo ich to, ale každý deň ďalej učili aj v chráme, aj po domoch a šírili radostnú zvesť o tom, že Ježiš je dlho očakávaný

Mesiáš. S rýchlým rastom cirkvi...“ (NPK). Peter nemohol kázať v každom dome, pretože neexistovalo rádio, televízia, ani internet. Veriaci začali svojim susedom ohlasovať evanjelium Ježiša Krista. Všimnite si, že cirkev už nerástla pridávaním, ale vzrastala násobením. Ide o prvé miesto v Skutkoch, kde sa hovorí o znásobovaní počtu.

Tu sa však dynamika znásobovania nekončí. Len čo veriaci zaujali svoje miesta v cirkvi – príkladom je sedem mužov, ktorí obsluhovali vdovy – čítame, že cirkev rástla *rýchlým tempom*. Môžeme povedať, že išlo o *exponenciálny rast*!

Vysvetlime si rozdiel medzi pridávaním a násobením (exponenciálnym rastom). Predstavme si pastora, ktorý pre Pána mesačne získa 10-tisíc ľudí. Považovali by ste jeho službu za účinnú? Pravdepodobne áno. Viete, ako dlho by mu trvalo, kým by zasiahol celý svet? Potreboval by neuveriteľných 60-tisíc rokov! Samozrejme iba pod podmienkou, že by sa za tých 60-tisíc rokov nikto nenarodil, ani nezomrel! To je desaťnásobne dlhšie obdobie, ako je predpokladaný výskyt človeka na zemi. Nemožné!

Teraz uvedieme príklad exponenciálneho rastu. Povedzme, že pre Pána získate dvoch ľudí a podarí sa vám ich zasadiť do miestnej cirkvi. Na ďalší mesiac títo dvaja privedú k Bohu ďalších dvoch a zasadia ich do zboru. O mesiac neskôr každý z týchto štyroch urobí to isté a na ďalší mesiac ich bude už osem. Viete, ako dlho by pri takomto tempe trvalo zasiahnutie celej populácie? Neuveriteľných 33 mesiacov. Áno, menej ako tri roky! Takto vyzerá znásobovanie.

Teraz už asi chápete, ako sa v Biblii môže vyskytovať takýto verš: „Toto trvalo dva roky, takže všetci, čo bývali v Ázii, Židia i Gréci, počuli Pánovo slovo“ (Sk. 19:10).

Všetci obyvatelia! Ak Písmo hovorí všetci, myslí tým každého človeka. Nehovoríme o jednom meste, ale o celom regióne.

Nemali satelity, televíziu, rádio, autá, ani bicykle. Tomu sa hovorí exponenciálny rast!

Aby to takto fungovalo, potrebujeme zdravú miestnu cirkev. Zdravé telo sa skladá z veriacich, ktorí pevne zaujali svoje miesto v miestnom zbore, čo zahŕňa aj aktívnu službu vítania, obsluhy, usmerňovania na parkovisku, služby vo väznici, detskej služby atď. Okrem toho sa o evanjelium delia s ľuďmi, s ktorými pracujú a žijú, a privádzajú ich do zboru. Nezabudnite, že Ježiš nás nevyzýval ľudí „obracat“, ale činiť z nich učeníkov. Ak sa títo ľudia majú dozvedieť všetko, čo Ježiš prikazoval, musia sa stať súčasťou miestnej cirkvi (pozri Mt. 28:20). Ak majú ľudia dospieť v Kristovi, potrebujeme celé telo so všetkými jeho darmi.

Kľúčom je mať stabilné miesto v zbore. Tam sa budeme môcť rozvíjať.

Iste ste si všimli, že jedným z obsluhujúcich mužov bol Filip. V ďalších kapitolách Skutkov ho už nazývajú apoštolom Filipom. Jeho služba sa rozrástla aj do iných miest „Na druhý deň sme odišli a prišli sme do Cézarey; i vošli sme do domu evanjelistu Filipa, *jedného zo siedmich* (diakonov), a pobudli sme u neho“ (Sk. 21:8; dôraz pridaný autorom).

Hoci sa z Filipa stal veľký evanjelista a Pán ho poslal slúžiť do iného mesta, stále ho poznali ako jedného zo siedmich diakonov. Služba v miestnej cirkvi zohrala dôležitú rolu v tom, aby dosiahol svoje poslanie. Často ľuďom hovorievam: „Možno si povolaný urobiť niečo veľké. Ak však najprv nebudeš zasadený v miestnej cirkvi, tvoje poslanie nedozreje.“

Zopakujem slová žalmistu: „Tí, čo sú zasadení v dome Hospodina, budú prekvitať na nádvoriach nášho Boha“ (Žalm 92:14). Zamyslime sa nad slovom zasadení. Ak máme pochopiť dianie v kráľovstve, musíme vziať do úvahy zákon sejby a žatvy. Ježiš

povedal učeníkom, že ak nepochopia princíp semena, zeme a žatvy, nepochopia všetky podobenstvá (Mk. 4:13). S Božím kráľovstvom je to tak:

„...ako keď človek zaseje zrno do zeme. Či spí, alebo bdie, vo dne i v noci zrno klíči a rastie, ani sám nevie ako. Zem sama od seba prináša úrodu: najprv steblo, potom klas a nakoniec plno zrn v klase. Keď potom úroda dozreje, hneď priloží kosák, lebo nastala žatva.

(Mk. 4:26-29)

Predstavte si, že mám za hrst' rozličných semien ovocných stromov, ale nepoznám ich. Jediný spôsob, ako ich rozlíšiť, je zasadiť ich. Keď budú v zemi, po čase vzkĺčia a potom postupne zistím, o aké rastliny ide.

Boh každého z nás poveril nejakým poslaním a dal nám dary, ktoré potrebujeme na jeho uskutočnenie: „Veď sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi na to, aby sme konali dobré skutky, ktoré nám Boh už vopred pripravil“ (Ef. 2:10). „Veď neodvolateľné sú Božie dary milosti a povolanie“ (Rim. 11:29). Podľa Ježiša dostávam povolanie a dary vo forme semienok. Ak sa zasadím do miestnej cirkvi, môžem splniť svoje poslanie. Ak nie, svoje dary využijem na iné ciele, než aké mi určil Stvoriteľ. Preto sa nenechajte pomýliť úspechom podľa svetských kritérií. Vďaka svojim darom môžete byť veľmi úspešní, ale to ešte neznamená, že ich používate podľa Majstrovho plánu.

Uvediem niekoľko príkladov.

Existuje mnoho skvelých spevákov, ktorí svojím umením dokážu divákov dojať k slzám. Boh im dal tento dar na to, aby Ho oslavovali a privádzali ľudí k Nemu. Títo umelci nesplnili svoje poslanie, pretože neboli spasení, alebo zasadení v miestnom zbore. To je len jeden z mnohých príkladov ľudí, ktorí nikdy nespoznali Ježiša.

Sú však aj takí ľudia, ktorí svoj život Ježišovi odovzdali, ale zbor pravidelne nenavštevujú. Ani oni nenapĺňajú svoje poslanie, pretože nie sú zasadení v cirkvi. Možno ich Boh povolal k tomu, aby získavali ľudí z prostredia mimo cirkvi; možno to aj robia, ale keby boli zasadení v cirkvi, ich služba by bola na tom lepšie.

Človek si môže uvedomovať, že má určité dary, ale podobne ako semená, aj dary sa naplno rozvinú až vtedy, keď ich zasadíme do zeme (miestnej cirkvi). Tak to naplánoval Boh, nie človek.

Ďalší problém vzniká u tých veriacich, ktorí striedajú zbory vždy, keď sa vyskytne nejaký problém. Možno nesúhlasia s vedením zboru, so zbierkami a využívaním peňazí. Odchádzajú aj vtedy, keď sa im nepáči, čo káže ich pastor, alebo keď je neprístupný, či naopak príliš kamarátsky. Inokedy je dôvodom nedostatok záujmu zo strany ostatných členov zboru. Vyhovárame sa, že v zbore neprijali našu službu. Zoznam dôvodov je dlhý. Namiesto toho, aby problému čelili, utekajú tam, kde na prvý pohľad problémy nevidia.

Povedzme si to priamo: Ježiš je jediným dokonalým pastorom aj členom cirkvi. Prečo my v západnej civilizácii máme tendenciu unikať pred problémami namiesto toho, aby sme sa s nimi popasovali? A tak sa presúvame zo zboru do zboru a hľadáme miesto s dokonalým vedením a dokonalými členmi.

Pamätajte ale, že miesto, kam nás Boh umiestnil, je tiež miestom, na ktorom nás diabol chce uraziť a z ktorého nás chce dostať preč. Náš nepriateľ chce vykoreniť mužov a ženy z toho miesta, na ktoré ich zasadil Boh. Ak vás dokáže odtiaľ odstrániť, uspel. Ak sa mu nepoddáte – dokonca aj uprostred veľkého konfliktu – prekazíte tým jeho plány a naplníte Boží plán.

Znovu zopakujem: „Tí, čo sú *zasadení* v dome Hospodina, budú prekvitať na nádvoriach nášho Boha.“ Čo sa stane s rastlinou, ak ju budete presádzať každé tri týždne? Jej koreňový systém sa poškodí

a rastlinka nebude ani rásť, ani kvitnúť, až napokon zahynie. Ak ju budete neustále presádzať, nebude sa vedieť z toho spamätať.

Mnohí ľudia chodia zo zboru do zboru a snažia sa rozvíjať svoje povolanie. Ak si nezískajú uznanie na mieste, kam ich Boh poslal, ľahko sa urazia. Odradí ich aj to, ak sa niečo nerobí podľa ich predstáv. Pri odchode nezabudnú vinu zvaliť na vedenie zboru. Nevidia vlastné chyby a neuvedomujú si, že Boh používa tlak okolností na to, aby ich prečistil. To sa netýka iba služby, ale aj manželstva, zamestnania a iných vzťahov.

Poučme sa z príkladov o stromoch a rastlinách. Stromček zasadený do zeme musí čeliť búrkam, horúcemu slnku a vetru. Keby vedel rozprávať, možno by povedal: „Prosím, dostaňte ma odtiaľto! Dajte ma tam, kde nie je horúco, ani búrky!“

Keby záhradník stromček poslúchol, uškodil by mu. Stromy prekonávajú teplo aj prudký vietor tým, že prehlbujú svoj koreňový systém. Ťažkosti, ktorým musia čeliť, sa napokon stanú zdrojom ich veľkej stability. Drsnosť okolitého prostredia a živlov ich núti hľadať zdroj života hlbšie v zemi. Raz dosiahnu taký stav, že ani silné búrky ich neoberú o schopnosť rodiť ovocie. Keďže to vieme, nemali by sme sa priečiť tým veciam, ktoré Boh na nás dopúšťa a ktorými nás chce previesť so zámerom posilniť nás v našom povolaní.

3. Zaplietli ste sa do niečoho?

Posledný dôvod, prečo ľudia nedokážu nájsť a naplniť svoje poslanie je, že sú do niečoho zapletení. Ťažia ich bremená, ktoré im bránia napredovať v pretekoch života. Sám apoštol Pavol o sebe povedal:

„Pravda, pokiaľ ide o môj život, neprikladám tomu nijakú cenu. Záleží mi len na tom, aby som dokončil svoj beh a službu, ktorú som prijal od

Pána Ježiša: hlásať evanjelium o Božej milosti.“
(Sk. 20:24)

Apoštol Pavol si bol jasne vedomý svojej životnej úlohy a vedel, že ju ešte nedokončil. Ako to vedel? Tak, ako to vedel Ježiš; Peter (2.Pt. 1:14), a iní, ktorí hľadajú Boha, sú zasadení v miestnej cirkvi a vytrvali. Pán to zjaví každému, kto neprikladá svojmu životu väčšiu cenu než Božej vôli. To je posledný kľúč k pochopeniu svojho poslania: Keď sme ochotní vzdať sa svojho života, aby sme naplnili Boží plán s nami, objavíme a splníme svoje poslanie. Príklad nájdeme v evanجليách. Ježiš raz prechádzal z jedného mesta do druhého, keď Mu ktosi povedal: „Pôjdem za tebou, kamkoľvek pôjdeš“ (Lk. 9:57).

Tento človek bol naozaj nadšený a úprimne túžil Ježiša kamkoľvek nasledovať. Pán mu však videl do srdca a poznal jeho pravé pohnútky. Videl, že muža spútavajú bremená, ktoré by mu nedovolili splniť jeho poslanie. Preto mu povedal: „Líšky majú svoje nory a nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť“ (Lk. 9:58).

Muž zrejme nachádzal potešenie a istotu v pozemských veciach, ktoré mal k dispozícii. Možno mal dobrú prácu, pekný dom a sporil si na dôchodok. Keď Ježiš povedal, že nemá kde hlavu skloniť, trafil klinček po hlavičke.

Aj tento muž, aj mnohí iní zo zástupu začali pomaličky cúvať, až sa úplne vytratili. Z veľkých slov napokon zostalo iba: „Ježiš, budem pre teba uvítavať ľudí na zhromaždeniach, hrať v orchestri alebo pomáhať na parkovisku.“ Tak nasledovanie Ježiša stratilo svoju príťažlivosť a jeho dobré úmysly ochabli. Mnohí ľudia skĺznu na túto úroveň: sú ochotní Ježiša podporovať, ale odmietajú Mu dať všetko.

Potom Ježiš pozrel na iného človeka v zástupe, ktorý mal ešte túžbu nasledovať Ho, a povedal mu: „Pod' za mnou!“ On mu však

odpovedal: „Pane, dovoľ mi *najprv odísť* a pochovať si otca.“ Nato mu Ježiš povedal: „Nechaj, nech si mŕtvi pochovávajú mŕtvych. Ale ty choď a zvestuj Božie kráľovstvo“ (Lk. 9:59-60; dôraz pridaný autorom).

Ježišova odpoveď sa niekomu môže zdať necitlivá, až krutá. Musíme však pochopiť vtedajšiu kultúru. V tom čase bolo zvykom, že ak si prvorodený syn splnil povinnosť voči otcovi tým, že ho pochoval, dostal dvojnásobnú časť dedičstva, kým ostatní synovia iba po jednej časti. Ak si však svoju povinnosť nesplnil a otca nepochoval, dvojnásobný podiel dedičstva získal druhorodený syn. Tento muž myslel na peniaze a túžba po bohatstve mu zabránila Ježiša nasledovať. V živote sa neriadil Božou vôľou, takže peniaze mu diktovali, ako sa má rozhodovať, a nie Boží plán.

Som si istý, že ten muž sa po týchto Ježišových slovách pomaly vytratil z davu. Spolu s ním odišli aj ďalší. Jeho odpoveď by mohla vyzeráť takto: „Ježišu, budem pomáhať na konferenciách, ktoré usporiadaš v meste, kde bývam, budem spievať v zbore alebo hrať na bicích. To dokážem. Urobím to dokonca rád a za svoju službu Ti nebudem účtovať ani cent.“ Aj pre tohto muža, tak ako aj pre mnohých ďalších, stratilo nasledovanie Pána svoju príťažlivosť.

Všimnite si, že tento muž nepovedal, že nebude Ježiša nasledovať. Sľúbil, že za Ním pôjde, ale „*najprv*“ urobí ešte niečo iné. Išlo mu o to, aby si najskôr splnil vlastné túžby. Ak máme spoznať Boží plán pre naše životy a naplniť ho, nemôžeme dovoliť, aby bolo čokoľvek dôležitejšie ako Božia vôľa. Poznal som mnohých kresťanov, ktorí neboli Bohu poslušní, pretože na prvé miesto kladli vlastné priority. Je smutné, že minuli svoje poslanie. Ich miesto zaujal niekto iný. Ako obstoja v súdny deň?

Vráťme sa späť k nášmu príbehu. Zástup okolo Ježiša sa zmenšil. Tu pred Neho predstúpil ďalší dobrovoľník. „Pane, pôjdem za tebou, ale *najprv* mi dovoľ rozlúčiť sa s rodinou. Ježiš odpovedal:

Kto položí ruku na pluh a obzerá sa späť, nie je súci pre Božie kráľovstvo” (Lk. 9:61-62; dôraz pridaný autorom).

Znovu si všimnite slovičko *najprv*. Očividne mal blízke vzťahy s rodinou, alebo chcel svoje rozhodnutie nasledovať tohto muža z Galiley najprv prebrať s kamarátmi či priateľkou. Rozhodujúcim faktorom jeho služby pre Ježiša by boli osobné vzťahy. Pán na to hneď zareagoval, keď mu povedal, že by sa nehodil na službu v kráľovstve.

Predstavujem si, ako aj tento pomaly cúva zo zástupu. Takmer ho počujem odpovedať na Ježišove slová nejako takto: „Ježišu, vyznám sa v ľudských zdrojoch a v styku s verejnosťou. Mohol by som Ti pomôcť hľadať dobrých zamestnancov. Zabezpečím Ti aj budovu pre najbližšiu konferenciu v našom meste. A keď prídeš, vezmem si na starosť celý uvítací tím. A ak to bude potrebné, sám budem pri dverách vítať účastníkov. Som tu pre Teba!”

Je veľmi pravdepodobné, že Ježiš postupne sledoval, ako sa veľký zástup nadšencov scvrkol na približne 70 ľudí. Na začiatku ich zrejme boli tisíce, ale postupne odpadali, keď Ježiš poukázal na tri najväčšie prekážky, ktoré ľuďom bránia splniť ich poslanie: istoty, peniaze a vzťahy. Existujú aj iné veci, ktoré ľudí odpútavajú od Boha, ale počas svojej mnohoročnej služby som sa presvedčil, že tieto tri majú najväčší vplyv.

Väčšina ľudí pri čítaní evanjelia podľa Lukáša prehliada nasledujúci verš, pretože je na začiatku novej kapitoly. Musím poznamenať, že toto evanjelium je v podstate dlhým listom, ktorý do kapitol a veršov rozdelila cirkev, aby sme sa v ňom rýchlejšie orientovali. Takže, všimnite si, čím pokračuje Lukáš:

„Potom určil sedemdesiatdva iných a rozoslal ich pred sebou po dvoch do každého mesta a osady, kam chcel sám ísť. I povedal im: Žatva je veľká, ale robotníkov je málo.“

(Lk. 10:1-2)

V týchto veršoch je toho tak veľa. V prvom rade si všimnite slovo *potom*. Musíme si položiť otázku: Po čom? Potom, čo Ježiš videl, ako sa nadšený zástup zmenšil na skupinku ľudí, ktorí si v srdci hovorili: „*Je mi jedno, koľko ma to bude stáť. Budem Ho nasledovať za každú cenu!*” Vypočuli si jeho odpovede na záležitosti týkajúce sa istôt, majetku a vzťahov a zaumienili si, že ani jednej z nich nedovolia, aby im zabránila naplniť Božie povolanie.

Potom Ježiš *určil* 70 nových členov tímu, teda zrejme tých, ktorí zostali. Slová *určil* a *vyvolil* sú v Novom zákone používané ako synonymá. Človek, ktorý je určený je zároveň vyvolený a človek, ktorý je vyvolený, je zároveň určený/označený. V Evanjeliu podľa Matúša je dvakrát zaznamenaný tento Ježišov výrok. Ak Ježiš v tom istom evanjeliu dva razy hovorí nejakú vec, mali by sme jej venovať pozornosť.

„Lebo je veľa povolaných, ale málo vyvolených.“
(Mt. 20:16; 22,14)

Veľa je povolaných. Koľko? Ak máme byť presní, tak každý. Všetci veriaci sú povolaní a majú dary potrebné na uskutočnenie svojho poslania. Možno vás to šokuje, ale iba málo je vyvolených na to, aby svoje poslanie uskutočnilo. Prečo je málo vyvolených? Pretože je iba málo takých, ktorí sú ochotní zanechať vlastné sny, istoty, túžbu po peniazoch, brzdiace vzťahy a tak naplniť svoje poslanie.

Všimnite si, že Ježiš povedal: „Žatva je síce veľká, ale robotníkov málo“ (Mt. 9:37). Boh nemôže za to, že naša generácia nepozná evanjelium, veď Boh „chce, aby všetci ľudia boli spasení a spoznali pravdu“ (1.Tim. 2:4). To my sa postavíme pred jeho súdnu stolicu a budeme sa zodpovedať za to, prečo sme nezasiahli svoju generáciu. Ak sme poslanie splnili, nebudeme súdení; ale ak sme sa v jeho plnení nechali zabrzdiť, náš súd nás zastihne nepripravených.

Možno si hovoríte: „Ja som predsa len jedným z mnohých členov cirkvi.“ Predstavte si, že by vaša pečeň povedala: „Som bezvýznamným členom tohto tela a nikto si ma nevšíma. Prestanem plniť úlohu, na ktorú som bola stvorená, a budem si robiť, čo sa mi zachce.“ Ako viete, telo bez pečene nemôže existovať. A čo keby sa podobne zachovali pľúca, noha, ruka či iná časť tela? Ako je dôležitý každý orgán v tele, tak je dôležitý každý člen v cirkvi.

Verím, že vás tieto slová prinúti zamyslieť sa. Ježiš povedal, že iba málokto splní svoju úlohu subdodávateľa na stavbe Božieho domu. To znamená, že väčšina tých, ktorí sa ocitnú pred súdnou stolicou, utrpí stratu a nezíska slávnú odmenu!

Viem, že to nie je dobrá správa. Mám však aj dobrú správu: môžete začať odznova. Môžete padnúť na kolena, modliť sa a prosiť Boha, aby vám odpustil, že ste sa nechali odradiť od plnenia jeho vôle; a potom robiť postupné kroky vpred. Smith Wigglesworth, veľký evanjelista 20. storočia, začal svoju službu až po päťdesiatke. Takže, pre nikoho z vás nie je neskoro.

Zapamätajte si, že ak chcete správne budovať svoj život, prvým krokom je hľadanie Boha. Druhým krokom je to, aby ste sa nechali zasadiť do miestnej cirkvi, ktorú vám Boh ukáže a podriadili sa vedeniu miestneho cirkevného spoločenstva. Tretím krokom je opustiť to, čo vás brzdí. Keď vám Boh ukáže jednotlivé záväžia, proste Ho, aby svojím mečom presekol putá, ktorými sú pripútané k vašej duši alebo telu. Božia milosť stačí na to, aby vás oslobodila.

Úplná odmena¹

Ešte jedno slovo na záver a predtým, než prejdeme do ďalšej kapitoly. Veľa ľudí nikdy ani nezačalo budovať Boží dom alebo z tejto cesty odbočilo. Ich pozornosť odlákali dočasné výhody: bohatstvo tohto sveta; túžba po vplyve, moci alebo radovánkach; alebo uznanie ľudí. Všetky tieto veci sa ale nakoniec rozplynú. Nenechajte sa oklamať ani zviazať z cesty. Držte si cieľ pred očami.

Máte úlohu, ktorú máte v Kristovi vykonať. Vaše dielo musí byť dokončené.

Budú aj takí, ktorých sezónne alebo dokonca aj celoživotné dielo neobstojí. Bude od nich odňaté, a preto nebude súčasťou Božieho večného domu. Viete si to predstaviť?

Chcem vám pomôcť, predstaviť si závažnosť tohto výroku. Dovoľte mi preto, aby som sa vrátil k príbehu o stavbe nášho vysnívaného domu. Keďže som na tú stavbu chodil každý deň, dodávateľia a stavbári ma postupne celkom dobre spoznali. Volali ma „kazateľ.“

Každý deň, keď som prichádzal na stavbu, som počul, ako tam na plné pecky znie tvrdá rocková hudba, ktorú tí robotníci počúvali. Keď ma zbadali, jeden z nich rýchlo bežal k prenosnému rádiu a vypol ho. Vo vnútri som sa usmieval nad tou úctou, ktorú mali voči Božím veciam. A potom sme sa zvykli chvíľu rozprávať. Mal som s nimi niekoľko zaujímavých rozhovorov – a aj zopár príležitostí k duchovnej službe.

Spomínam si, že raz mi tí dodávateľia rozprávali o jednom z veľkolepých domoch, na stavbe ktorého sa tiež podieľali. Úplne sa rozžiarili, keď rozprávali o tom, ako oni prispeli k celkovému dielu. Úplne bolo vidieť, aké uspokojenie a radosť im prinášala samotná skutočnosť, že sa podieľali na niečom takom úžasnom. Vôbec sa za to nehanbili – iba sa radovali z toho, že mohli pracovať v prospech iných rodín a že sa spoznali s majiteľmi tých drahých domov.

Skúsme to posunúť ešte ďalej. Viete si predstaviť, ako sa asi cítili muži, ktorí stavali Biely dom vo Washingtone, D.C.? Predstavte si, ako jeden z nich jedného dňa počuje svoje dieťa rozprávať o tom, ako sa v škole učili o najznámejšom dome v celej krajine. A potom mu jeho syn alebo dcéra s nadšením oznámi, že dokonca pôjdu na školský výlet na prehliadku do Bieleho domu.

Viete si predstaviť to nadšenie, s akým ten muž rozpráva svojmu dieťaťu o svojom podiele na budovaní toho domu? Viete si predstaviť, čo asi cíti, keď svoje dieťa a jeho triedu sprevádza na školský výlet k domu na Pennsylvania Avenue 1600? Viete si predstaviť, ako sa cíti, keď sleduje nadšenie a hrdosť na tvári svojho dieťaťa, keď spolu so svojimi spolužiakmi objavujú, ako sa jeho rodič podieľal na stavbe domu, v ktorom teraz sídli prezident Spojených štátov amerických?

Niečo podobné platí aj o nás. My však nepracujeme na dome, ktorý raz bude zbúraný a nahradený niečím iným. Pracujeme na dome, ktorý bude ústredným bodom celého vesmíru na večné veky. Ó, áno! Spomeňte si na slová proroka Micheáša: „Mnohé kmene poputujú a povedia: Poďte, vystúpme na vrch Hospodinov, k domu Boha Jákobovho. On nás bude učiť svojim cestám a budeme chodiť po Jeho chodníkoch. Lebo zo *Siona* vyjde naučenie“(Mich. 4:2; ECAV, dôraz pridaný autorom).

Všetko, čo sa bude diať vo vesmíre, sa bude nejako točiť okolo tohto domu. Múdrosť a zákony, ktoré budú spravovať všetko stvorenie, budú vychádzať z tohto domu. A naozaj úžasné bude to, že ten dom bude rovnako krásny o desať triliónov rokov odteraz, ako v deň jeho dokončenia.

Poznal som jedného služobníka evanjelia, ktorý bol verný až do konca. Viac ako šesťdesiat rokov účinne slúžil a tesne na prelome tisícročia sa dočkal svojej odmeny. Rok po jeho smrti som cestoval do veľkého zboru v strednej časti Spojených štátov a počas bohoslužieb vedúci chvál hovoril o tom, že Boh mu dal jeden živý sen. V tom sne sa nachádzal v nebi a rozprával sa tam s týmto výnimočným služobníkom. Ten služobník s veľkým úsmevom povedal tomuto vedúcemu chvál: „Je tu omnoho lepšie, ako som si predstavoval.“

Rozprávali sa o rôznych pravdách a udalostiach, a potom sa ten služobník obrátil a ukázal mu na svoj podiel práce na meste Sion. Bol to riadny kus. Dopad jeho vernosti siahahal omnoho ďalej, ako si

predstavoval a teraz to bolo všetko tam pred ním. Dokázal poukázať na svoje dielo – presne tak, ako tí stavbári dokázali rozprávať o svojom podiele na stavbe iných domov. Aká úžasná večná odmena!

Skúste si predstaviť, že počas celej večnosti budete môcť ukazovať nielen svojim potomkom, ale myriadám ľudí a národov váš podiel na stavbe Božieho domu – všetkým tým, ktorí prídu obdivovať Boží slávny dom, Sion. Viete si predstaviť ľudí, ktorí sa prichádzajú pozerať na krásu Božieho domu a ktorí celú večnosť diskutujú o vašom prínose?

Zamyslime sa ale aj nad opačným scenárom. Predstavte si scenár, v rámci ktorého nemáte žiadne dielo, na ktoré by ste mohli poukázať, pretože váš koniec nebol dobrý. Viete si predstaviť, ako si vaši potomkovia alebo predkovia prídu pozrieť vaše dielo a vy im nebudete mať čo ukázať? Viete si predstaviť, ako si národy prídu pozrieť, čo ste dokázali a vy im celú večnosť nebudete mať čo ukázať, pretože váš podiel vám bol odňatý a nahradený niekým iným?

Pripomeňme si Pavlove slová: “Ak dielo, ktoré niekto postavil, vydrží, dostane odmenu. Ak niekoho dielo zhorí, utrpí škodu; sám však bude zachránený, ale tiež akoby cez oheň” (1.Kor. 3:14-15).

To bude naozaj večná strata. Žiaľ, taká je realita. Ja však, drahí priatelia, nechcem, aby ste tak dopadli. Boh si nepraje, aby ste tak dopadli. A vy sa teraz môžete rozhodnúť, že to tak neskončí. Boh vám dáva milosť na budovanie Siona. Ako hovorí apoštol Ján: „Dávajte si pozor, aby ste nestratili to, na čom ste pracovali, ale aby ste dostali úplnú odmenu“ (2.Ján 8).

Sám Pán to zariadil tak, že každé z Jeho detí bude mať príležitosť prijať úplnú odmenu za budovanie Jeho domu. Vaša práca sa vôbec nemusí stratiť, nemusí zostariť, nemusí byť nahradená. Ak sa spoliehate na Božiu milosť a staviate dobre, váš prínos bude obdivovaný myriadami anjelov a ľudí na večné veky.

DISKUSNÉ OTÁZKY:

5. ČASŤ: 11. – 12. KAPITOLA

1. Vieme, že Boh nepotrebuje, aby sme my niečo pre Neho robili – chce však, aby sme spolupracovali s Ním. Čo nám to hovorí o Ňom? O Jeho kráľovstve? O nás samotných?
2. V Žalme 139:16 čítame, že Boh napísal knihu, v ktorej navrhol každú chvíľu nášho života – ešte predtým, než sme sa narodili. Akými spôsobmi môžeme objavovať, čo Boh napísal do našich jedinečných príbehov?
3. Je možné (dokonca veľmi ľahké) stráviť náš život robením zdanlivo dobrých vecí a pritom sa úplne minúť toho, k čomu sme boli povolání. Je niečo, čo je vo vašom živote nevyužitú preto, lebo sa buď bojíte alebo ste sklamaní, o čo by ste mohli Boha poprosiť, aby to vo vašom živote obnovil?
4. V dvanástej kapitole sme hovorili o troch kľúčových veciach, prostredníctvom ktorých môžete svoj život zladit' s Božou vôľou: úprimne Ho hľadať, zakoreniť sa v Jeho dome a oslobodiť sa od toho, čo vás zväzuje. Ktorá z týchto vecí vám vyvstala ako oblasť, v ktorej by ste mohli porásť? Čo by to pre vás znamenalo?
5. Vo večnosti môžeme získať úplnú odmenu, čiastočnú odmenu alebo žiadnu odmenu. Čo pre vás znamená úplná odmena?

6. ČASŤ

13. KAPITOLA

ZNÁSOBOVANIE

„A ten, kto žne, berie plat a zhromažďuje úrodu do večného života, aby sa spolu radovali, ten, kto seje, i ten, kto žne. Lebo v tomto prípade je pravdivé to slovo, že iný je, kto seje, a iný, kto žne.“

(Ján 4:36-37; ROH)

„No ten, čo sadi, a ten, čo polieva, patria k sebe, ale každý dostane odmenu podľa vlastnej práce.“

(1.Kor. 3:8).

erní služobníci kráľovstva dostanú večnú odmenu a každého odmenia individuálne, podľa jeho úsilia. Hoci každý z nás dostal inú úlohu, sledujeme spoločný cieľ: získavať duše pre večnosť.

Mnohí si myslia, že na popredných miestach v nebi budú iba veľkí Boží služobníci, ktorí mali vplyv na milióny ľudí. To však nie je pravda. Boh neodmeňuje podľa ľudských kritérií, ale podľa spravodlivých skutkov poslušnosti. Keby odmeňoval podľa ľudských noriem, služba by sa zmenila na dosahovanie výsledkov, ako je to, napríklad, v podnikaní. V Božom kráľovstve to tak nefunguje. Boh nás bude súdiť a odmení podľa toho, na čo nás povolal a k čomu nám dal silu.

Zmocnení milosťou

V roku 56, približne 10 rokov pred svojou smrťou, apoštol Pavol o sebe napísal, že je „najmenší z apoštolov“ (1. Kor. 15:9). Tým, ktorí študovali dejiny cirkvi, sa toto vyhlásenie zdá čudné. Pavol predsa zasiahol celý vtedajší svet a dokázal viac než ktorýkoľvek z

jeho súčasníkov. Niet pochyb, že bol vo svojej dobe najlepším. Prečo to teda o sebe vyhlásil? Je možné, že preháňal? To nie je možné; človek nemôže klamať, keď píše Písmo sväté. Jediná možnosť, prečo by mu Duch svätý dovolil napísať takýto výrok je to, že naozaj veril tomu, že je najmenší z apoštolov.

Odpoveď nachádzame v ďalšom verši: „*Ale z Božej milosti som to, čo som, a jeho milosť nebola vo mne márna. Ved' som sa namáhal viac ako oni všetci, vlastne ani nie ja, ale Božia milosť, ktorá je so mnou*“ (1. Kor. 15:10; dôraz pridaný autorom).

Pavol napodiv uznáva, že jeho úspechy prevyšujú činy ostatných apoštolov, no sám sa pokladá za najmenšieho. Vysvetlením tohto protikladu je vyhlásenie: „Z Božej milosti som to, čo som.“ Apoštol dokázal oddeliť seba od toho, čo v ňom Boh vykonal. Uvedomoval si, že nemôže nič pridať k Božiemu povolaniu, ale ani dokázať viac než to, na čo mu Boh dal schopnosti. To všetko vyjadruje jediným slovom *milosť*. V otázke nášho povolania sa táto pravda týka všetkých veriacich.

Podelím sa s vami o skúsenosti z vlastnej služby. Knihy, ktoré som napísal, čítajú ľudia v tridsiatich jazykoch. Podarilo sa mi zasiahnuť milióny čitateľov a dostávajú sa ku mne svedectvá o tom, ako radikálne menia životy. Mnohí sa ma pýtajú na tajomstvo tohto úspechu. Vnútri sa smejem a spomínam si na to, ako mizerne mi išla v škole angličtina a slohy. Vysúkať dvojstranový esej mi trvalo hodiny a kým som napísal prvý odsek, začmáral som polovicu zošita. Božia milosť sa prejavila v tom, že dnes zo mňa slová prúdia hladko. Uvedomujem si, že autorom týchto kníh je niekto iný než ja. Ja som iba ten, kto má možnosť prvý si ich prečítať.

Raz ma pozvali do televíznej talkshow, v ktorej sa malo diskutovať o témach mojich kníh. Moderátor sa postupne viac zamerl na mňa a moje úspechy než na myšlienky obsiahnuté v knihách. Znervóznel som a pýtal som sa Ducha Svätého, ako zmeniť smerovanie rozhovoru.

O niekoľko sekúnd nastala v rozhovore pauza a to bol dokonalý čas, aby som do nej vsunul poznámku, ktorú mi vnukol Duch Svätý. Citoval som Šalamúnove slová: „Spoznal som, že všetko, čo Boh koná, trvá naveky. Nemožno k tomu nič pridať ani z toho nemožno ubrať, Boh tak urobil, aby sa ho ľudia báli. Čo je, je už dávno. Čo má byť, bolo už dávno. Boh však vyhladáva, čo sa pominulo“ (Kaz. 3,14-15).

Potom som povedal: „Na svete je množstvo pastorov, ktorí robia to, čo ich Boh povolal konať. Niektorí dohliadajú na zbor s tristo členmi niekde na vidieku, iní zasievajú na misijnom poli a slúžia strateným a trpiacim v rozvojových krajinách; svoje životy venovali práci na misijnom poli. Ďalší pracujú v chudobných štvrtiach veľkomiest a denne sa starajú o ľudí, ktorých väčšina spoločnosti považuje za bezcenných. Niektorí iní zase Bohu verne slúžia v rámci svojho podnikania. V tomto zozname by som mohol dlho pokračovať. Nikoho z týchto pastorov do svojho programu zrejme nepozvete, ale mnohí z nich budú mať v nebi výsadné postavenie, pretože poslušne vykonávajú svoje povolanie a robia to z čistých pohnútok.“

Pokračoval som: „Čo sa týka mňa, Boh mi zveril špecifickú úlohu a dal mi možnosť osloviť veľa ľudí; preto ste ma pozvali do tejto relácie. Ja však nemôžem nič pridať k tomu, do čoho ma Pán povolal. Vlastnými silami to nedokážem ani zväčšiť, ani zlepšiť či rozšíriť. Jediné, čo môžem urobiť, je zbabrať to, a to vo mne vyvoláva bázeň!“

V tej chvíli atmosféra rozhovoru zväznela. Moderátor - známa osoba na medzinárodnom poli služby – si uvedomil váhu mojich slov a do konca relácie sa zameral iba na službu ľuďom.

To isté platí pre všetkých. Možno vás Boh povolal byť manželkami, ženami v domácnosti, venovať sa deťom v nedeľnej škole, alebo sa prihovárať za iných a ak vy v tom budete verné až do konca, Boh

vás štedro odmení za poslušnosť. Ak vás povolal slúžiť vo väzení, evanjelizovať podnikateľov alebo finančne podporovať duchovnú službu a ak vy to budete robiť zo srdca a verne až do konca, Pán vás odmení rovnako ako evanjelistu, ktorý získal tisíce duší pre kráľovstvo. Zoznam by mohol pokračovať. Osobne verím, že v nebi dostane najväčšiu odmenu oveľa viac matiek, podnikateľov a svetských vodcov, ako očakávame.

Božia armáda na zemi

Cirkev je Božou armádou na zemi. Všetci sme dostali hodnosť a dary potrebné na splnenie svojej misie. Pán raz v noci prebudil moju manželku a ukázal jej túto veľkú armádu. Okamžite ma zobudila – boli štyri hodiny ráno – a povedala mi, čo videla.

„John, každý člen tej armády poznal svoju hodnosť, miesto a úlohu. Vojaci pochodovali v dokonalom poriadku. V šíkoch boli aj prázdne miesta, ktoré postupne niekto zaplnil. Videla som aj teba a seba, ako sme sa postavili na svoje miesta. Žiadny z vojakov sa nemusel pozeráť na iného, aby vedel, kam pochodovať, pretože všetci kráčali v jednote, s očami upretými na Pána.“

Potom povedala niečo, čo ma obzvlášť zaujalo: „Nikto netúžil po postavení toho druhého. Každý bol spokojný tam, kde mu Pán určil miesto.“ Zachytili ste to? Nikto v tej armáde nezávidel inému človeku, na akej pozícii slúžil. Všetci boli spokojní a šťastní, že môžu pracovať tam, kde sa nachádzali.

Vráťme sa k príkladu s domom postaveným na zákazku. Spomeňte si, že Písmo hovorí: „Múdrostou sa buduje dom“ (Prísł. 24:3). Existujú dva typy múdrosti, pomocou ktorých môžeme budovať: jedna pochádza zhora, druhá nie.

„Pokladá sa niekto z vás za múdreho a rozumného? Nech teda dokáže svoju múdrosť jemným a krásnym správaním. Ale ak máte v

srdci plno horkosti, *závisti a sebeckva*, nechváľte sa *múdrostou*, lebo je to v rozpore s pravdou. Vaše myslenie neovláda Boh, ale vaše pudy a diabol. Veď tam, kde sa vyskytne *závisť* a *sebecké záujmy*, vyskytnú sa aj *sváry* a *iné zlo*.”

(Jak. 3:13-16, NPK; dôraz pridaný autorom)

Nezáleží na tom, čo robíme, alebo ako dobre to vyzerá, ak nás poháňa *závisť* alebo *sebeckvo*, staviame z telesných, nebiblických a démonických motívov, za ktoré určite nezískame odmenu.

Websterov slovník definuje *závisť* ako „pocit nespokojnosti pri napredovaní, úspechu a šťastí inej osoby.“ Ak sa na Božie povolanie pozeráme očami sveta, nevyhneme sa *závisti*. Aj v Pavlovej dobe boli kazatelia, ktorí apoštolovi *závideli* jeho poslanie. V jednom zo svojich listov napísal: „Pravda, niektorí hlásajú Krista aj zo *závisti*, v duchu rivality, ale iní s dobrým úmyslom; títo z lásky, lebo vedia, že som tu pre obranu evanjelia. Tamtí zasa ohlasujú Krista z *nevraživosti*, nie *úprimne*” (Filip. 1:15-17; BOT, dôraz pridaný autorom).

Kazatelia tohto typu neboli spokojní so svojím povolaním a Pavlovi *závideli* jeho úspechy. Ich *závisť* bola poháňaná *ctížiadostivosťou*. *Ctížiadosť* je túžba vyniknúť a uspieť. Keď je naša ambícia *sebecká*, jej centrom sme my sami, nie dobro ľudí. Takáto pohnútka vyvolá neporiadok a nezhody a otvorí dvere nepriateľovi.

Naopak, Božia múdrosť v človeku roznieta *vášeň pre kráľovstvo*, *nie sebeckú ctížiadosť*. Bude stavať podľa Pánovho želania a túžob jeho srdca. Apoštol Jakub o tejto múdrosti napísal:

“No múdrosť, ktorá prichádza zhora, je predovšetkým čistá, potom pokojamilovná, ohľaduplná, ústretová, plná milosrdenstva a dobrého ovocia, bez predsudkov a bez pokrytectva.”

(Jak. 3:17)

Božia múdrosť je predovšetkým čistá a bez pokrytectva. (Nie je taká, že by sa navonok tvárila zbožne a vnútri mala sebecké motívy a závisť.) Jej pohnútkou je vernosť voči Bohu a radostné srdce, ktoré prijíma jeho poslanie. Cieľom nie je dosiahnuť výsadné postavenie, ale poslušnosť povolaniu. Teší sa z úspechov kráľovstva, a to bez ohľadu na to, či prišli prostredníctvom jej služby, alebo služby niekoho iného.

Božia múdrosť sa vždy zameriava na dobro iných ľudí, nie na vlastné uspokojenie. Je pokojná, nevyhľadáva hádky, nie je arogantná, kritická, ani panovačná. Jej hlavnou pohnútkou je vidieť iných ľudí, ako naplňajú svoje poslanie. Sú služobníci, ktorí milujú službu a ľudí len tak pretrpia; a sú takí služobníci, ktorí milujú ľudí a službu považujú za prostriedok, ako im pomôcť. Tých druhých ženie vpred Božia múdrosť.

Ďalšou črtou Božej múdrosti je *podriadenosť*. Keď budeme spokojní so svojím povolaním, podriadime sa Bohu a ľuďom, ktorým On dal autoritu. Pri stavbe Božieho domu je len jeden Architekt a Staviteľ – Boh. On svoju autoritu, schopnosti a úlohy zveril viacerým jednotlivcom v cirkvi. Na poslednom súde dostanú veľkú odmenu tí, ktorí sa podriadili autoritám. Pomocní pastori, ktorí spôsobili rozštiepenie zboru, manželky, ktoré sa vzbúrili voči autorite manžela, aby mohli rozvíjať vlastnú službu, a zamestnanci, ktorí v zamestnaní pracovali na vlastných projektoch, na poslednom súde utrpia veľkú stratu, aj keď sa im pomocou rebélie podarilo dosiahnuť úspech.

Nenechajte sa pomýliť výsledkami. Človek môže dosiahnuť výsledky, a zároveň žiť vo vzbure voči Bohu. Predstavte si Mojžiša: Pán mu povedal, aby sa prihovril skale a potom z nej vytryskne voda. On neposlúchol a v hneve skalu udrel. Vyšla z nej voda, ktorá uhasila smäd trom miliónom ľudí. Izraeliti si zrejme medzi sebou hovorili: „Fíha, Boh vypočul Mojžišovu modlitbu. Ten má ale moc!“

Keď sa všetci napili, Boh zavolał Mojžiša bokom a povedal mu, že pre svoju neposlušnosť nevstúpi do zaslúbenej zeme. Mojžiš síce dosiahol výsledok, ba dokonca zázrak, ale zázraky nie sú znakom úspechu; znakom úspechu je poslušnosť. Múdrosť zhora pramení z bázne pred Pánom a znamená, že Boha kladieme nad všetko ostatné. Tí, ktorí sa boja Boha, sa bezvýhradne podriaďujú jeho autorite.

Vráťme sa teraz k videniu mojej manželky. V to ráno mi povedala: „John, všetci vojaci mali rovnaké tváre.” Inými slovami, išlo o anonymnú armádu. To znamená, že Boh nemá v armáde hviezdy. Ak to chápeme, nebudeme túžiť po povolaní inej osoby, ani sa búriť voči autorite, aby sme získali vyššiu pozíciu. Boh nás sám povýši, ak budeme na svojom mieste upevnení.

Odlišné úrovne

V evanjeliách sa nachádzajú dve podobné podobenstvá, ale každé z nich ilustruje odlišnú pravdu týkajúcu sa posledného súdu. Prvé podobenstvo o talentoch zdôrazňuje, že nie všetci veriaci majú rovnakú úroveň povolania a darov. Ježiš hovorí: “Bude to tak, ako keď sa istý človek chystal na cestu. Zavolał si sluhov a zveril im svoj majetok: jednému dal päť talentov, druhému dva a ďalšiemu jeden, každému podľa jeho schopností a odcestoval” (Mt. 25:14-15; KAT).

Muž, ktorý odcestoval do ďalekej krajiny, je Ježiš a sluhami sme my. Talent bol antickou mernou jednotkou hmotnosti. Keďže však ide o podobenstvo, talent tu znamená zrejme niečo iné.

Je možné a ja osobne som o tom presvedčený, že ide o úroveň povolania a darov. Niektorí svojou službou zasiahnu národy, iní mestá a ďalší modlitebnú skupinku v miestnom zbore. Iným príkladom môžu byť autori, ktorých diela sa dostanú k miliónom čitateľov, iní oslovia tisíce a sú aj takí, ktorí oslovia sto ľudí. Niektorí pastori dokážu viesť obrovské zbory, kým iní zvládnu iba stredne veľké či malé zbory. Existujú podnikatelia a podnikateľky, ktorých

podnikateľské zručnosti im umožňujú vybudovať firmy, ktoré pre kráľovstvo získajú stovky a tisíce. Iní dokážu vybudovať také firmy, ktoré produkujú milióny a zase iní majú schopnosť vybudovať niekoľko firiem, ktoré dokážu vyprodukovať milióny a miliardy pre kráľovstvo.

Ale vráťme sa k podobenstvu. Všimnime si dve dôležité veci. Po prvé, všetci sluhovia niečo dostali, čo znamená, že v cirkvi neexistuje človek, ktorý by nemal povolanie a dary potrebné na jeho naplnenie. Po druhé, každý sluha dostal povolanie a dary podľa svojich schopností. Nezabudnime, že schopnosti dáva Boh. Všetko cenné, čo máme, sme dostali darom. Písmo hovorí: „Veď kto ti dal prednosť? Čo máš, čo by si nebol dostal?“ (1. Kor. 4:7).

V tomto podobenstve sluha s piatimi talentmi zdvojnásobil svojou usilovnosťou to, čo mu pán zveril. To isté dokázal aj sluha s dvomi talentmi. To podľa mňa svedčí o tom, že ak nám Boh dá dary, musíme s Ním spolupracovať, aby sme dosiahli očakávaný výsledok.

Avšak muž, ktorého povolanie bolo na úrovni jedného talentu, mohol mať pocit, že jeho dar je bezvýznamný. Svojho pána považoval za neférového, tvrdého a s prehnanými očakávaniami. *Prečo som dostal menej ako ostatní? Prečo môžu mať iní vplyv v rámci mesta alebo celého národa? Prečo majú iní schopnosť kázať, spievať, písať a ja nie? Prečo moja firma neporástla tak, aby som aj ja mohol dávať podobne ako iní?* A tak ďalej. Sluha svoj talent ukryl. Nenaplnil poslanie, ale dar využil buď vo svoj prospech, alebo tam, kde nepriniesol úžitok pre kráľovstvo.

Po dlhom čase sa pán sluhov vrátil, aby s nimi zúčtoval. Sluhovia, ktorí zdvojnásobili svoje talenty, si vypočuli rovnakú pochvalu: „Správne, dobrý a verný sluha! Bol si verný nad málom, ustanovím ťa nad mnohým. Vojdi do radosti svojho pána!“ (Mt. 25:21). Sluha s piatimi talentmi nedostal väčšiu pochvalu ako ten s dvomi

talentmi, pretože obaja boli verní a usilovní. To opäť potvrdzuje, že Boh od nás žiada vernosť iba v tom, čo nám dal.

Pán prísne pokarhal muža s jedným talentom a nariadil, aby mu talent vzali a dali tomu, ktorý ich mal desať. Tento prišiel o všetko, kým verný sluha dostal ešte viac, ako mal.

To mi pripomína rok 1992, keď mi Boh povedal, aby som začal písať. Keď som to počas modlitby pocítil v srdci, takmer som sa rozosmial. V škole som nenávidel hodiny angličtiny! Keby niekto povedal, že raz napíšem knihu, vysmial by som ho.

O desať mesiacov neskôr ma v priebehu dvoch týždňov vyhľadali dve ženy s rovnakým prorockým slovom: „John, ak neurobiš to, čo ti Boh povedal, nájde si na to niekoho iného a teba bude za to súdiť.“ S bážňou som urobil krok viery a výsledok už poznáte. Keby som nebol poslúchol, knihy by písal niekto iný a ja by som bol prišiel o talent, ktorý mi Boh dal.

Znásobovanie toho, čo sme dostali

Obširne sme hovorili o tom, že človek nemôže nič pridať ku svojmu povolaniu alebo darom. Teraz sa zameriame na to, ako možno *znásobiť* to, čo majú všetci veriaci. Túto pravdu ukazuje druhé podobenstvo – tentokrát o hrivnách, ktoré sa podobá tomu prvému, no zároveň sa od neho zásadne odlišuje. Ježiš povedal:

“ A tak povedal: “Istý človek vznešeného pôvodu odchádzal do ďalekej krajiny prevziať kráľovstvo a potom sa mal vrátiť. Zavolať si svojich desiatich sluhov, dal im desať mín a povedal im: “Obchodujte, kým sa nevrátim!”

(Lk. 19:12-13; KAT)

Hrivna, podobne ako talent, bola jednotkou hmotnosti, a to najmä zlata a striebra. V tomto podobenstve dostal každý muž rovnaké množstvo - jednu hrivnu. Hrivna v tomto podobenstve

nepredstavuje úroveň povolania a darov, ako to bolo s talentmi, ale pravdy Božieho slova, vieru, Božiu lásku a zmluvné požehnanie, ktoré patrí každému veriacemu. Všetci sme ich dostali v rovnakej miere, nikto nedostal na začiatku viac, ako iní.

Toto podobenstvo hovorí o tom, čo každý z nás ako veriaci v Krista vlastní. Písmo hovorí: „Nech sa teda nikto nechváli ľuďmi, veď všetko je vaše“ (1.Kor 3:21). A inde: „Požehnaný Boh a Otec nášho Pána Ježiša Krista, ktorý nás požehnal všetkým duchovným požehnaním cez naše spoločenstvo v Kristovi v nebesiach“ (Ef. 1:3). Duchovné požehnanie je teda naše v Kristovi. Na to, aby sme si ho mohli privlastniť a aby sa na tejto zemi prejavilo, potrebujeme vieru. Rozmnožuje sa vďaka poslušnosti a rozdávaním. Preto šľachtic, ktorý predstavuje Pána Ježiša, povedal sluhom: „Obchodujte s nimi, kým neprídem.“ Máme sa chopiť toho, čo sme dostali, a *znásobiť* to na Božiu slávu.

Pozrime sa na to, aké výsledky dosiahli títo sluhovia:

„Keď prevzal kráľovstvo a vrátil sa, dal si zavolať sluhov, ktorým dal peniaze, aby zistil, koľko ktorý obchodovaním získal. Prišiel prvý a povedal: Pane, tvoja hrivna získala desať hrivien. On mu povedal: Správne, dobrý sluha, pretože si bol verný v nepatrnej veci, ujmi sa vlády nad desiatimi mestami! Prišiel druhý a povedal: Pane, tvoja hrivna vyniesla päť hrivien. Tomu povedal: Ty vládni nad piatimi mestami! Iný prišiel a hovoril: Pane, hľa, tu je tvoja hrivna. Mal som ju uloženú v šatke.“

(Lk. 19:15-20)

Šľachtic prísne pokarhal posledného sluhu a jeho hrivnu dal tomu, ktorý mal desať. Pán povedal: „Každému, kto má, bude pridané, ale kto nemá, tomu *sa vezme aj to, čo má*“ (v 26.; dôraz pridaný autorom).

Ježiš sa v tomto podobenstve venuje iba trom z desiatich sluhov. Dôležitý rozdiel medzi prvým a druhým podobenstvom je v tom, že každý sluha dostal rovnaké množstvo. Jeden ho zväčšil desaťnásobne, iný päťnásobne a posledný s ním neurobil nič. Vidíme, že ich odmena sa líšila podľa toho, ako efektívne podnikali. Počet miest, nad ktorými mali vládnuť, bol priamo úmerný ich úspechu.

Spôsob, akým znásobíme to, čo nám zverili, rozhodne o tom, akú autoritu budeme mať v tisícročnom kráľovstve a potom v novom nebi a na novej zemi. Verní budú vládnuť s Kristom, ale všetci nebudú mať rovnakú autoritu. Rozsah našej autority vo večnosti závisí od našej usilovnosti na zemi.

Všimnite si, že všetci sluhovia stáli na rovnakej štartovacej čiare: každý dostal po jednej hrivne. To znamená, že verná manželka a matka, verne slúžiaca v miestnej cirkvi, má rovnakú príležitosť ako evanjelista, ktorý získava tisíce duší pre kráľovstvo.

Z tohto podobenstva vyplýva, že každý človek má potenciál znásobiť svoju hrivnu. Čo sa týka nášho osobného života, je na nás, nakoľko budeme budovať Božie kráľovstvo. Môžeme povedať, že v určitých smeroch máme neobmedzené možnosti. Niektorí by sa proti tomuto tvrdeniu mohli ohradiť, ale uvediem niekoľko príkladov. Najprv si prečítajme slová apoštola Petra: „Milosť ... nech sa rozhojňuje medzi vami poznávaním Boha a Ježiša, nášho Pána! Ako nám jeho božská moc v poznaní Toho, ktorý nás povolal svojou slávou a cnosťou, darovala všetko potrebné pre život a zbožnosť“ (2.Pt. 1:2-4).

Božia milosť sa teda môže v našich životoch *rozhojňovať*. Apoštol Jakub hovorí, že Boh nám dáva viac a viac milosti (Jak. 4:6). Iba milosťou môžeme dosiahnuť niečo hodnotné. Táto schopnosť sa znásobuje tým, čím dôvernejšie Boha spoznáваме. Mali by sme sa modliť, čítať Písmo a duchovnú literatúru, počúvať kázne a Ducha Svätého. Tým všetkým vo svojich životoch rozmnožujeme milosť, ktorá nám dáva silu robiť viac.

Zistil som, že čím dôvernejšie Pána spoznávam, tým účinnejšou sa stáva moja služba. Keby som sa rozhodol vyrúbať strom tupou sekerou, možno by mi to trvalo aj celý deň. Ak si ju ale nabrúsim, pri vynaložení rovnakej energie môžem vyrúbať za deň päť stromov. Presne to sa deje vtedy, keď sa v našom živote znásobuje milosť. Pracujeme omnoho efektívnejšie.

Spomínam si na pouličnú evanjelizáciu počas pochodu homosexuálov v Dallase. Dve hodiny som okoloidúcim hovoril o Ježišovi a oni na mňa hľadeli, akoby som prišiel z inej planéty. Útočili na mňa citátmi z Biblie rovnakou rýchlosťou, ako som ich citoval ja. Mal som pocit, akoby som hlavou narážal do betónového múru. Bolo to, ako keby sme rozsievali semenka na betón.

Potom som v srdci začul Pánov hlas: „Pozri sa na mňa a ja ti ukážem, čo máš robiť.“ Počas polhodiny ma zaviedol k niekoľkým ľuďom a ukázal mi, čo im mám povedať. Moje slová ich hlboko zasiahli a traja muži odovzdali Ježišovi život. Keď som hľadal Pána a počúval jeho, moja služba bola účinnejšia.

Podobné situácie som zažil v rôznych oblastiach života. Čím viac poznávam Božie Slovo, tým viac sa mi darí urobiť viac vecí za kratší čas. Spoznal som chodníky pravdy, ktoré mi ušetrili hodiny, dni, ba dokonca mesiace času. Moje modlitby sú účinnejšie, zažívam silnejšiu Božiu prítomnosť a môžem vplývať na ľudí. Písmo sľubuje: „Začiatkom múdrosti je bázeň pred Hospodinom, v poznaní Najsvätejšieho spočíva rozumnosť. Veď vďaka mne sa rozmnožia tvoje dni a pridajú sa ti roky života“ (Prísl. 9:10-11).

V týchto veršoch sa nachádzajú dve prisľúbenia: viac rokov, čiže dlhší život a rozmnoženie dní. Druhý prisľub nehovorí o tom istom ako prvý – teda nesľubuje tiež viac rokov. Znamená schopnosť dosiahnuť viac za rovnaký čas. Na inom mieste to Písmo vyjadruje tak, že sa nám predĺžia dni: „Predĺžia ti dni a roky života a pridajú ti pokoj (Prísl. 3:2). Pisateľ tohto verša hovorí o pridržaní sa Božieho Slova – podobne ako o tom hovorí vyššie Peter. Všimnite si, že Pán sľubuje nielen dlhší život, ale aj rozmnoženie času. Počúvanie Boha a poslušnosť Jemu znásobuje náš čas.

Znásobovanie cez dávanie

Každý, kto dôverne spozná Boha, stane sa radostným a štedrým darcom, pretože sám Boh je extravagantne štedrý. Dal nám ten najväčší dar - svojho Syna. Nič nemalo pre Neho väčšiu cenu ako Ježiš. Pán nikdy nedáva bezvýznamné dary. Keď dal svojho Syna, očakával znásobenú úrodu v podobe nových synov a dcér, ktoré Mu neustále pribúdajú do rodiny.

Dávanie vo viere je ďalším zo spôsobov, ako rozmnožiť to, čo máme. Ak rozdáваме, ovplyvňujeme životy ľudí okolo seba podobne, ako keď Otec daroval svojho Syna. Ježiš výstižne povedal: „Ja vám hovorím: Robte si priateľov pomocou nespravodlivej mamony, aby Vás, keď sa raz pominie, prijali do večných príbytkov“ (Lk. 16:9). Ak sa naučíme správne používať peniaze, môžeme ovplyvniť kvalitu svojho života v nebi a v Novom Jeruzaleme. „Ako je napísané: Rozsýpal, dával chudobným, jeho spravodlivosť trvá naveky“ (2.Kor. 9:9).

Chudobnými nie sú iba ľudia vo finančnej tiesni, ale aj chudobní duchom. Človek môže mať milióny, a pritom môže byť chudobný duchom. Jedným takým príkladom bol Zacheus. Keď Ježiš opisoval, v čom spočíva jeho poslanie na zemi, povedal: „Duch Pánov je nado mnou, lebo ma pomazal zvestovať *chudobným* evanjelium“ (Lk. 4:18; dôraz pridaný autorom). Neskôr vošiel do nejakého mesta, našiel v ňom toho najbohatšieho muža a pred veľkým zástupom ho oslovil slovami: „Dnes musím byť hosťom v tvojom dome“ (Lk. 19:5). A hoci Zacheus bol najbohatším mužom toho mesta, očividne bol zároveň aj tým najchudobnejším. Inými slovami, on vedel omnoho lepšie ako ktokoľvek iný, ako veľmi potrebuje Boha. Ježiš slúžil mnohým boháčom, ktorí si dobre uvedomovali svoju potrebu počuť Božie Slovo.

Aj dnes Pán povoláva mnohých, aby hlásali dobrú zvesť a Božie Slovo chudobným. Ak finančne podporujeme Božie diela, zasievame pre chudobných a naše skutky zostávajú naveky. Nezáleží na tom, čo všetko vlastníte. Ak máte semeno – a Boh povedal, že vám ho dá – môžete znásobiť svoj výnos v Božom kráľovstve.

Ako ho možno znásobiť? Predstavte si jablčné semienko. Ak ho zasadíte, raz sa vám na strome urodia jablká, ktoré budú obsahovať veľa semien. Ak ich všetky zasadíte, úroda bude oveľa väčšia a cyklus sa bude opakovať. To isté platí aj o peniazoch. Pozrite, čo apoštol Pavol povedal Korinťanom o dávaní:

“Myslite na to, že kto seje skúpo, skúpo bude aj žať; kto seje štedro, štedro bude aj žať. Nech každý dá tak, ako si zaumienil vo svojom srdci, nie so smútkom ani z donútenia, lebo veselého darcu Boh miluje.”

(2.Kor. 9:6-7; BOT)

Čím viac zasejeme, tým väčšiu úrodu zožneme. Všimnite si, že nezískame tolko, koľko určí Boh, ale tolko, koľko sa rozhodneme dať. Ak sa vierou a z lásky rozhodneme byť štedrý, dočkáme sa veľkej úrody: „A ten, ktorý zabezpečuje rozsieváčovi osivo a chlieb na jedenie, dá a rozmnoží aj vaše osivo a dá vzrast plodom vašej spravodlivosti“ (2.Kor. 9:10; dôraz pridaný autorom).

Pán rozmnoží naše osivo, podobne ako v príklade s jablčným semienkom. Ak ho zasadíme, urodí sa mnoho semienok. Tak získame veľkú zásobu semienok, preto budeme môcť iných ešte štedrejšie požehnať.

Keď rozdávame, Boh dáva vzrast aj *plodom našej spravodlivosti*. Mám na mysli večnú odmenu, ktorú sme si získali tým spôsobom, že sme rozdávali, a tak ovplyvnili životy iných ľudí. V podstate sme znásobili svoje hrivny ako muži v podobenstve.

Partnerská spolupráca s inými

Ak dávame iným, najmä núdzným, ktorí nám našu štedrosť nemôžu odplatiť, dostaneme odmenu nielen v tomto živote, ale aj v budúcom. Svoje úsilie pri šírení evanjelia môžeme znásobiť spoluprácou s inými ľuďmi. Prečítajte si, čo apoštol Pavol napísal veriacim vo Filipách, ktorí ho finančne podporovali:

“A predsa ste dobre urobili, že ste sa ma ujali v mojej tiesni. Ved’ aj vy, Filipskí, viete, že odkedy som začal zvestovať evanjelium a odišiel som z Macedónie, ani jeden cirkevný zbor ničím neprispel na moje výdavky a príjmy, jedine vy. Áno, aj do Tesaloniky ste mi raz, aj druhý raz poslali, čo som potreboval.”

(Filip. 4:14-16; ECAV)

Všimnite si, že Pavol hovorí o *partnerskej spolupráci* medzi Filipskými a jeho službou. Partnerstvo sa definuje ako „vzťah medzi jednotlivcami alebo skupinami, ktorý je charakterizovaný vzájomnou spoluprácou a zodpovednosťou s cieľom dosahovania konkrétneho cieľa.“² Zdravé partnerstvá pochádzajúce od Boha dávajú jednotlivcom, ktorí ich vytvárajú, schopnosť dosiahnuť viac, ako by zvládli sami.

Ako som už povedal, Ježiš nás poveril ísť do celého sveta a získavať Mu *učeníkov* (nie iba konvertitov) zo všetkých národov. Toto veľké poverenie sa týka každého veriaceho. Keby sa všetci veriaci vybrali na misie, kto by ich finančne podporoval? (Opäť sa potvrdzuje, že Boh dáva každému iné povolanie a dary.) Pán nikdy neplánoval, aby služobníkom padali peniaze z neba, ale svojmu Telu dal možnosť dávať a vytvárať partnerstvá.

Cieľom darov, ktoré Boh jednotlivcom zveruje, je zasiahnuť veľké masy ľudí. Ako sme už povedali, na túto úlohu obdaroval niektorých ľudí špeciálnymi darmi a schopnosťami. Tie nedostáva každý člen cirkvi, ale iba určití ľudia (pozri Ef. 4:11). Zvyšok cirkvi Boh poveril inou integrálnou súčasťou svojich zámerov. Patrí sem bežné zamestnanie, zarábanie peňazí a zasahovanie evanjeliom ľudí, na ktorých majú nejaký vplyv. Ako ale môže človek pracujúci na plný úväzok zasiahnuť zástupy? Pomocou partnerstiev.

Keby ste mali vynikajúci produkt, ktorý by ľuďom mohol zmeniť život, ale dokázali by ste vyprodukovať iba dva kusy mesačne,

nepodarilo by sa vám násobiť ním ani svoje mesto, nieto celý svet. Ak by ste však našli spoločnosť, ktorá by mala všetko potrebné na výrobu a distribúciu tisícok kusov výrobku mesačne, začali by ste s ňou spolupracovať. Tak by sa vám podarilo zasiahnúť nielen dvoch ľudí (ako je to napríklad pri osobnej evanjelizácii a učeníctve), ale aj tisíce ďalších. Svoje talenty by ste účinne znásobili jednoduchou spoluprácou.

Rovnaký princíp nachádzame v Pavlových slovách Filipanom. Apoštol pokračuje: „Nie že by som túžil po dare, ale *túžim po ovocí, ktoré sa rozmnožuje vo váš prospech*” (Filip 4:17; dôraz pridaný autorom).

Všimnite si zvýraznené slová. Filipania znásobovali svoje úsilie v získavaní duší tým, že finančne podporovali Pavlovu službu. Dávaním niečoho pomínuteľného získali večné hodnoty.

Apoštol Pavol hovorí, že keď vstúpite do takejto spolupráce, získate „ovocie, ktoré sa rozmnožuje vo váš prospech.“ Keď sa raz ocitnete pred Kristovou súdnou stolicou, nebudete odmenení iba za to, koľkých ľudí ste ovplyvnili v práci, v škole alebo medzi susedmi, ale aj za tisíce či milióny tých, ktorých ste ovplyvnili prostredníctvom spolupráce. Preto Písmo hovorí: „Púšťaj svoj chlieb po vodnej hladine, lebo po mnohých dňoch ho nájdeš. Daj podiel siedmim aj ôsmim“ (Kaz. 11:1-2).

Ak Božích služobníkov vytrvalo podporujete (vrátane vášho miestneho zboru), máte účasť na ich službe, ktorou sa dotýkajú tisícov životov. Podieľate sa spolu s nimi na ich práci, pretože sa stávate ich partnermi. Skvelá správa je: čím viac investujete, tým väčšiu odmenu získate. Boh neposudzuje váš dar až tak veľmi podľa jeho výšky, ale podľa vernosti, s akou zasievate. Boh Otec hľadá dary, ktoré vychádzajú zo srdca, a požehnáva ich. Ak niekto verne prispieva na nejakú službu tridsať dolárov mesačne a niečo ho to stojí, Bohu sa bude jeho dar páčiť, pretože človek s ním nedáva iba

peniaze, ale aj časť svojho života. Iný človek môže mesačne prispievať tisíc dolárov, ale jeho dar pochádza z nadbytku, takže nejde o obeť. Oba dary sú v Božích očiach krásne a cenné, ale Väčšiu hodnotu má ten dar, ktorý darcu niečo stál. To potvrdzuje aj príbeh o vdove, ktorá do chrámovej pokladnice vhodila dve drobné mince (pozri Mk. 12:41-44).

Nezabúdajme ani na to, že Boh rozmnožuje naše dary aj v pozemskom živote. Vďaka tomu môžeme dávať viac. Písmo hovorí: „Kto štedro dáva, vždy viac máva“ (Prísl. 11:24; BOT). Vaša investícia nerastie iba vo večnosti, ale aj na tomto svete a umožňuje vám dosahovať viac. Ide o cyklus, ktorý sa neustále obnovuje a rastie.

Pred dvadsiatimi-dvomi rokmi sa skupina podnikateľov, ktorých poznám, dohodla na tom, že časť svojho zisku venuje na šírenie evanjelia. Začali v malom, ale vytrvali a ich vklady sa každý rok zväčšovali. Vo svojom dávaní a partnerstve vytrvali dlhé roky. Ich dávanie tak narástlo, že počas prvých dvanástich rokov od tohto svojho záväzku venovali na evanjelizáciu viac ako 120 miliónov dolárov. Použili svoju hrivnu a rozmnožili ju v záujme kráľovstva, preto ich odmena bude veľká.

V cirkvi je mnoho úspešných podnikateľov, ale mnohí z nich prispievajú na kráľovstvo iba nepatrnou čiastkou. Hoci spoločnosť ich považuje za úspešných, ako sa na to raz pozrie Pán? Budú súdení ako ten, ktorý svoju hrivnu ukryl, hoci zarobili milióny? To, čo dostali, neznásobili pre dobro kráľovstva. Ľudí s takýmto životným štýlom nežijú *s perspektívou večnosti*.

Nedávno som si bol zahrať golf s podnikateľom, ktorý príležitostne podporoval našu službu. Po hre ma odviezol späť do môjho hotela. Počas jazdy mi povedal: „John, mám už takmer päťdesiat rokov. Naozaj s veľkým úsilím som vybudoval firmu, ktorá má dnes hodnotu deviatich miliónov dolárov. Všetko je v poriadku, biznis

ide sám od seba a moja manželka a deti sú zabezpečené na celý život. Prečo by som mal venovať nasledujúcich desať rokov svojho života tomu, aby som sa zodral tým, že sa budem snažiť moju firmu posunúť na úroveň tridsať alebo štyridsať miliónovej firmy?“

Uvedomil som si, že sa nepovažuje za dôležitú súčasť budovania Božieho domu. Mňa vnímal ako človeka, ktorý zohráva dôležitú rolu v kráľovstve, ale ako podnikateľ nevidel, v čom spočíva jeho hodnota.

Jeho otázku som rýchlo zodpovedal inou otázkou: „Čo keby som ti povedal: S veľkou námahou som napísal sedemnášť kníh, precestoval sedem miliónov míľ a kázal tisíce kázni. Všetko dobre napreduje, služba ide ako po masle a moja manželka a deti sú zabezpečené až do smrti. Prečo by som sa mal zodrať tým, že budem písať ďalšie knihy, cestovať a kázať ďalšie kázne? Čo myslíš, ako by na to odpovedal Ježiš?“

Zasmial sa a povedal: „Nechcel by som byť tebou, keď sa s Ním stretneš tvárou v tvár.“

Okamžite som na to zareagoval slovami: „Ale veď ty si teraz povedal presne to isté!“

Nechal som ho, aby sa na chvíľu zamyslel. Potom som pokračoval: „Dary, ktoré mi Ježiš dal na budovanie Jeho kráľovstva sú kázanie a písanie. Dar, ktorý tebe Ježiš daroval na budovanie Jeho kráľovstva je zarábanie peňazí a financovanie kráľovstva. Len si si ešte nespojil tie bodky. Ja som tvojou poslušnosťou alebo jej nedostatkom obmedzený v tom, čo môžem spraviť pre Ježiša – presne tak, ako by moje ústa boli obmedzené v tom, komu sa môžu prihovoriť, ak by sa moje nohy rozhodli, že nebudú spolupracovať a nedopravia ma k ľuďom, s ktorými potrebujem hovoriť.“ Ten muž zostal zarazený.

O šesť mesiacov som mu zatelefonoval. Spýtal som sa ho, ako sa má. Povedal: „John, v dobrom zmysle ma tvoje slová, ktoré si mi povedal pred šiestimi mesiacmi prenasledujú každý jeden deň. Začal som naozaj tvrdo pracovať na tom, aby som mohol viac zarobiť, aby som mohol viac dať.“ Páči sa mi jeho pokora.

Na opačnej strane s manželkou poznáme iného podnikateľa z nášho miestneho zboru. Bol v ňom veľmi aktívny a pomáhal, kde bolo treba. Vedel, že nie je povoláný do duchovnej služby na plný úväzok, ale že má podnikáť. Zaumienil si, že bude žiť z desatiny svojho príjmu a 90% rozdá. Podarilo sa mu to! Aj napriek tomu, že si nechával iba 10 % zisku, jazdil na veľmi peknom aute a žil v nádhernom dome. Vďaka finančnej spolupráci s kráľovstvom sa mu v podnikaní darilo a jeho desatina sa zväčšila. Aplikoval Ježišov princíp: tí, ktorí sú verní v malom, budú verní aj vo veľkom.

Ďalším dôvodom spolupráce je možnosť požehnať tých služobníkov, ktorí nás svojou službou ovplyvnili. Pavol hovorí: “Keď sme my rozsievali medzi vami duchovné, či je takou veľkou vecou, keď žneme telesné? Ak iní majú u vás toto právo, prečo nie tým viac my?” (1.Kor. 9:11-12; ECAV).

To dáva zmysel. Ak nám niekto niečo daruje, nepoďakujeme za to niekomu inému. Poďakujeme sa tomu, kto nás požehnal; tým sa medzi nami začne vytvárať alebo sa tým posilní váš vzťah. Boh to tak zariadil zámerne: čím viac ľudí zasiahne istá služba, tým väčšie výdavky jej vzniknú. Takže ak všetci, ktorých sa táto služba dotkla, prispejú (aj keď možno iba dvomi drobnými mincami ako vdova z evanjelia), pokryjú sa náklady na existenciu služby, ba dokonca aj na jej rast.

Apoštol Pavol uzatvára svoj odkaz Filipanom slovami: “Teraz mám všetko, čo potrebujem, ba aj navyše. Som zahrnutý vašimi darmi, čo ste poslali po Epafroditovi. Sú ľúbezňou vôňou, príjemnou obetou, milou Bohu. Môj Boh zasa splní každú vašu potrebu podľa svojho bohatstva v sláve v Kristovi Ježišovi” (Filip. 4:18-19; BOT).

Prisľúbenie, že Boh sa postará o každú našu potrebu podľa svojho bohatstva, sa vzťahuje na tých, ktorí spolupracujú s nejakým služobníkom. Ak dávate desiatky a podporujete určitú službu, môžete pevne stáť na tomto zaslúbení. Nikdy nebudete trpieť nedostatkom.

Znásobovanie prostredníctvom modlitby

Ďalším prostriedkom znásobovania je modlitba. Podobne ako v prípade finančnej podpory Božích služobníkov, aj prostredníctvom modlitby môžeme ovplyvňovať životy jednotlivcov, rodín, zborov, misionárov a rôznych služobníkov bez toho, aby sme sa s nimi niekedy stretli. Aj našu službu mnohí podporujú finančne alebo modlitbou. Modlitebný partner je človek, ktorý sa zaviazal denne sa modliť za našu organizáciu Messenger International.

Často za mnou prichádzajú ľudia a hovoria mi: „Modlím sa za vás každý deň.“ Vždy dokážem rozlíšiť, či to myslia úprimne, alebo to iba vyslovia. Tým, u ktorých cítim úprimnosť, odpovedám: „To je to najväčšie, čo môžete pre nás urobiť.“ To je pravda! Vďaka modlitbám dokážeme zasiahnúť viac ľudí a s oveľa väčším úspechom. Modlitba môže tiež spôsobiť, že Boh pohne človeka k tomu, aby finančne podporil Božie dielo; preto ak by som si mal vybrať medzi modlitebným a finančným partnerom, zvolil by som si modlitebníka. Dôležití sú však obaja.

Znásobovanie prostredníctvom služby

Ďalším spôsobom znásobovania je služba v rámci nejakej misijnej organizácie. Spolu s manželkou Lisou pravidelne pripomínam pomocníkom a zamestnancom našej organizácie, že pri poslednom súde dostanú odmenu za každý život, ktorého sa naša služba dotkne.

Naučil som sa to od kráľa Dávida, ktorý takto povzbudzoval mužov po návrate z boja. V 30. kapitole 1. knihy Samuelovej sa píše o tom, ako Dávid prenasledoval Amáleka a získal späť všetko,

čo mu ukradli z tábora. Keď sa Dávid a jeho muži vrátili do tábora, niektorí z nich sa odmietli podeliť o korisť s tými, ktorí zostali v tábore, aby strážili výzbroj a zásoby. Všimnite si Dávidovu odpoveď:

„S tým nemožno súhlasiť. Rovnaký podiel patrí bojovníkovi ako strážcovi výstroja. Spoločne sa podelia. To platilo odvtedy i ďalej a ustanovil to za právoplatný poriadok, platný v Izraeli dodnes.“
(1.Sam. 30:24-25)

Dávid svojím spôsobom predstavuje Krista. To znamená, že ak on ustanovil tento princíp za právoplatný poriadok v Izraeli, platí aj dnes v cirkvi. Zásluhy, ktoré služba dosiahla, sa nepripisujú iba vedúcim osobnostiam, ale všetkým, ktorí verne slúžili, finančne podporovali a modlili sa, hoci nestáli priamo na bojisku.

Dôležitý je postoj

Ako sme už povedali, prijatú odmenu významne ovplyvní váš postoj. Nezáleží iba od skutkov, ale aj pohnútok, ktoré nás motivovali. A pohnútky sú dôsledkom postojov. Boh hovorí: „Ak budete ochotne poslúchať, budete ješť dobré dary zeme“ (Iz 1,19).

Spomínam si na obdobie, keď som vo vzťahu s Bohom prežíval púšť. Mal som pocit, že mi bohoslužby, a najmä kázne nášho pastora, nič nedávajú. Jednoznačne som neprekvital.

Bol som súčasťou tímu osemtisícového zboru a hoci som bol pastorovým priamym podriadeným, začal som byť voči nemu kritický. Raz ráno ma Boh upozornil na môj kritický postoj voči nemu: „Problém nie je v pastorovi, ale v tebe.“

Šokovalo ma to. „Aký mám problém?“

Pán sa ma potom opýtal, čo sa píše v Izaiášovi 1:19. Spamäti som verš odcitoval a On mi povedal: „V tom spočíva tvoj problém.“

Opakuješ, že nedostávaš dobrú stravu. To je pravda, pretože nejíš dobré dary zeme.“

Okamžite som mu odporoval: „Som poslušný, veď robím všetko, čo odo mňa pastor žiada!“

Pán odvetil: „Nepovedal som, že budeš jesť dobré plody zeme, ak budeš poslušný, ale ak budeš poslúchať *ochotne*...“

Potom pokračoval: „Poslušnosť sa týka skutkov, *ochota* súvisí s postojom. Tvoje postoje sú nesprávne!“

Pán mi ukázal, že hoci som navonok pôsobil poslušne a podriadené, pastora som kritizoval, posudzoval a sťažoval sa naňho, čo vplývalo aj na moje motívy v službe.

Okamžite som sa kajal a na najbližšom zhromaždení som mal nad sebou znovu otvorené nebo. Počas pastorovej kázne som plakal nad tým, koľko mi za posledné mesiace uniklo pre môj zlý postoj. Krátko nato som pochopil Pavlove slová, ktoré boli inšpirované Duchom Svätým: „*Veď preto som to napísal, aby som poznal, ako sa osvedčíte a či ste vo všetkom poslušní*“ (2.Kor. 2:9; ROH).

Uvedomil som si, že Boh bude skúšať našu podriadenosť voči Jeho vôli. Nehovorím, že máme tolerovať to, čím nás nepriateľ bombarduje, pretože Ježiš zomrel aj za to, aby nás od toho všetkého oslobodil. Našou úlohou je vzoprieť sa zlému vierou, modlitbou a vyhlasovaním Božieho slova. Teraz mám na mysli náš postoj k cieľu, ktorý nám Boh určil. Apoštol Pavol hovorí: „Zmýšľajte tak ako Kristus Ježiš“ (Filip. 2:5, KAT). On nielenže pil z kalicha, ktorý Mu Otec pripravil, ale urobil to ochotne. Z toho dôvodu nás Pavol vyzýva: „Obnovte sa duchovným zmýšľaním“ (Ef. 4:23).

Prečo? Pretože postoje ovplyvňujú pohnútky a pri poslednom súde nebudeme odmenení iba za skutky, ale aj za motívy, ktoré nás k nim viedli. Znovu si prečítajme Pavlove slová:

“Všetci sa totiž musíme postaviť a nechať sa preskúmať takí, akí sme pred Kristovou súdnou stolicou, aby si každý odniesol svoju odplatu podľa toho, čo vykonal, kým bol v tele - či dobré alebo zlé [vrátane toho, aké boli jeho zámery, motívy, čo dosiahol, čím sa zapodieval a dosiahnutiu čoho venoval svoju pozornosť].

(2.Kor 5:10;
preklad anglického rozšíreného
prekladu AMP)

Je mi ľúto, keď vidím, ako niektorí ľudia zatrpkli v službe Bohu. Stratili zo zreteľa večnosť, preto ochladli a ich skutky poháňa závišť či túžba realizovať sa. Práve toto obralo mnohých o vášeň. Písmo varuje: „Dbajte o to, aby nikto nepremeškal Božiu milosť, aby nevyrástol nijaký koreň horkosti, čo by spôsobil zmätok a *mnohých* nakazil” (Žid. 12:15; dôraz pridaný autorom).

Všimnite si, že sa tu hovorí o *mnohých*. Počas dvadsiatich rokov služby som sa s tým často stretával a lámalo mi to srdce. Biblia nás vystríha pred horkosťou a upozorňuje, aby sme neprišli o plnú odmenu iba preto, že sme blízkych neupozornili na nesprávne postoje. Musíme si navzájom hovoriť slová, ktoré pomôžu predísť tomu, aby sa v nás zakorenila horkosť. Musíme to robiť preto, lebo nechceme našich milovaných vidieť padať alebo premeškať plnú odmenu len kvôli tomu, že v nich vyrástol koreň horkosti, ktorý nebol konfrontovaný.

S manželkou dozeráme predovšetkým na svoje deti a spolupracovníkov z našej organizácie. Pán nás povolal do služby, ktorá si vyžaduje časté cestovanie, a našim deťom dal milosť prijať to. Nechceme, aby o túto milosť prišli, preto ich často povzbudzujeme a dbáme o to, aby mali správne postoje.

Spomínam si, ako som si raz večer sadol so svojimi štyrmi synmi a povedal im: „Chlapci, viete, že často cestujem a aj mama ide

niekedy so mnou. Robíme to preto, lebo nás k tomu povolal Boh. Ukázal nám, že takto sa máme dotýkať životov ľudí na jeho slávu a budovať jeho kráľovstvo.

Božie povolanie v našich životoch môžete vnímať jedným z nasledujúcich dvoch uhlov: buď si poviete, že vás Boh obral o rodičov a nemáte normálny rodinný život, alebo to budete vnímať aj ako svoju službu, nie len ako službu rodičov. Vaša služba spočíva v tom, že umožníte rodičom, aby cestovali a ovplyvňovali tisíce ľudí. Ak si udržíte takýto postoj, Boh vás raz odmení za každú dušu, ktorú získame do jeho kráľovstva. Ak budete mať postoj, že nás služba od vás odtrhla, nedostanete odmenu. Všetko teda závisí od jediného slova: *postoj*.“

Prijali moje slová a odvtedy sa nikdy nestožovali, keď sme s manželkou niekam cestovali. A keď sme nad niektorými pozvaniami váhali, deti nás povzbudili, aby sme ich prijali. Máme s nimi úžasný vzťah a všetci milujú Pána. Som Mu nesmierne vďačný za túto milosť. Vďaka nej môžu naši synovia už v takom skorom veku znásobovať svoje hrivny.

To isté som urobil so spolupracovníkmi. Povedal som im: „Prácu v našej organizácii môžete vnímať ako zamestnanie. To vás však postupne začne unavovať, zahorknete a prídete o odmenu pred Kristovou súdnou stolicou. Na druhej strane ju môžete vnímať ako privilégium, vďaka ktorému máte možnosť ovplyvňovať milióny ľudí. Každá kniha, ktorú pošlete, email, na ktorý odpoviete, a konferencia, ktorú zorganizujete, sú dôležitou súčasťou diela, ktoré nás Boh povolal vykonať. Ste ako Dávidovi muži, ktorí zostali strážiť výzbroj.“ Prijali to a majú úžasný postoj k svojej práci. Mojou úlohou ako lídra je povzbudzovať ich, aby si tento postoj udržali, ale konečná zodpovednosť leží na ich pleciach.

Správny postoj nám pomôže znásobiť hrivny a dobre dokončiť beh svojho života. Boh si stavia dom a my máme privilégium s Ním spolupracovať. Nech by vaša úloha vyzerala akokoľvek bezvýznamne, nezabudnite, že každý človek je dôležitý. Je na Vás,

či budete užitočným alebo neužitočným článkom súkolesia. Spolu s apoštolom Jánom vás povzbudzujem: „Dávajte si pozor, aby ste nestratili to, na čom ste pracovali, ale aby ste dostali úplnú odmenu“ (2. Ján 8).

14. KAPITOLA

OSOBNÝ VPLYV

„Ty si však nasledoval moje učenie, môj spôsob života, moje plány, moju vieru, moju veľkodušnosť, moju lásku k blížnemu, moju trpezlivosť.“
(2.Tim. 3:10; BOT)

šetci budeme odmenení, alebo utrpíme stratu na základe toho, ako sme ovplyvnili životy ľudí okolo seba. Nepôjde len o dôsledok služby, ale rovnakú váhu bude mať aj náš osobný život a to, ako sme sa k iným správali.

Spôsob, akým ľudí vnímame, ovplyvňuje to, ako sa voči nim správame. Ak sa na nich dívame zhora, budeme sa k nim správať povýšenecky, ich potreby budeme brať na ľahkú Váhu a hovoriť s nimi arogantne. Ak si však jednotlivcov budeme vážiť, súcita a láska nás budú motivovať k tomu, aby sme ich povzbudzovali.

Ak ľudí považujeme iba za prostriedky a zdroje, budeme ich využívať na splnenie vlastných potrieb – hlavne vtedy, ak naše prania, potreby a túžby budeme považovať za hodnotnejšie, ako iných ľudí. Ak ich však vidíme ako bytosti stvorené na Boží obraz, ktoré majú obrovskú cenu, budeme sa usilovať požehnať ich, aj keď pritom sami niečo stratíme. Takto sa správal Kristus.

Pevnosti sebeckta

Predtým, ako som spoznal Ježiša, som bol veľmi sebeckým človekom. Po mojom obrátení v roku 1979 musel Duch Svätý boriť pevnosti sebeckta v mojom správaní. Nie je teda asi prekvapujúce, že prvých desať rokov života s Kristom bolo obdobím silnej konfrontácie.

Jednou z pevností bola sexuálna žiadostivosť. Ťažko som odolával pokušeniu v oblasti pornografie. Po šiestich rokoch zápasov, v roku 1985, ma Pán vyslobodil na štvrtý deň pôstu. Tým sa začala premena mojej mysle.

Počas nasledujúcich rokov som objavil koreň svojej žiadostivosti. Božia láska sa vo mne rozmáhala a ja som si čoraz viac vážil ľudí. Pochopil som, že závislosť od pornografie bola prejavom veľkého sebeckva. Žiadostivý pohľad degraduje ženu na kus mäsa, a to sa mi zhnusilo.

Postupne som prijímal zjavenie, že Boh stvoril ženu na svoj obraz a ovenčil ju slávou a cťou. Vedel som to aj predtým, ale dovtedy to bol iba poznatok. Po istom čase Boh úplne zmenil môj pohľad na ženy. Keď sa predom mnou mihol nejaký pornografický obraz, či už na billboardoch, v televízii alebo na obálke časopisu, cítil som sa nepríjemne a znepokojovalo ma, že osoba, za ktorú Ježiš vylial svoju krv, bola zredukovaná na akýsi objekt. Čím viac som chápal túto skutočnosť, tým výraznejšie sa menil môj postoj k ženám.

Šokuje ma, ako sa niektorí muži, dokonca aj v cirkvi, k ženám správajú. Pozerajú sa na ne zhora, považujú ich za menejcenné, ba dokonca nimi aj pohŕdajú. To je absurdné! Muži aj ženy sú rovnocennými dedičmi Božieho kráľovstva a muži ako silnejšie nádoby (čo znamená, že sme silnejší fyzicky, nie duševne alebo duchovne) by sme si ženy mali vážiť viac ako samých seba. Muži by si ženy mali vážiť, chrániť ich a starať sa o ich duchovný rast. Manželia, vy ste hlavou rodiny. Vedúce postavenie v kráľovstve znamená, že máte klásť svoje životy za rodinu (slúžiť), nie vyvyšovať sa nad ženu a deti. Ak budete svoju vedúcu pozíciu využívať na to, aby ste sa vyvyšovali nad svoju manželku, spôsobíte jej zranenia a neprispějete k rozvíjaniu jej osobnosti. Za taký postoj sa potom budete zodpovedať pred Kristovou súdnou stolicou.

Túžba po uznaní

Ďalšiu oblasť sebeckva mi Boh ukázal v 80-tych rokoch minulého storočia, keď som slúžil v zbore so štyristo zamestnancami. Zbor mal osemtisíc členov a venoval sa tisíckam iných zborov v celých Spojených štátoch.

V tom čase som nenávidel konflikty, preto som sa im za každú cenu vyhýbal. Bol som extrémne láskavý a zdvorilý. Vždy som ľuďom hovoril iba milé veci, aj keď neboli pravdivé. Vybudoval som si povest' najvládnejšieho zamestnanca. Ľudia mi to často hovorili a ja som mal z toho veľkú radosť.

Jedného dňa sa ma Boh počas modlitby spýtal: „Hovorí sa v 13. kapitole 1. listu Korinťanom, že láska je milá?“

Trochu ma to zarazilo. „Nehovorí,“ odpovedal som.

Potom mi Pán povedal: „Vieš, prečo hovoríš ľuďom iba pekné veci, aj keď nie sú pravdivé?“

„Neviem. Vlastne som nad tým ani nepremýšľal,“ odpovedal som.

Jeho odpoveď prišla rýchlo: „Bojíš sa odmietnutia. Kto je teda centrom tvojej lásky: oni, alebo ty? Keby si ľudí skutočne miloval, hovoril by si im pravdu bez ohľadu na to, či by sa im páčila, alebo nie. Záležalo by ti viac na tom, aby si im pomohol – dokonca aj keby to malo znamenať, že ťa odmietnu.“

V tej chvíli som jasne videl, že svoje sebeckvo som maskoval zdvorilosťou. Využíval som ľudí, aby som si naplnil potrebu uznania. Túžil som po ňom, aby som utíšil svoju vnútornú neistotu. Nemal som potrebu ľuďom pomáhať, chcel som iba ich uznanie.

Preto existuje tolko kazateľov, ktorí hovoria len o pozitívnej stránke Božieho Slova a vyhýbajú sa karhaniu, napomínaniu a výstrahám. Ide im viac o to, aby členov zboru neurazili a aby o nich neprišli, než o ich skutočné dobro.

Na koho sa zameriava taká láska: na ľudí, alebo na vlastné potreby? Keby ste videli niekoho kráčať k útesu so zviazanými očami, nezavolali by ste naňho, aby ste ho zachránili pred pádom? Niektorých z týchto „láskavých kazateľov“ som počul, ako sa v súkromí správajú k ľuďom, a zhrozil som sa. K čašníkom, hotelovým poslíčkom a ľuďom s podobným zamestnaním sa správajú, akoby išlo o druhotriednych ľudí. Ako vplývajú na ľudí, ktorí nie sú súčasťou ich verejného života? Jedného dňa sa ich Boh spýta, ako ovplyvnili každého človeka, s ktorým sa počas života dostali do kontaktu.

Od milého k drsnému

Keď mi Boh ukázal, ako sa správam, kyvadlo sa presunulo z jednej extrémnej polohy do druhej. Stal som sa drsným kazateľom. Ani vtedy som však nemal v srdci oheň Božej lásky. Viac mi záležalo na tom, aby som mal pravdu, než aby sa členovia zboru mali dobre vo večnosti. Aj v tomto prípade som bol v strede záujmu ja sám, hoci moje sebecko sa prejavovalo odlišným spôsobom. Bol som typickým príkladom tohto verša: „Sme zajedno v tom, že každý z nás má o Bohu a o jeho vôli nejaké poznanie. To však často vedie len k domýšľavosti. Kto nehľadá nič iné, iba vedomosti, koná v podstate sebecky. Láska však smeruje k inému človeku, buduje vzájomné vzťahy“ (1.Kor. 8:1-3; NPK).

Keď sa obzriem do minulosti a hodnotím počiatky našej duchovnej služby spojenej s cestovaním do rôznych zborov, mrzí ma, že niektorí pastori museli po mojom odchode vo svojom zbore upratovať. Keby som bol v tom čase pastorom, nikdy by som do svojho zboru nepozval Johna Bevera. Som vďačný za tých lídrov, ktorí vo mne videli úprimnú túžbu slúžiť Bohu a jeho ľudu, aj keď som potreboval ešte rásť.

Prestal som ľuďom lichotiť, aby som si získal ich uznanie a vyhol sa odmietnutiu. Hovoril som pravdu a konfrontoval som, avšak stále s tými istými sebeckými motívmi, ktoré sa Boh snažil zo mňa odstrániť, ktoré ale zostávali skryté.

Po niekoľkých rokoch ma istý známy pastor kritizoval pred niekoľkými veľmi vplyvnými vodcami. Jeho slová sa ku mne dostali z troch rôznych kontinentov. Spočiatku som bol nahnevaný a zdrvený, ale vedel som, že keby som sa urazil, väčší by som sa vzdialil od Boha. Táto nepríjemná situácia ma donútila volať k Bohu ako ešte nikdy predtým a prosiť Ho, aby ma naučil milovať a súcítiť s ľuďmi. Bez toho, aby som si to uvedomil, Pán Boh spôsobil, že jeho láska voči Jeho milovanému ľudu vo mne dozrela.

V tom období mi Pán dal zjavenie, ktoré zmenilo moju službu. Možno čakáte, že vám poviem niečo hlboké a revolučné, ale bola to celkom jednoduchá vec. Na prvý pohľad to môže vyzerať hlúpo, ale znela takto: „Lyžica cukru osladí aj tú najhoršiu medicínu.“ Uvedomil som si, že účinok lieku sa nezníži tým, ak k nemu pridám niečo sladké. Ide iba o to, že sa ľahšie prehltnie a dokonca môže aj príjemne chutiť.

Odvtedy mi už niekoľko pastorov povedalo: „John, žasnem nad tým, že tvoja kázeň nás rozosmiala, a zároveň bola prešpikovaná Božou pravdou. O takej vážnej téme si dokázal hovoriť s nadhľadom.“ Pochopil som, že tú zmenu spôsobila Božia milosť. Som Pánovi za to nesmierne vďačný!

Hoci pastor, ktorý ma kritizoval pred inými vedúcimi osobnosťami, nemal zrejme v úmysle požehnať ma, stal sa jedným z najväčších požehnaní môjho života. Zapamätajte si, že Boh niekedy použije zlomyseľné zámery na to, aby nás priviedol na cestu svojej vôle. Judášovu zradu použil na to, aby Ježiša priviedol k naplneniu úlohy jeho života – ku krížu. Zlomyseľnosť Jozefových bratov zas poslúžila na to, aby sa uskutočnil sen, ktorý mu Boh dal. V podobnom zozname by sme mohli dlho pokračovať.

Cieľom je Božia láska

Všetko teda závisí od toho, ako sa na ľudí pozeráme. Ak dovolíme Božej láske a súcitu, aby v nás rástli, nebudeme sa na nich pozerat' zhora. Povýšenecký pohľad v nás podnecuje kritiku, posudzovanie, nezdvorilosť atď. Prečítajme si, čo apoštol Pavol napísal veriacim v Ríme:

“Prečo teda súdiš svojho brata? A ty prečo svojim bratom pohŕdaš? Veď všetci budeme stáť pred Božou súdnou stolicou.... A tak každý z nás sa bude Bohu zodpovedať za seba.”

(Rim. 14:10 a 12; KAT)

Ak veriaci stratia zo zreteľa druhé najväčšie prikázanie, ktorým je vzájomná láska, určite padnú do pasce, o ktorej Pavel hovorí vyššie – do pasce povýšeneckosti a opovrhovania inými. Takúto mentalitu majú najmä tí, ktorí síce oplývajú biblickými poznatkami, ale chýba im ovocie Ducha.

Písmo hovorí, že Boh je láska. Je dôležité zdôrazniť, že láska nie je Boh. To je obrovský rozdiel. Božia osobnosť, Božie cesty a zámery nie sú obmedzené našou definíciou lásky, pretože nikto nemôže poznať lásku, ak nepozná Ježiša. On je samotnou podstatou lásky.

A tiež nikde sa nepíše, že by Boh mal lásku; má však moc, dary, autoritu atď. Ježiš je stelesnením lásky a my by sme nemali byť iní, veď znovuzrodením sme získali jeho prirodzenosť. Apoštol Pavol preto hovorí: “A čo by som ľudskými jazykmi hovoril, aj anjelskými, a lásky by som nemal, bol by som iba cvendziacim kovom a zvučiacim zvonom. A čo by som vedel aj prorokovať a poznal všetky tajomstvá a mal všetko možné poznanie, a čo by som mal takú vieru, že by som hory prenášal, a lásky by som nemal - nič nie som. A čo by som rozdal všetok svoj majetok, i telo si dal spáliť, a lásky by som nemal, nič mi to nepomôže” (1.Kor. 13:1-3; ECAV).

Láska nespočíva v slovách, veď ústami môžeme vysloviť, že nám na niekom záleží, a vzápätí to poprieť skutkami. Ale nestojí ani na skutkoch. Pavol predsa povedal, že by mohol vykonať aj činy, ktoré navonok pôsobia ako prejavy najväčšej lásky – rozdať majetok chudobným, obetovať svoje telo – ale nemusel by to urobiť z lásky. Z toho vyplýva, že pravá láska pramení zo srdca.

Láska nás vedie k tomu, že sme voči ľuďom trpezliví a správame sa láskavo. Nezávidíme im úspech, ale tešíme sa z ich víťazstiev. Nebudeme sa vystatovať a vyžadovať, aby všetko išlo podľa našich predstáv. Nebudeme podráždení, keď budeme musieť na niečo čakať. Nebudeme si v pamäti uchovávať krivdy, ale rozhodneme sa odpustiť. Nebudeme schvaľovať nespravodlivosť, ale budeme sa zasadzovať za milosrdenstvo a pravdu. Nebudeme nad ľuďmi lámať palicu, ani klesať na duchu, ale dúfať a veriť v to najlepšie. Nebudeme nikoho upodozrievať, kým sa nedokáže jeho vina a ani potom neprestaneme dúfať, že môže dôjsť k náprave. Pre dobro kráľovstva a ľudí si udržíme nádej a prekonáme všetky prekážky. Najdôležitejšie teda je, aby sme budovali životy iných, čo možno dosiahnuť iba vtedy, keď budú žiť v súlade s Kristom a naplňať Jeho vôľu vo vlastných životoch.

Líder, ktorý svojím životom zasiahol mnohých

Pred niekoľkými rokmi som sa zúčastnil na pohrebe blízkeho priateľa. Volal sa Jack Wallace a založil multikultúrny zbor Detroit World Outreach, ktorý v priebehu iba desiatich rokov zväčšil svoju členskú základňu na štyritisíc členov. Zomrel na srdcový infarkt, krátko po vystúpení z lietadla, cestou na misijný výjazd do Zimbabwe.

Prišli sa s ním rozlúčiť tisíce ľudí: vedúci zborov zo všetkých kútov Spojených štátov, primátori, viceprezidenti veľkých spoločností, ale aj robotníci, bezdomovci a mamičky odkázané na pomoc dobrodinco. Také bolo totiž zloženie jeho zboru. Na pohrebe sa zúčastnili aj mnohí neveriaci, ako napríklad zamestnanci miestnych hotelov a reštaurácií, ktorých ovplyvnil pri osobných stretnutiach.

Skutočnosť, že sa s ním prišli rozlúčiť aj ľudia z mimo-cirkevného prostredia, ma neprekvapila. S Jackom som strávil veľa času mimo jeho zboru a vždy som žasol nad tým, ako sa správal ku každému človeku, ktorého sme stretli. So všetkými zaobchádzal ako so vzácnymi jednotlivcami. Čašníkom dával veľké prepitné. Niekedy sa mi zdalo, že to trochu preháňa, ale názor som zmenil, keď mi raz pripomenul, akí vzácni sú títo ľudia v Božích očiach. Jack v ľuďoch nielen vyvolával pocit, že sú tými najdôležitejšími na svete, keď sú v jeho prítomnosti. Keď bol niekto s Jackom, naozaj bol pre neho v tej chvíli tým najdôležitejším človekom.

Pohreb trval štyri a pol hodiny. Mnohí z lídrov, ktorí ho osobne poznali, mohli predniesť niekoľko slov. Keď niekoľkí z nás povedali, aký blízky vzťah sme s ním mali, istý známy pastor vstal a vyhlásil: „Vždy som si myslel, že ja som jeho najlepším priateľom!“ Všetci sme sa zasmiali.

Vedeli sme, že Jack sa ku každému správal ako k najlepšiemu priateľovi. Ľudí nezasahoval iba prostredníctvom televízneho vysielania, ale aj osobným kontaktom. Nezáležalo na tom, či ste boli výkonným riaditeľom nejakej spoločnosti, alebo nezamestnaným, Jack s vami komunikoval ako s ľudskou bytosťou. Podarilo sa mu naplniť svoje životné poslanie a zároveň znásobiť hrivny, ktoré dostal.

Údržbár, ktorý ovplyvnil zástupy ľudí

Niektorých z tých ľudí, ktorí mali na môj život najväčší vplyv, nikdy neuvidíte stáť na pódiu. Jedným z nich bol aj ekonóm spoločnosti Rockwell International. Volal sa Mike a zoznámil som sa s ním dva roky po svojom obrátení. Sedávali sme vedľa seba a počas prestávok sme sa rozprávali o Božích veciach. Trávili sme spolu veľa času aj po práci a v zbore. Najviac ma ovplyvnil jeho charakter a praktická biblická múdrosť. Oslovil ma tým, ako si vážil a miloval svoju manželku, deti a každého človeka, s ktorým sa stretol.

Po istom čase som z Rockwellu odišiel a začal som na plný úväzok pracovať pre Pána. Krátko nato odišiel aj on a založil si vlastnú účtovnícku firmu, ktorá dodnes funguje. Bol veľmi úspešný, pomohol viac ako 12-tisíc klientom s ich daňami a účtovníctvom a 5-tisíc z nich sa k nemu pravidelne vracia pre jeho čestnosť a charakter.

Nedávno som sa ho opýtal, koľkým klientom slúžil aj Božím Slovom. „Konzervatívny odhad by bol 90 percent,“ odpovedal. To znamená, že išlo o viac ako 10-tisíc ľudí.

To číslo ma ohromilo. Potom som sa ho opýtal, koľkých priviedol k prijatiu Ježiša ako Spasiteľa. Jeho odpoveď znela: „Stovky.“ Potom mi povedal: „Napríklad, minulý týždeň som priviedol k Pánovi istého Kubánca a modlil som sa, aby ho Boh uzdravil z rakoviny.“

Mike pomáhal s účtovníctvom aj mnohým cirkevným organizáciám, vrátane našej. Videl, že Boh ma povolal do služby a dlhé roky pre nás pracoval bez nároku na odmenu. Svojím životom ovplyvnil veľké množstvo ľudí.

Spomínam si, že v jednom z našich dlhých rozhovorov mi Mike rozprával o údržbárovi, ktorý ho ovplyvnil tak ako nikto iný. Nedávno som mu zavolať, aby som sa naňho znovu opýtal. Mike sa v telefóne rozplakal.

„John, šesť mojich strýkov a tiet skončilo v ústave pre choromyselných,“ povedal. Aj moju matku tam vzali. Oboch mojich starých otcov niekto zastrelil. Moja rodina bola jeden veľký chaos a ja som bol na najlepšej ceste skončiť ako moji príbuzní.

Kvôli finančným problémom ma matka poslala na výchovu do inej rodiny, v ktorej som žil sedem rokov. Otec rodiny pracoval ako údržbár v miestnej továrni na výrobu papiera a volal sa Charlie. Jeho charakter, oddanosť Ježišovi a láska k ľuďom ma zbavili

rodinnej kliatby. Každú nedeľu ma brával na bohoslužbu a učil o Bohu. Vďaka nemu som tým, kým som. Moja dcéra raz v škole napísala sloh s názvom Najväčší muž, ktorého som nepoznala. Bol o Charliem.“

O Charliem tu na zemi asi nebudete počuť. Jeho vplyv sa však prostredníctvom Mikea dotkol tisícok ľudí, ktorým poslúžil. Jedným z nich som sa stal aj ja. Takže milióny ľudí, ktorým som mal možnosť slúžiť, sú nepriamym ovocím Charlieho života. Takto znásobil svoje hrivny a jedného dňa dostane veľkú odmenu.

Dedičstvo

To mi pripomína skutočný príbeh, ktorý mi nedávno prečítal jeden z našich zamestnancov. Píše sa v ňom o ateistovi Maxovi Jukesovi a veriacom mužovi Jonathanovi Edwardsovi:

„Ateista Max Jukes žil bezbožným životom. Vzal si neveriacu ženu a 310 jeho potomkov zomrelo v chudobe, 150 skončilo vo väzení, 7 spáchalo vraždu, 100 z nich bolo alkoholikov a viac ako polovica žien boli prostitútky. Jeho 540 potomkov stálo štát 1,25 milióna dolárov.

Ale chvála Bohu, že to funguje aj opačne! Existujú záznamy o veľkom Božom mužovi Jonathanovi Edwardsovi, ktorý žil v tom istom období ako Max Jukes. Vzal si veriace dievča a medzi jeho 1 394 známymi potomkami bolo 13 univerzitných rektorov, 65 vysokoškolských profesorov, 30 sudcov, 3 senátori, 100 právnikov, 60 lekárov, 75 dôstojníkov, 100 kazateľov a misionárov, 60 významných spisovateľov, viceprezident Spojených štátov, 80 predstaviteľov štátnej správy na rôznej úrovni, 295 vysokoškolsky vzdelaných ľudí, medzi ktorými boli guvernéri a veľvyslanci. Na jeho potomkov nemusel štát vynaložiť ani jediný cent.¹

To je ďalší príklad znásobovania hrivien. Títo muži – Charlie, Mike a Jonathan Edwards – ovplyvnili mnoho životov a zanechali

obrovské dedičstvo. To, čo zasiahlo veľký počet ľudí, nebola ich verejná služba, ale súkromný život. Toto privilégium dáva Boh každému z nás.

Ako sa zachováte k policajtovi, ako hovoríte o svojom pastorovi, ako nakladáte s peniazmi, ako komunikujete s ľuďmi, to všetko ovplyvňuje životy ľudí vo vašom okolí. Budete pre nich požehnaním alebo skalou pohoršenia?

“Tak teda každý z nás (Bohu) vydá počet za seba. Nesúdme sa teda navzájom, ale radšej súdte tak, aby ste bratovi nezavdali príčinu urážať sa alebo pohoršovať... Preto snažme sa o to, čo vedie k pokoju a vzájomnému budovaniu.”

(Rim. 14:12 a 19; ECAV)

Apoštol Pavol hovorí o Božej súdnej stolici. Tam bude preskúmané to, ako sme vplývali na každého človeka vo svojom okolí. Majme to neustále na pamäti. Bude nás to motivovať získať ľudí pre kráľovstvo a nemyslieť tolko na seba.

Rebecca Ruterová-Springerová žila v 19. storočí a pred svojou smrťou mala možnosť navštíviť nebo. Po návrate napísala známy román *Intra Muros*. Cituje v ňom príbuzného, s ktorým v nebi strávila veľa času. Bol to jej švagar, ktorý mal blízky vzťah s Pánom. Povedal jej:

„Keby sme ešte ako smrteľníci pochopili, že každý deň budujeme večnosť, naše životy by boli úplne iné! Každé nežné slovo, veľkorysá myšlienka a nesebecký skutok by sa stali piliermi večnej krásy budúceho života.“²

Privádzaj iných k Ježišovi

Najväčší vplyv na človeka máme vtedy, keď ho privedieme ku Kristovi. Ak pochopíte večný súd, bude vás to viesť k tomu, aby ste hovorili o pláne spásy s ľuďmi, ktorých poznáte. V Písme čítame:

„Ovocie spravodlivého je strom života, múdry je ten, čo získava duše“ (Prísł. 11:30).

Ako mladý kresťan som cítil tlak kázať evanjelium každému človeku, s ktorým som prišiel do kontaktu. Neskôr som sa však naučil nechať viesť Duchom Svätým, aby som vedel, kedy prehovoriť & čo povedať. Uvedomil som si, že aj Ježiš vyhlásil, že robí iba to, čo videl konať Otca. Život s Bohom možno prirovnať k hladkému prúdu. Nie je to nutkanie, ktoré vedie k frustrácii a odrádza ľudí od rozhovoru s vami.

Túžbu viesť ľudí k večnému životu však budeme cítiť dovtedy, kým si nás Pán nevezme k sebe. Motorom tejto túžby je Božia láska. Keď niekoho privedieme ku Kristovi, radujú sa všetci anjeli, aj sám Boh. Za to nás čaká odmena. Ježiš povedal: „Žnec už dostáva mzdu a zbiera úrodu pre večný život, aby sa rozsieval aj žnec spolu radovali“ (Ján 4:36).

Ja som mal tú česť, že som svoju manželku priviedol k Pánovi hneď na našej prvej schôdzke. Krátko po svojom obrátení som si zaumienil, že nebudem chodiť s dievčaťom, kým mi Boh nepovie, že práve ona má byť mojou ženou. Spolaľhol som sa na to, že keď Boh dal Adamovi Evu, môže urobiť to isté aj mne.

Pred obrátením som mal veľa dievčat, potom som chodil s niekoľkými kresťankami, ale mal som pocit, že mi to bráni v rozvíjaní vzťahu s Bohom. Rozchod bol vždy bolestivou záležitosťou a netrvalo dlho, kým som pochopil, že to nie je zdravé. Preto som si predsavzal, že prv, ako s nejakým dievčaťom pôjdem na rande, budem sa za to modliť.

Moja manželka bola v tom čase centrom všetkých zábav. Jeden z mojich spolužiakov tvrdil, že je najdivokejším dievčaťom na internáte. Nevieam, či to bolo celkom tak, ale myslím, že nebol ďaleko od pravdy. Vyše poldruha roka som nebol na schôdzke s dievčaťom, pretože vždy, keď som sa na to Pána opýtal, zastavil ma.

Tentoraz som však cítil, že ma Duch Svätý pobáda k tomu, aby som ju pozval na piknik so skupinkou, v ktorej sme študovali Božie Slovo. Súhlasila.

Po tom pikniku som ju odpovedal k internátu a od polnoci do pol druhej som jej vysvetľoval evanjelium. Prerušila ma s tým, že chce hneď prijať Ježiša do svojho života. Krátko nato sme obaja vedeli, že Božia Vôľa je, aby sme sa vzali. Môžem úprimne povedať, že bez svojej manželky by som nebol mužom, akým som dnes.

Lisa sa dotkla životov státisícov ľudí. Pozývajú ju ako rečníčku a bojovníčku za spravodlivosť na konferencie po celom svete. Čo keby som nevyužil tú príležitosť a neoslovil ju? Čo keby som sa nechal odradiť strachom, že ma vysmeje? Verím, že Boh by mi poslal niekoho iného, no ja by som prišiel o to najlepšie, čo mi Boh pripravil. Okrem toho by som nemal žiadny podiel na jej službe. Vďaka Bohu za Jeho úžasné dary!

Pamätajte na to, že semienko prinesie mnohonásobnú úrodu, aj keď na začiatku vyzerá bezvýznamné. Nepovažujte vedenie Duchom Svätým za samozrejmosť a nikdy Ho neignorujte. Tie najbezvýznamnejšie veci, ku ktorým ma viedol, mali mnohonásobný účinok. Boh chce, aby sme veci znásobovali a túži nás za to odmeniť.

Záverčné napomenutie

V stávke je veľmi veľa. Neberme na ľahkú váhu čas, ktorý nám Boh tu na zemi zveril. Večnosť mnohých ľudí závisí od našej poslušnosti voči Bohu. On chce, aby Všetci dosiahli spásu a stali sa podobní Kristovi. Nechce nikoho vynechať.

Celá jedna generácia zahynula na púšti po východe z Egypta. Hoci Izraeliti mali jedného z najväčších vodcov všetkých čias, zlyhali. Môžeme mať vynikajúcich lídrov, ale je na nás (na celej generácii), aby sme splnili plán hlavného Staviteľa. „A toto evanjelium o kráľovstve sa bude hlásať po celom svete na svedectvo všetkým

národom. A potom príde koniec“ (Mt. 24:14). Nepremrhajme svoje poslanie! Toto je náš čas, toto je naša éra a Boh stojí za dverami! Ak nesplníme svoju úlohu, zvolí si inú generáciu, ako to urobil s Józouom, lebo On sa už rozhodol, že naplní svoj dom.

Je na nás, aby sme si splnili svoju úlohu a rozmnožili to, čo nám Boh zveril. Nenechajme sa znechutiť, nepovažujme svoju úlohu za bezvýznamnú, nestrácajme vášeň. Nestrácajme zo zreteľa nebeskú víziu, ktorá je jasne popísaná v Novom zákone a ktorá je načrtnutá aj v tejto knihe. Nejde totiž iba o našu večnosť, ale aj o budúcnosť celej generácie. Ľudia okolo vás zúfalo potrebujú, aby ste im zjavili Ježiša, iní potrebujú vaše povzbudenie a silu. Uspejete iba vtedy, keď sa úplne spoľahnete na Jeho milosť. On je verný!

Prihovám sa vám ako spoluobčan kráľovstva. Naplňte svoje poslanie a utvrdte sa vo svojom vyvolení. Dobeňte víťazne do cieľa! O desať miliónov rokov sa obzriete späť a budete sa tešiť, že ste tak urobili. S plnením Božej vôle to nikdy nepreženiete. Na záver vás chcem povzbudiť jednou z Pavlových najúprimnejších modlitieb za všetkých svätých:

A Pán nech zveľadí a rozhojní vašu lásku navzájom i voči všetkým tak, ako ju my máme voči vám. Nech posilní vaše srdcia, aby ste boli bez úhony vo svätosti pred Bohom a naším Otcom, keď príde náš Pán Ježiš so všetkými svojimi svätými.”
(1. Tes. 3:12-13; KAT)

Písmo obsahuje veľa veršov týkajúcich sa večnej odmeny – omnoho viac než dokážeme v tejto knihe uverejniť. Zoznam biblických textov, ktoré odhaľujú hlavné oblasti večného súdu a odmeny, nájdete na stránke DrivenByEternity.com/EternalRewards.

DISKUSNÉ OTÁZKY:

6. ČASŤ: 13. – 14. KAPITOLA

1. Máte vo svojom živote nejaké oblasti (alebo dokonca to môže byť aj niečo v centre vášho života), ktoré sa vám zdajú byť nedôležité alebo nepodstatné? Zamyslite sa nad týmito vecami z perspektívy neba. Prečo je vaša vernosť v tých zdanlivo nedôležitých oblastiach dôležitou pre Boha?
2. Väčšina z nás sa úplne inštinktívne porovnáva s inými alebo s nimi súťaží. Čo sa mení na našom prístupe k Božiemu kráľovstvu, keď sa prestaneme sústreďovať na to, ako vyzeráme v porovnaní s inými?
3. Je váš život plný znásobovania? Ako môžete lepšie spravovať svoj čas, modlitebný život, talenty a zdroje?
4. Úplne na začiatku tejto našej cesty sme hovorili o texte z 1. Jána 4:17, v ktorom sa píše o tom, že môžeme s istotou predstupovať pred súdnu stolicu Kristovu. Viete na základe svojich novo-získaných poznatkov vysvetliť, prečo je to tak?
5. Ako môžete teraz zámerne budovať život, ktorý bude mať vplyv aj vo večnosti?

PRÍLOHA

AKO PRIJAŤ SPASENIE

„Lebo keď vyznáš Pána Ježiša svojimi ústami a uveríš vo svojom srdci, že ho Bôh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený. Lebo srdcom sa verí na spravodlivosť, a ústami sa vyznáva na spasenie.“

(Rim. 10:9-10; ROH)

Boh si praje, aby ste uspeli vo večnosti. On vás vášnivo miluje a je nadšený z plánu, ktorý má pre váš život. Existuje však iba jedna cesta, ako môžete začať cestu k svojmu dedičstvu: prijatím spasenia skrze Božieho Syna, Ježiša Krista.

Prostredníctvom Ježišovej smrti a vzkriesenia vytvoril Boh cestu k tomu, aby ste mohli vstúpiť do Jeho kráľovstva - ako milovaný syn alebo ako milovaná dcéra. Ježišova obeť na kríži vám sprístupnila večný život a hojnosť v časnom živote. Spasenie je Božím darom voči vám; nemôžete spraviť nič, čím by ste si ho mohli odpracovať alebo zaslúžiť.

Ak chcete tento vzácny dar prijať, uznajte si najskôr svoj hriech – život v nezávislosti na vašom Stvoriteľovi (to je totiž koreňom všetkých hriechov, ktorých ste sa dopustili). Toto pokánie je rozhodujúcou súčasťou prijatia spasenia. Peter to veľmi jasne vyjadril v deň, keď podľa popisu v knihe Skutkov bolo spasených 5000 ľudí: „Kajajte sa a obráťte sa, aby boli zotrené vaše hriechy“ (Skutky 3:19).

Písmo vyhlasuje, že každý z nás sa narodil do otroctva hriechu. Toto otroctvo má svoj pôvod v Adamovom hriechu – Adam sa totiž prvý dopustil úmyselnej neposlušnosti. Pokánie je rozhodnutím odvrátiť sa od poslušnosti sebe a Satanovi, otcovi klamstiev a začať

poslúchať svojho nového Majstra, Ježiša Krista – Toho, ktorý za vás položil svoj život. Ježišovi musíte zveriť panstvo vo svojom živote. Keď Ježiša spravíte Pánom, znamená to, že Mu zveríte vlastníctvo svojho života (ducha, duše a tela) – všetkého, čím ste a čo máte. On nadobudne absolútnu autoritu vo vašom živote.

V tej chvíli, keď to spravíte, Boh vás vyslobodí z temnoty a preniesie vás do svetla a slávy svojho kráľovstva. Jednoducho prejdete zo smrti do života – stanete sa Jeho dieťaťom!

Ak chcete prijať spasenie skrze Ježiša, modlite sa tieto slová:

Nebeský Bože, uznávam, že som hriešnik a že nespĺňam požiadavky tvojich spravodlivých noriem. Zaslúžim si za svoje hriechy večné odsúdenie. Ďakujem Ti, že ma nenechávaš v tomto stave, lebo verím, že si poslal Ježiša Krista, svojho jednorodeného Syna, ktorý sa narodil z panny Márie, aby za mňa zomrel a aby môj súd vyniesol na kríž. Verím, že na tretí deň bol vzkriesený a teraz je posadený po Tvojej pravici ako môj Pán a Spasiteľ. Dnes teda činím pokánie zo svojej nezávislosti na Tebe a celý svoj život poddávam Ježišovmu panstvu.

Ježišu, vyznávam Ťa ako môjho Pána a Spasiteľa. Vstúp do môjho života skrze svojho Duchu svätého a premeň ma na Božie dieťa. Vzdávam sa vecí temnoty, ktorých som sa kedysi držal a odteraz už nikdy nebudem žiť pre seba. Z tvojej milosti budem žiť pre Teba, lebo Ty si sa vydal za mňa, aby ja som mohol mať večný život.

Ďakujem Ti, Pane. Môj život je teraz úplne v Tvojich rukách a Tvoje Slovo hovorí, že nikdy nebudem zahanbený.

Vitajte v Božej rodine! Povzbudzujem vás, aby ste túto úžasnú správu povedali niekomu neveriacemu. Tiež je dôležité, aby ste sa stali súčasťou nejakej miestnej cirkvi, ktorá žije podľa Biblie a aby ste nadviazali vzťahy s inými ľuďmi, ktorí vás budú môcť povzbudiť vo vašej novej viere. Neváhajte sa spojiť s našou organizáciou (MessengerInternational.org) a my vám pomôžeme nájsť cirkevný zbor vo vašej oblasti.

Práve ste sa vydali na tú najpozoruhodnejšiu cestu. Prajeme vám, aby ste každý deň rástli v zjavení, milosti a v priateľstve s Bohom!

POZNÁMKY

1. KAPITOLA

1. *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language* (New York: Gramercy, 1993), heslo „eternity“ (večnosť).

2. *The American Heritage Dictionary of the English Language*, Fourth Edition (New York: Houghton Mifflin, 2000), heslo „eternity“ (večnosť). Večnosť: stav alebo vlastnosť prislúchajúca večnosti; večné: existujúce mimo rámca času; stav existencie mimo rámca času.

3. Merrill F. Unger, *The New Unger's Bible Dictionary*, ed. R. K. Harrison (Chicago: Moody, 1988), BibleSoft PCStudyBible Version 4.

4. Robert Young, *Young's Literal Translation of the Holy Bible* (Grand Rapids, MI: Baker, 1986).

3. KAPITOLA

1. Zjavenie Jána 2:23

2. Lukáš 16:2

3. Židom 4:13; ECAV

4. Ján 8:24

5. Skutky 4:12; ECAV

6. Jakub 2:10

7. Efezským 2:8–9 (slovo Boh sme pre potreby príbehu nahradili menom Jalyn)

8. Kazateľ 9:5–6; ECAV

9. Príslovia 24:20; ROH

10. Príslovia 13:13; BOT

11. Matúš 22:13–14

12. Zjavenie Jána 22:14–15

13. Títovi 1:16 (slovo Boh sme pre potreby príbehu nahradili menom Jalyn)

14. Lukáš 6:46

15. Matúš 7:21–23 (slovo nebo sme pre potreby príbehu nahradili slovom Affabel)
16. Jakub 2:14, 17–20 (slovo Boh sme pre potreby príbehu nahradili menom Jalyn)
17. Ezechiel 18:25, 27–28
18. Žalmy 50:16–21; BOT
19. Matúš 22:13
20. Príslovia 30:12; ROH
21. Matúš 24:12–13; ECAV
22. 2 Peter 2:20–21; BOT (meno Ježiš Kristus sme pre potreby príbehu nahradili menom Jalyn)
23. Ezechiel 18:24–27; ECAV
24. Matúš 24:13
25. Zjavenie Jána 3:5
26. Príslovia 21:16
27. Matúš 22:13–14 (zámeno mu sme pre potreby príbehu nahradili zámenom jej)
28. Židom 10:26–27, 30–31 (slovo Boh sme pre potreby príbehu nahradili menom Jalyn)
29. Jakub 3:1 (slovo Boh sme pre potreby príbehu nahradili menom Jalyn)
30. Marek 9:42
31. Lukáš 12:45–48; KAT
32. Jude 13
33. Matúš 22:13–14
34. Zjavenie Jána 16:5–7

4. KAPITOLA

1. *The American Heritage Dictionary, Third Edition* (New York: Houghton Mifflin, 1992), heslo „elementary“ (základný)

5. KAPITOLA

1. Filmová recenzia filmu *The Matrix*
<http://www.pluggedinonline.com/movies/movies/a0000128.cfm>.
 Údaj z 5. septembra 2005.

2. Alexander Roberts and Jakub Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Polycarp: Letter to the Philippians,” 10 zv. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), kap. 1.
3. Alexander Roberts and Jakub Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Polycarp: Letter to the Philippians,” 10 zv. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), kap. 2.
4. Alexander Roberts and Jakub Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Clement of Rome Letter to the Korintským,” 10 zv. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), kap. 32.
5. Alexander Roberts and Jakub Donaldson, eds., *The AnteNicene Fathers*. “Clement of Rome Letter to the Korintským,” 10 zv. (Grand Rapids, MI: Wm. Eerdmans Publishing Company, 1985), kap. 34.
6. David W. Bercot, ed., *A Dictionary of Early Christian Beliefs* (Hendrickson Publishers, Inc., 1998), 586.
7. Tamže
8. Josh McDowell, *Evidence That Demands a Verdict* (San Bernardino, CA: Here’s Life Publishers, 1972), 50–52.

6. KAPITOLA

1. Kenneth E. Hagin, *I Believe in Visions* (Tulsa, OK: Faith Library Publications, 1984), 68–71
2. Prevzaté z *UBS Handbook Series*. © 1961–1997, United Bible Societies.
3. David W. Bercot, ed. *A Dictionary of Early Christian Beliefs* (Hendrickson Publishers, Inc., 1998).
4. Tamže
5. Tamže
6. Tamže
7. Tamže
8. *The American Heritage Dictionary of the English Language*, Fourth Edition. Houghton Mifflin Co., 2004 (digitálna verzia).

8. KAPITOLA

1. Lukáš 14:12–14
2. Marek 12:43–44
3. Koloským 1:28 (meno Ježiš Kristus sme pre potreby príbehu nahradili menom Jalyn)
4. Ezechiel 13:10–11
5. 1. Korintským 3:12–15
6. 1. Tesalonickým 2:19–20
7. Matúš 12:36–37
8. Príslovia 12:14
9. Jeremiáš 11:20
10. Jeremiáš 17:10 (slovo Hospodin sme pre potreby príbehu nahradili slovom Jalyn)
11. Tento rozhovor bol prevzatý z Matúša 25:34–40
12. 2. Korintským 9:10
13. 2. Korintským 9:9
14. Lukáš 14:11
15. Lukáš 19:17
16. Zjavenie Jána 2:26–27
17. Matúš 25:21

9. KAPITOLA

1. Mená v tomto príbehu boli zmenené kvôli ochrane súkromia.

10. KAPITOLA

1. Jakub Strong, *Strong's Exhaustive Concordance of the Bible* (Peabody, MA: Hendrickson Publishers, 1988).
2. *Biblesoft New Exhaustive Strong's Concordance* (Seattle, WA: Biblesoft, Inc., ver. 4, 1994).

12. KAPITOLA

1. Táto časť je upravená verzia obsahu, ktorý bol po prvý krát publikovaný v mojej knihe *Relentless: The Power You Need to Never Give Up* (Colorado Springs, CO: Waterbrook Press, 2011), 217–219.

13. KAPITOLA

1. *Webster's Encyclopedic Unabridged Dictionary of the English Language* (New York: Gramercy, 1993), heslo „envy“ (závist)
2. *The American Heritage Dictionary of the English Language*, Fourth Edition. Houghton Mifflin Co., 2004 (digitálne vydanie).

14. KAPITOLA

1. Leonard Ravenhill, *Sodom Had No Bible* (Minneapolis, MN: Bethany House, 1971), 155.
2. Rebecca Ruter Springer, *My Dream of Heaven: A Nineteenth Century Spiritual Classic: Originally Known As Intra Muros* (Cincinnati, OH: Harrison House), 21.

Organizácia Messenger International existuje preto, aby pomáhala jednotlivcom, rodinám, cirkevným zborom a národom uvedomovať si a zakúšať premieňajúcu moc Božieho Slova.

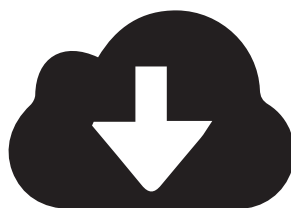
Toto povedomie bude mať za následok, že životy budú zmocnené, spoločnosťá premenené a že bude dochádzať k dynamickým reakciám na nespravodlivosť, ktoré kvária náš svet.

CloudLibrary je internetová platforma, ktorá poskytuje pastorm a vedúcim po celom svete prístup k voľne dostupným digitálnym materiálom v ich vlastnom jazyku.

Vyhľadajte si CloudLibrary.org a nájdete tam viac stiahnuteľných materiálov od Johna a Lisy Bevere vo viac ako 80 jazykoch!

Elektronické knihy, video a audio vyučovania, audio knihy, Bible...

**CLOUD
LIBRARY**

Chcete viac? Naskenujte toto.

BEZKONKURENČNÁ

Objav svoju identitu v dobe, v ktorej vládne zmätok a boj o uznanie

To, že vnímame druhých ako konkurenčných rivalov a vyčerpávame sa bojom o prestíž, má dôvod. Naša myseľ, vôľa a emócie sú pod neustálymi útokmi nepriateľa, ktorý dúfa, že sa mu podarí obrátiť nás samých proti sebe a jedného proti druhému. Táto vojna ničí vzťahovú intimitu, zahmlieva ľudskú identitu a obmedzuje životné možnosti.

V knihe *Bezkonkurenčná*, nám obľúbená spisovateľka Lisa Bevere ukazuje silu Božej lásky, ktorá dokáže zneškodniť zbrane nepriateľa. Naučí nás, ako skoncovať s rivalitou a vybudovať si vytúžený hlboký vzťah s Otcom – vzťah stratenej blízkosti so Stvoriteľom a obnovenej identity. Lisa nás s humorom a vášňou vyučuje o biblických pravdách a vyzýva k osobnostnej premene. Čitateľom ponúka prorocké rady do bežného života. Nastal čas vykročiť a žiť bezkonkurenčný život.

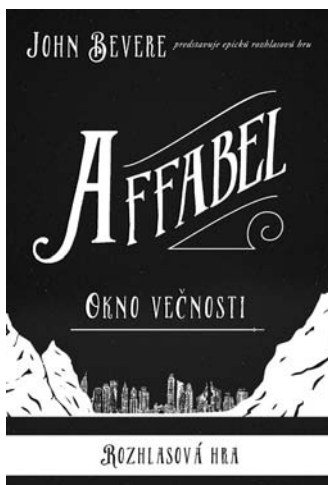
Ďalšie vyučovania sú dostupné v mnohých
jazykoch na [CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org)

CLOUD
LIBRARY

AFFABEL

Rozhlasová hra

Affabel je epická alegória, ktorú napísal John Bevere. Dáva nám nahliadnuť do života presahujúceho našu pozemskú realitu a znázorňuje veľa právd, ktoré sú charakteristické pre Božie kráľovstvo. Pre veriacich je životne dôležité, aby žili s perspektívou večnosti, hoci večnosť je pomerne ťažko uchopiteľná.

Pridajte sa k majestátnemu Kráľovi Jalynovi, temnému pánovi Dagonovi, Láskevkej, Nezávislému a ostatným a spolu s nimi skúmajte zázračnú krajinu Affabel a jej hrozné okrajové časti, ktoré tvorí Ríša osamelosti. Povedie vás to k zamysleniu, keď hlavné postavy príbehu budú odhaľovať, čo sa nachádza vo vašom srdci.

Jednotlivé časti rozhlasovej hry Affabel sú pútavé na počúvanie a dotvárajú dynamickú a názornú časť posolstva knihy Ži s perspektívou večnosti.

Ďalšie vyučovania sú dostupné v mnohých
jazykoch na [CloudLibrary.org](https://www.CloudLibrary.org)

CLOUD
LIBRARY

ŽI S PERSPEKTÍVOU VEČNOSTI

Sada materiálov

Kniha, ktorú teraz držíte vo svojich rukách, je súčasťou sady materiálov na tému Ži s perspektívou večnosti, ktorej autorom je John Bevere. Prečítaním tejto knihy a využitím podporných vzdelávacích materiálov, ktoré sú dostupné na priloženom DVD disku a ktoré sú sťahovateľné aj zo stránky CloudLibrary.org, budete môcť preštudovať všetky časti tohto dynamického a transformujúceho učenia. Ak si to správne naštudujete, ovplyvní a posunie vás to vo vašom kresťanskom živote ďalej a uschopní vás to byť užitočnejšími pre Pána.

Sada materiálov Ži s perspektívou večnosti obsahuje nasledujúce časti:

- Ži s perspektívou večnosti – kniha
Toto je jediná tlačенá súčasť tejto sady materiálov.
Kniha sa nachádza aj na priloženom disku vo formáte PDF.
- Ži s perspektívou večnosti - DVD disk s materiálmi
Priložený disk obsahuje všetky materiály v digitálnom formáte. Tento DVD disk sa nedá prehrávať na bežnom domácom DVD prehrávači. Všetky súbory sa ale dajú načítať a prezerať na vašom tablete, počítači alebo smartfóne.
- Ži s perspektívou večnosti – audio kniha
Všetky časti knihy Ži s perspektívou večnosti sú načítané vo vašom jazyku vo formáte MP3.
- Ži s perspektívou večnosti – Videá zo živého vyučovania
Videá zo všetkých 6 stretnutí vo formáte MP4.
- Affabel rozhlasová hra vo formáte MP3
Rozhlasová hra vo formáte MP3
- Bonusové materiály
Tento DVD disk obsahuje aj iné knihy a materiály, vrátane elektronických kníh %Without rival%, Dobro alebo Boh, Príbeh manželstva a Duch Svätý.

VŠETKY TIETO MATERIÁLY SÚ DAROM PRE TEBA!

Slobodne kopírujte tento DVD disk, kopírujte tieto materiály, posielajte ich emailom svojim priateľom, kopírujte a vkladajte dané texty do Wordovských dokumentov, posielajte toto vyučovanie svojmu zboru a nahrávajte ho na internet, aby ho mohli použiť aj iní. Šírte tieto materiály všade tam, kde je hlad po dobrom vyučovaní Božieho Slova a po zmocnenom kresťanskom živote.

Ďalšie informácie o súčastiach sady materiálov na tému

Ži s perspektívou večnosti:

- Súborý na tomto DVD disku sa nedajú prehrávať na normálnom video-prehrávači. Pretože sa tam nachádzajú rôzne typy súborov – napr. video, audio a textové súborý – dajú sa prehrávať a prezeráť iba na počítači alebo digitálnych zariadeniach.
- Video súborý vo formáte MP4 sa dajú nahráť a prehrávať na tablete alebo počítači
- Audio súborý vo formáte MP3 sa dajú nahráť a prehrávať na akomkoľvek audio prehrávači, smartfóne alebo počítači
- Digitálne súborý vo formáte PDF sa dajú nahráť na tablet alebo počítač. Dajú sa jednoducho prezeráť, tlačíť alebo duplikovať. Môžu byť vkladané priamo do vašich vlastných dokumentov!

Ďalšie vyučovania sú dostupné v mnohých
jazykoch na [CloudLibrary.org](https://www.cloudlibrary.org)

CLOUD
LIBRARY

Tento kurz a iné vyučovania od Johna a Lisy Bevere sú dostupné na internetovej stránke organizácie Messenger International ako voľne sťahovateľné materiály:

CloudLibrary.org

Ďalšie materiály v mnohých jazykoch sú dostupné na prehliadanie a sťahovanie na Youtube.com a Youku.com a iných stránkach s voľne šíriteľnými médiami.

AKO BUDE VYZERAŤ VAŠA VEČNOSŤ?

Čo by ste spravili, keby ste sa dozvedeli, že nasledujúcich 24 hodín rozhodne o kvalite zvyšku vášho života? Od práce, ktorú vykonávate, až po oblasť a dom, v ktorom bývate – to všetko bude závisieť od toho, ako sa budete správať v rámci toho jedného jediného dňa. Ako by ste pristupovali k tým 24 hodinám? Prežili by ste ich so zámerom alebo by ste všetko prenechali náhode a dúfali by ste, že všetko dobre dopadne?

Možno sa vám táto myšlienka zdá byť nerealistická, ale nie je to tak. Veľmi sa totiž blíži popisu toho, ako vaše dnešné rozhodnutia ovplyvňujú vašu večnosť.

John Bevere v knihe *Ži s perspektívou večnosti* používa poučnú alegóriu a veľa textov Písma na vykreslenie výstižného obrazu o tom, ako náš pozemský život ovplyvňuje našu večnú existenciu.

Život, ktorý siaha za náš posledný výdych, je omnoho viac než len našou cieľovou stanicou. Nečakajte na to, kým bude príliš neskoro. Ešte dnes objavte, ako môže váš život ovplyvniť nielen váš dnešok, ale aj večnosť.

OBSAHUJE SADU MATERIÁLOV NA TÉMU *ŽI S PERSPEKTÍVOU VEČNOSTI*

John Bevere a jeho manželka Lisa sú zakladatelia organizácie Messenger International. John ako duchovný pracovník a autor úspešných kníh prináša posolstvá nekompromisnej pravdy s odvahou a zanietením. Jeho túžbou je podporovať miestne zbory a vytvárať materiály pre vedúcich bez ohľadu na ich polohu, jazyk alebo finančnú situáciu. S týmto zámerom boli jeho materiály preložené do viac ako 100 jazykov a milióny výtlačkov boli strategicky roz distribuované pastorm a vedúcim po celom svete.

Stiahni si tieto a ďalšie
materiály na stránke:
www.CloudLibrary.org

TÁTO KNIHA JE DAROM OD AUTORA
A NIE JE URČENÁ NA PREDAJ

SYLOAM
www.press.syloam-international.org
www.media.syloam-international.org

MESSENGER
INTERNATIONAL
MessengerInternational.org

CHCETE VIAC?
NASKENUJTE TOTO.